

MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES

To Discern the Truth is Wisdom– Half yearly Journal

Vol.2: Issue.2, July 2025

ISSN : 3048-7854

Editor

Dr R.Manimekalai

MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES

To Discern the Truth is Wisdom– Half yearly Journal

Editor-in-Chief

Dr. R.Manimegalai

Associate Professor & Head

Department of Tamil

PSGR Krishnammal College for Women

Coimbatore – 641004

Ph: +919894439821, E-Mail : manimekalair@psgrkcw.ac.in

Associate –Editors

Dr. V.Meenakshi

Assistant Professor

Department of Tamil

Bishop Heber College

Tiruchirappalli – 620017

Ph: +919790382356,

E-Mail : meenakshi.tm@bhc.edu.in

Dr A.Manonmani Devi

Assistant Professor

Department of Languages and Communication

Sultan Idris Education University

Tanjong Malim – 39500, Perak, Malaysia

Ph: +60164722944

E-Mail : manonmanidevi@fbk.upsi.edu.my

Mr. S.Chandrakumar

B.A. Hons, (EUSL), M.A (EUSL), M.Phil (EUSL),

PGDE (OUSL)

Senior Lecturer - Gr I

Department of Fine Arts

Faculty of Arts & Culture

Eastern University, Sri Lanka

Ph: +9477 666 1495

E-Mail : chandrakumars@esn.ac.lk

Dr. N. Gayathri

Associate Professor

Department of Tamil

PSGR Krishnammal College for Women

Coimbatore – 641004

Ph: +919486331167,

E-Mail : ngayathri@psgrkcw.ac.in

Dr C.Nandhini Devi

Assistant Professor

Department of English

National College

Tiruchirappalli - 620001

Ph: +919894211698

E-Mail : nandhinidevi@nct.ac.in

Masivan Pathippagam,

3/199, A.Gudalur, Ayandur Post, Kandachipuram TK, Villupuram – 605755

+919486069548, editor@masivan.in

Index

S.No	Title & Author	Pages
1	R. Murugavel's novel Punaipaavai: Kulakuriyam Balasubramanian.R, Gomathi.P	01
2	The Changing Landscape and The Climate's Fury In Amitav Ghosh's Gun Island Deepikadevi.D	09
3	Life records of the Kudinavitar in the novel Neevali Padoom Jeyalakshmi.P	14
4	Sociological Ideas Manasu Sutriya Mavali by Pavalar Vaiyavan Kalaivani.S, Sivabalan.M	20
5	Nourishing Identity: Food's Role in Diasporic Experiences in La-hiri's 'A Temporary Matter' and 'When Mr. Pirzada Came to Dine' Kandasamy P T, Arul.J	28
6	Exploring Identity and Immigration in Bharathi Mukherjee's Novels Madhan S, Kumar.K	34
7	Tempations Caused by Lotus Eaters and Circe's Feast in Homer's "Odyssey" Menakadevi.V	46
8	Representation of Women and Women's discourse in Novel Arukattuthurai Nithya.S, Jayapal.P	51
9	Mullukurumbas Tribes Funeral Rituals Prashila.S, Prem Kumar.R	59
10	Depictions of Contemporary Indian Society and Culture in the Novels of Vi-kas Swarup and Aravind Adiga Suchithra.R	73
11	Can Art Undo Real-Life Damage? A Study of Ian McEwan's "Atonement" Sharmila.S	78

இரா. முருகவேளின் புனைப்பாவை நாவலில் குலக்குறியம்

R. Murugavel's novel Punaipaavai: Kulakuriyam

பாலசுப்பிரமணியன். ர, கோமதி. ப,

தமிழ்த்துறை, நந்தா கலை அறிவியல் கல்லூரி, ஈரோடு

Balasubramanian.R, Gomathi.P,

Tamil Department, Nanda College of Arts and Science, Perundurai, Erode

ORCID: <https://orcid.org/0009-0004-1565-3984>

DOI: [10.5281/zenodo.16789614](https://doi.org/10.5281/zenodo.16789614)

Abstract

In the Sangam period society, the five land-based lifestyles identified the themes of the five regions. These themes have become established as the tribal symbols of those people. In this, all the themes except God point to the object. They had a materialistic mindset. The advent of religions moved the tribal symbols that had a materialistic basis into the ideological mindset. In it, people who had a tribal lifestyle were forced to become caste groups and identify themselves as superior and inferior instead of distinguishing themselves from others. On this basis, this article is a way of examining the tribal symbols of the tribal people seen in the fictional novel by I. Murugavel.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சங்க காலச் சமூகத்தில் திணை அடிப்படையிலான வாழ்வியல் முறையில் ஐந்நிலப்பரப்பிற்கு உரிய கருப்பொருட்கள் அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்தக் கருப்பொருட்கள் அந்த மக்களின் குலக்குறிகளாக நிலைபெற்று வந்துள்ளது. இதில் தெய்வம் தவிர மற்ற கருப்பொருட்கள் அனைத்தும் பொருளை சுட்டிநிற்கின்றன. அவை பொருள்முதல்வாத சிந்தனையைக் கொண்டிருந்தன. சமயங்களின் வருகை பொருள்முதல்வாத அடிப்படையைக் கொண்டிருந்த குலக்குறியங்களை கருத்துமுதல்வாத சிந்தனைத்தளத்திற்குள் நகர்த்தியது. அதில் இனக்குழு வாழ்வியலைக் கொண்டிருந்த மக்கள் சாதியக் குழுக்களாக மாறி தங்களை மற்றவர்களிலிருந்து வேறுபடுத்திக் கொள்வதை விடுத்து உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்று அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இந்த அடிப்படையில் இரா. முருகவேளின் புனைப்பாவை நாவலில் காணலாகும் பழங்குடி மக்களின் குலக்குறியங்கள் குறித்து ஆராயும் விதமாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

Key words: குலக்குறியம், புனைப்பாவை, ஜார்ஜ் தாம்சன், சமூகம், இனக்குழு

முன்னுரை

மனித சமூகத்தின் பன்னெடுங்கால வாழ்வை, உற்பத்தி முறைகளின் அடிப்படையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களாகக் கொண்டு, சமூக வாழ்வியலை கண்டடைவதில் பொருள் முதல்வாத கண்ணோட்டம் தற்காலத்தில் சிறப்பாக பயன்படுகிறது. தற்போதைய நவீன ஆய்வு முறைகளான

மானுடவியல், தொல்லியல் போன்றவற்றை பயன்படுத்தி பொருள்முதல்வாத கண்ணோட்டத்தில் தொல்கால வாழ்வியலின் நுட்பமான சமூக மாற்றங்கள் கண்டறியப்பட்டு வருகின்றன. இந்திய அளவில் தேவிபிரசாத் சட்டோபாத்தியாய வேத நூல்களை பொருள்முதல்வாத கண்ணோட்டத்தில் ஆராய்ந்து இந்தியப் பொருள்முதல்வாத கண்ணோட்டத்தின் கூறுகளில் முக்கியமான ஒன்றாக குலக்குறியத்தை வேத நூல்கள், உபநிடதங்கள் வழி விளக்குவதோடு அவற்றை எதார்த்த வாழ்வியலோடு பொருத்திக்காட்டி உள்ளார். அவ்வகையில் இரா.முருகவேளின் புனைப்பாவை நாவலில் குலக்குறியம் அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை இக்கட்டுரை எடுத்துரைக்கிறது.

பழங்குடி சமூக வாழ்வும் வளர்ச்சியும்

பல்வேறு உயிரினங்களைப் போலவே மனித சமூகத்தின் தொடக்கமும் உயிரியல் ரீதியிலான ஒரு விலங்காக இருந்ததுடன் தொல்கால மனித சமூக உருவாக்கம் என்பது பழங்குடி இனக்குழு சமூக வாழ்விலிருந்து தொடங்குவதாகவே மானிடவியலாளர்கள் கருதுகிறார்கள். இதனை, “மனித சமூகத்தின் உருவாக்கத்தில் மையக்கூறாக இருந்தது சிறு நாடோடி கூட்டமாகும். ஒரு சில எளிய கருவிகளை கையாள்வதும் நெருப்பை பயன்படுத்துவதும் மட்டுமே இவர்களை மனித குரங்கிலிருந்து வேறுபடுத்தின. மனித சமுதாயத்தின் மையக்கூறான இந்த நாடோடி கூட்டம் பிரிவுபடுவதன் மூலம் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றது. முதலில் அது புறமண உறவு உடையதும் (exogamus) ஒன்றோடொன்று மண உறவு வைத்துக் கொண்டதுமான இரண்டு சம பாதிகளாக (moities) பிளவுண்டது. ஒரு சமபாதியைச் சார்ந்த ஆண்கள் மற்றொரு சமபாதியைச் சார்ந்த பெண்களை மணம் புரிந்தனர். பிறக்கும் குழந்தைகள் தாயின் சமபாதியைச் சார்ந்தவையாயின. பின்னர் அச்சமப்பாதிகள் பிளவுண்டு நான்கு குலங்கள் தோன்றின. இவ்வாறு இரண்டு சமபாதிகளும் நான்கு குலங்களும்மடங்கிய எளிய பழங்குடி கட்டமைப்பு (Tribal structure) தோன்றியது” (2014, ப. 84) என்று விளக்குகிறார் ஜார்ஜ் தாம்சன்.

பழங்குடி கட்டமைப்பில் உணவு சேகரித்தல் எனும் முதல்நிலை உற்பத்தி முறையே முதன்முதலில் இருந்தது. அதன்பின் வேட்டையாட கற்றுக்கொண்ட பின் மனித சமூக அமைப்பில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இதனை, “ஈட்டி உருவாக்கப்பட்டு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட முறையில் வேட்டையாடுவதில் வளர்ச்சி ஏற்பட்ட போது தான் கடைசி பிரிவினையும் ஏற்பட்டது என்று கருதலாம். இதுதான் முதல் உழைப்பின் பிரிவினையாகும் (Division of labour) இது பால் (sex) அடிப்படையில் ஏற்பட்ட உழைப்பின் பிரிவினையாகும். ஆண்கள் வேட்டைக்குச் சென்றனர். ஆண்களைப் போல அலைந்து திரிய முடியாதவர்களான பெண்கள் தொடர்ந்து உணவு சேகரிப்பதில் ஈடுபட்டனர்” (2014, ப. 15) என்கிறார் ஜார்ஜ் தாம்சன். இதற்கு மாறாக, பெண்களும் வேட்டைத் தொழிலில் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர் என்று மானுடவியல் அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

வேட்டையாடுதல் எனும் உற்பத்தி முறை ஆநிரை வளர்த்தல் முறையும், பெண்கள் வேளாண்மை எனும் புதிய உற்பத்தி முறையையும் கண்டுபிடித்தார்கள். இவ்விரு உற்பத்தி முறைகளும் தாய்வழிச் சமூகத்தை தந்தை வழிச் சமூகமாக மாற்றம்கொள்ள வழிவகுத்தது. இவ்வகை மாற்றம் புதிய வகையான உடமை வர்க்கத்திற்கு அடிகோலுகிறது. இந்தச் சமூக உற்பத்தியில் குலக்குறியம் கருத்துமுதல்வாத அடிப்படைக்குள் ஊடுறுவத் தொடங்கியது.

குலக்குறியம்

பழங்குடி சமூக அமைப்பில் மனிதர்கள் இயற்கையோடு கொண்ட தொடர்பின் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு குழுவிற்குமான குலக்குறியமானது கட்டமைக்கப்பட்டது. இதனை, “குலக்குறியம்

என்பது மனித சமுதாயத்தின் தொடக்கக் கட்டங்களில் இருந்த ஆதி பழங்குடி மக்களுக்கே (Primitive tribe) உரிய கருத்து நிலையாகும் (Ideology)” (2014, ப. 24) என்று ஜார்ஜ் தாம்சன் குறிப்பிடுகிறார்.

குலக்குறியம் என்பது குழுவின் எதார்த்த வாழ்க்கையோடு தொடர்புடைய புறநிலையிலிருந்து அகநிலை ஆக்கப்பட்டதுடன் நடைமுறையில் பிரதிபலிப்பதாக மாற்றப்பட்ட முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்றாகும். இதனை, “குறிப்பிட்ட சில இனத்தவர்கள் தங்களுக்கான சில குலக்குறி அடையாளங்களாக பூ மற்றும் விலங்கு, மரம், மீன் வகையானவற்றை கொள்கின்றனர். இதற்கு ஒரு கற்பனை நிறைந்த கதையும் கற்பித்துக் கொள்கின்றனர். இந்த கதைகள் சில எதார்த்தங்களுடனும் நம்பிக்கை சார்ந்த சடங்குடனும் குழுவினருக்கு நினைவுபடுத்தப்பட்டு கொண்டே இருக்கிறது. அவற்றை புனிதமாக கருதி அதற்கான நிகழ்வுகளையும் குழுவினர் சடங்கு நிறைவேற்றி வருவார்” (2018, ப. 67) என்று சி. இளங்கோ விளக்குகிறார். புனிதம் என்ற கற்பிதம் குலக்குறியத்திற்குள் நுழையும்போது அது உடைமை சித்தாந்தங்களை ஏற்றுக்கொள்கிறது.

பழங்குடி சமூகங்களில் ஒவ்வொன்றுக்குமான குலக்குறியம் என்பது புற உலகில் உள்ள எதார்த்த வாழ்வியலோடு தொடர்பு உடைய உணவு சேகரிப்பு உற்பத்தி முறையின் பிரதிபலிப்பு ஆகும். இதனை ஜார்ஜ் தாம்சன், “உணவு சேகரித்தல் முன்பு ஆண்கள், பெண்கள் அனைவருடைய வேலையாக இருந்தது. பல்வேறு விலங்குகளை வேட்டையாடுதல் கூட்டுறவு அடிப்படையில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு குலமும் ஒரு குறிப்பிட்ட விலங்கிடத்திலும் அல்லது தாவர இனத்துடனும் தொடர்புடையிருந்தது. அந்த குறிப்பிட்ட விலங்கும் அல்லது தாவரமும் அக்குலத்தின் குலக்குறியாகியது (totem)” (2014, ப. 36) என்கிறார். இங்கு குலக்குறி என்பது பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

மனித சமூகத்தின் தொடக்க காலகட்ட வாழ்வில் பெற்ற அறிவின் அடிப்படையில் உருவானது குலக்குறியமாகும். இது தன்னை, தன் குழுவை அடையாளப்படுத்திக்கொள்ளும் தொடர்புக் கருவியாகப் பயன்பட்டது. “காட்டுமிராண்டி வாழ்க்கையில் மனித அறிவு வளர்ச்சி பற்றாக்குறையினால் தாங்கள் சாப்பிடும் மிருகமாகவோ தாங்கள் மாறுவதாகவும் பிறக்கும் குழந்தைகள் அந்த மிருகங்களிருந்தே வடிவம் பெற்று வருவதாகவும் கருதுகிறார்களென்று ராபர்ட் பிரிஃபால்ட் கூறுவதாகவும், நாளடைவில் இந்த மிருகங்கள் அல்லது செடிகள் குறையக்குறைய அவற்றை சாப்பிடக்கூடாது என்னும் விலக்கு அல்லது தடை தோன்றுகிறது. இந்த குணமே இன்னும் வளர்ச்சி பெற்று குலக்குறியை கொல்வதோ, காயப்படுத்துவதோ கூடாதென்றும், இன்னும் ஒரு கட்டத்தில் பார்ப்பதே கூடாதென்றும் தடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் குலக்குறியே தங்கள் மூதாதை என்று பழங்குடி மக்கள் உறுதியாக கருதுவதாக கூறுகிறார்கள்” (2012, ப. 50) என்று மு. பாவாணன் - ஆ.பழனிப்பன் கூறுகின்றனர்.

பழங்குடி உற்பத்தி சார்ந்த ஷட்வே குலக்குறியமாதல்

குலக்குறியம் என்பது பழங்குடி கால உற்பத்தி முறையால் உருவான ஒன்றாகும். இனக்குழு காலத்தில் துவங்கி பேரரசுகள் நிலப்பிரபுக்கள் என மாறிய போதும் அடையாளப்படுத்தும் குறியீட்டு வடிவங்களாகவே குலக்குறியம் மாற்றம் பெறத் துவங்கியது. இதனை, “தொடக்கக் காலத்தில் குல குறியீடுகள் உணவு தேடும் மக்கள் சமுதாயத்தின் வெளிப்பாடாக அமைந்தன. அதாவது வேட்டை சமூகத்தில் ஒவ்வொரு குலமும் ஒரு குறியீட்டினை கொண்டிருந்தது. அக்குறியீடுகள் பெரும்பாலும் வேட்டையின்போது அவர்கள் கிடைக்கும் விலங்குகள் மற்றும் தாவரங்களின் உருவங்களாக அமைந்திருந்தன. வேட்டை பொருட்கள் தவிர்த்து இயற்கை படைப்புகளும் தொல்குடியினரின் குறியீட்டு சின்னங்களாக அமையப் பெற்றன. சூரியன், சந்திரன், தாவரங்கள், ஆறுகள், நீர், நில வாழ்வன ஆகியவை குல குறிகளாக அரசு உருவாக்க காலத்தில் நாணயங்களிலும் செப்பேடுகளிலும்

கல்வெட்டுகளிலும் பொறிக்கப்பட்டன” (2020, ப. 10) என்கிறார் கோ. சசிகலா

குலக்குறியமானது மனித சமூகத்தில் பல்வேறு பகுதிகளிலும் வாழ்க்கை முறைகளில் நீங்காது இருந்து உள்ளது. குறிப்பாக இந்திய உபநிடதங்களில் ஒன்றான சாந்தோக்கிய உபநிடதம் பற்றிய ஆய்வில் நாய்கள் மந்திரம் உச்சரிப்பதாய் உட்கீதா பகுதியில் உள்ளது எனவும் கௌடில்யர் அர்த்த சாஸ்திரத்தில் நாய்கள் என்று மக்களை குறிப்பிடப்பட்டு இருப்பதாகவும் அதே போன்றே மகாபாரதத்தில் எல்லா வகை மனிதர்களுக்கும் சேவல், யானை, முயல், ஆமை, பெண் பன்றி, மான், புலி, அன்னம், குதிரை, மீன் என பல விலங்குகள் குலக்குறியங்களாக வந்திருப்பதாக தேவி பிரசாத் சட்டோபோத்தியாயா விளக்குகிறார்.

அதே போன்றே இந்திய நிலமில்லாத இன்னொரு பகுதியில் குலக்குறியங்கள் இருப்பது குறித்து ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டு உள்ளதை, “அமெரிக்காவில் வாழ்ந்த காட்டுமிராண்டிகளின் வாழ்க்கை ஆராய்ந்த மார்கன் பின்வருமாறு கூறுவதாகவும், அமெரிக்கா முழுவதிலும் பண்டையக்கால குலங்கள் அதாவது கணங்கள் தமது பெயரைச் சில மிருகங்கள் அல்லது உயிர் இல்லாத பொருட்களிலிருந்தே குடிக்கொண்டன. மனிதர்களிடமிருந்து தனது பெயரைத் தேர்ந்தெடுக்கவில்லை. சமூக வாழ்க்கையின் துவக்கத்தில் காலத்தில் குலங்களில் தனி மனித அடையாளம் மறைந்து விட்டது எனவும் இதன்படி குலங்கள் தமது பெயரை ஒரு மிருகம் அல்லது ஒரு செடியிலிருந்தே தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டன. சான்றாக மார்கன் கூறுவது போல் செனீகா என்ற குலத்தில் 1) ஓநாய் 2) கரடி 3) ஆமை 4) பீவர் 5) மான் 6) ஸ்னைப் என்ற பறவை 7) ஹெரான் என்ற பறவை 8) பருந்து ஆகிய குலக்குறிகள் இருந்தன. அமெரிக்காவில் அஜிப்வா (Ojibwa) என்ற பழங்குடி மக்களின் மொழியிலிருந்து Totem என்ற சொல்லை மார்க்கம் எடுக்கிறார். totem என்ற சொல் அம்மொழியில் டோடைம் (Dodaim) என்று உச்சரிக்கப்படுகிறது. எனவே ஓநாய் என்ற வடிவம் ஓநாய் குலத்தின் குலக்குறி ஆகும்” (2012, ப. 54) என்று மு.பாவாணன்- அ.பழனியப்பன் கூறுகின்றனர்.

பழங்குடி சமூகத்தின் உற்பத்தி முறைகளுக்கு ஏற்ப உருவான குலக்குறியமானது அந்த சமூக அமைப்பின் தேவையின் பொருட்டு பயன்பாட்டில் இருந்தவற்றினையே குலக்குறியாக கொண்டு மனித சமூகத்தின் பல்வேறு நாடுகளில் இருந்து வந்துள்ளது.

குலக்குறியத்தின் தற்கால போக்கு

இனக்குழு சமூக அமைப்பு தேவையின் பொருட்டு அக்குழுவின் நடைமுறை பயன்பாட்டில் இருந்தவையாக உருவான குலக்குறியமானது தனித்தனிமனிதர்களாக பார்க்காமல் இனக் குழுவாக கணமாக தொகுத்துப் பார்க்கும் முறைமையை உருவாக்கியது. இதனை, “பொருட்களைத் தொகுத்து பார்க்கும் சிந்தனை முறைகளுக்கான ஒரு சட்டகத்தை (framework) குலக்குறி அடிப்படையில் அமைந்த குழுக்கள் வழங்கின. குலக்குறியம் எனும் சமூக வகைப்பாடு பொருட்களைத் தொகுத்துப் பார்க்கும் சிந்தனை வகைப்பாடாக மாறியது” (2014, ப. 34) என்று ஜார்ஜ் தாம்சன் விளக்கமளிக்கிறார்.

இனக்குழு சமூக அமைப்பில் இருந்து உற்பத்தி முறைகளில் ஏற்பட்ட தாக்கத்தால் அடிமைச் சமூகம், நிலவுடைமைச் சமூகம், முதலாளித்துவ சமூகங்கள் என மானுட சமூகம் மாற்றம் பெற்று வந்துள்ளது. இந்தச் சமூக மாற்றங்களினால், பொருள்முதல் வாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இனக்குழு சமூக அமைப்பில் நிலவிய குலக்குறியமானது சாதியம், மதம், குலம், கோத்திரமாக கருத்துமுதல்வாத அடையாளத்திற்குள் சிக்குண்டது.

உற்பத்தி முறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப குலக்குறியமானது பல்வேறு மாற்றங்களை பெற்று தற்காலத்திலும் பின்தொடர்ந்து வருகிறது. இதை, “சாதிய அமைப்பு முறை

தமிழகத்தில் வளர்ச்சியடைந்த பிற்கால கட்டத்தில் தொல்குடிகள் தொழில் அடிப்படையில் சாதிய வகைப்பாட்டியல் கொண்டு வரப்பட்டனர். இவர்களது குலப் பண்பாட்டு அடையாளங்களாக சாதியம் இயல்பாய் உள்வாங்கிக் கொண்டது” என்று சி. இளங்கோ எடுத்துரைக்கிறார்.

பழமையான உற்பத்தி முறையில் தேவையின் பொருட்டு உருவான குலக்குறியமானது தற்கால பண்பாட்டு, கலாச்சார வாழ்வியலில் தாக்கம் செலுத்துவதோடு தற்காலத்தில் உள்ள சமூகங்களுக்கு இடையேயான வேறுபாட்டு சுவர்களாகவும் உள்ளது.

இரா. முருகவேளின் புனைப்பாவை நாவலில் பழங்குடியினரின் குலக்குறிகள் பொருள்முதல்வாத அடிப்படையைக் கொண்டிருப்பதையும், தொன்மை கால நீட்சி இதில் தொடர்ந்து வருவதும் பதிவாக்கம் பெற்றுள்ளது. ஆனால் இன்றைய சமூகத்தில் சாதி என்பது குலக்குறியாக அடையாளப்படுத்தப்படும் நிலை காணப்படுகிறது. இது கருத்துமுதல்வாத அடிப்படையைக் கொண்டிருக்கிறது. பழங்குடி குலக்குறிகள் தங்களை அடையாளப்படுத்திக்கொள்ளும் குறிப்பானாக காணப்படுகிறது. ஆனால் சாதி என்ற குலக்குறியானது உயர்வு, தாழ்வு அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. அதேபோல் குலக்குறியானது பொருளைக் குறிக்காமல் அது கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதைக் காணமுடிகிறது. இதனடிப்படையில் இரா. முருகவேளின் புனைப்பாவை நாவலில் குறிக்குறியம் அடையாளப்படுத்தப்படும் பாங்கு எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

இரா.முருகவேளின் புனைப்பாவை நாவலில் குலக்குறியம்

மனித சமூகம் குலக்குறியத்தை தமது வாழ்வியலில் பல்வேறு வகையில் பயன்படுத்தி வருகிறது. அவற்றுள் தமிழ் இலக்கியத்தில் உள்ள அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை உள்ளிட்ட பல்வேறு பாடல்களில் குலக்குறியங்கள் விலங்குகள், பறவைகள், பூக்கள், புலவர்களின் பெயர்கள் எனப் பல்வேறு முறைகளில் பயின்று வந்துள்ளது. அதுபோன்றே புனைப்பாவை நாவலில் குலக்குறியம் சார்ந்த பதிவுகள் ஆடவல்லான் எனும் பகுதியிலும் இருளர் கதை எனும் பகுதியிலும் பதிவாக்கம் பெற்றுள்ளது.

ஆடவல்லான் எனும் பகுதியில் குலக்குறியம்

புனைப்பாவை நாவலில் இடம்பெறும் ஆடவல்லான் பகுதியில் வாழும் மக்களின் குலக்குறியாக ஆந்தையும் பூஃக்கா விலங்கும் அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதன் ஒவ்வொரு நடவடிக்கைகளையும் கவனித்து அதன்வழி தங்களுக்கு நிகழப்போகும் நன்மை, தீமைகளை கணிக்கின்றனர். மரங்கள் எரியூட்டப்படும்போது, “எரிக்கப்படப் போகும் பகுதியில் உள்ள மரங்களில் குபிலிகா இருக்கிறதா, பூஃக்காவும் குட்டிகளும் இருக்கின்றனவா என்று தேடிப் பார்க்கும் வேலை சிறுவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது” இவ்வாறு கண்காணிப்பது குலக்குறி அடையாளங்களுக்கு எவ்வித பாதிப்பும் வந்துவிடக் கூடாது என்பதில் கவனமாக இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

“ஆந்தை அவர்களின் குல பறவை. அது போல தான் குல விலங்கான பூஃக்காவும்” (2020, ப. 142) இவ்வாறு குலக்குறியமானது அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இவர்களின் குலக்குறியான குப்லிகா சத்தமிடும் ஒலியைக் கேட்டு மல்லி என்ற கதாபாத்திரம், “வடக்கு திசையில் இருந்து குப்லிகா அலறியது” “மல்லி நெற்றியை தடவி தலை பாரத்தை குறைக்க எழுந்தாள். குப்லிகா மீண்டும் அலறியது. அது நெருங்கி நெருங்கி வருவது போல தோன்றியது, மல்லி திடுக்கிட்டெழுந்தாள். வெளியே பாய்ந்தவளை காவலர்கள் தடுத்து நிறுத்தினர். இருட்டுல வேண்டாம்மா”

“காலையில் கிழக்கு வெளுத்ததும் மல்லி தனியாக இருந்து குடிசை விட்டு வெளியேறுவதை கண்ட பெண்கள் ஒரே நேரத்தில் வியப்பும் பயமும் கொண்டு அவளை பின்தொடர்ந்தனர். குப்லிகா

அலறிய திசையில் சென்ற மல்லி ரேசன் உட்கார்ந்திருந்த பாறையையும் அவன் கிளறி போட்டிருந்த மண்ணையும் கண்டுகொண்டான்”

“குபலிகா அவளுக்காகத் தினமும் அலறியது நெருங்கி வந்தது. விலகி சென்றது”

“மையிருள் சூழ்ந்திருந்த காட்டில் ஒவ்வொரு இரவிலும் தனக்கு மட்டும் ஒலிக்கும் ஆந்தையின் அலறல் திசையை குறி வைத்து ஓட தொடங்கினாள்” (2020, ப. 145) இவ்வாறு தனக்கு நேரப்போகும் தீமையை குலக்குறி உணர்த்துகிறது என்று நாவல் பதிவுசெய்கிறது. குலக்குறி தன்னை கவனித்து வருகிறது என்பதை இது உணர்த்துகிறது அதனால் அதை பாதுகாத்து வைத்திருப்பது பழங்குடி மக்களின் பண்பாக காட்டப்படுகிறது.

தனது குலக்குறியை இழக்கும் ஒரு சமூகம் தனது பண்பாட்டு அடையாளத்தை இழந்து போகிறது. அதேபோல் இயற்கையோடு இயைந்த குலக்குறியானது இயற்கை அழிவிற்குள்ளாகும்போது அதுவும் அழிவிற்குள்ளாகிறது. அந்தவகையில் குபலிகாவின் ஒலி மல்லிக்கு கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது. அந்தப் பறவையின் ஒலி அவளை அதுநோக்கி கொண்டு வருகிறது. இது இயற்கையின் அழிவை அறிவிக்கிறது. கருத்துமுதல்வாத சிந்தனையை மையமிட்டு இயக்கம் பெறும் இச்சமூகம் பொருள்முதல்வாத அடிப்படையைக் கொண்ட பழங்குடியினரின் குலக்குறியங்களை அனுமதியின்றி அழித்தொழிக்கும் பணியைச் செய்கிறது என்பது இதன்வழி அறியமுடிகிறது.

ஒருளர் கதை 1 எனும் பகுதியில் குலக்குறியம்

புலி தனது அண்ணனான பூனையிடம் பதுங்கிச் செல்லவும் மரமேறவும் கற்றுத்தரும்படி கேட்டுக் கொண்டது. மரமேறிப் பழகியதும் தன்னைக் கொள்வதே புலியின் நோக்கமெனப்பறிந்து கொண்ட பூனை புலியைக் காட்டிலிருந்து மற்ற மரங்களை விட உயரமாக விண்ணைத் தொட்டு நின்ற ஒரு மரத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து அதன் மேல் ஏறுவோம் என்றது.

புலியும் பூனையும் உற்சாகமாக மரக்கிளைகளை பற்றி தாவித்தாவி மேலேறின. பூனை காற்றில் பறப்பது போல உச்சாணிக்கைக்கு தாவியது. தானும் அதை செய்ய வேண்டுமென்ற ஆவலில் புலியும் தாவியது. உச்சி கிளையில் சென்ற புலிக்குக் கீழே அடர் பச்சைச் கம்பளமாக விரிந்து கிடந்தது காடு.

தலைக்கு மேல் மேகங்கள் படுவேகமாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. இருவாச்சி பட்சியொன்று கிளைக்குக் கிளை தாவி பறந்து கொண்டிருந்தது. இந்த கண்கொள்ளாக் காட்சியை காணாமல் இவ்வளவு காலம் இருந்திருக்கிறோமே என்று எண்ணிய புலி ஏதோ நினைவு வர பூனையை பார்க்க திரும்பியது. பூனை அருகில் இல்லை மரத்திலும் இல்லை. சுற்றிலும் இருந்த காட்டில் அதன் சுவடே இல்லை. கீழே எங்கோ தொலைவில் இறுகி கிடந்த தரை தெரிந்தது. தனது அண்ணன் பூனை தனக்கு மரத்திலிருந்து இறங்க கற்றுக் கொடுக்காமலேயே காணாமல் போய்விட்டது என்பதை வெறுப்புடனும் நிராசைகளுடன் உணர்ந்தது புலி.

மாலை சூரியன் நீலமலைகளின் பின்னே மறையும் வரை நெஞ்சு துடிதுடிக்க பூனைக்காக காத்திருந்து சினத்துடன் புலி, உன்னை பழி வாங்கியே தீருவேன். உன்னை தொடர்ந்து கொண்டே இருப்பேன் உன் கழிவுகளை கொண்டு நீ எங்கிருந்தாலும் தேடி கண்டு பிடிப்பேன் என்று வானும் பூமியும் கானகமும் கிடுகிடுக்க உறுமியது. பின்பு நீரில் பாய்வது போல விண்ணோக்கி தாவியது.

ஒரு கனவு போல சுழன்று சுழன்று கீழே விழுந்தது. அதன் உடல் தரையை தாக்கியதும் முறை துள்ளி அடங்கியது. ஒளி இழந்து போனாலும் அதன் கண்கள் சுற்றிலும் இருந்த கானகத்தை ஊடுருவி பூனையைத் தேடிக் கொண்டிருந்தது. அதன் வாரிசுகளும் பூனையை பரம விரோதிகளாக கருதி பழிவாங்க காத்துக் கொண்டிருக்க, தேடி அலைந்தன.

பூனையும் அதன் குட்டிகளும் நீல மலைகளில் இருந்த ஆழங்காண முடியாத பள்ளத்தாக்குகளுக்குள்ளும் அடர் காடுகளுக்குள்ளும் பரவி மறைந்து போயின. எவ்வளவு எட்டா தொலைவில் ஒழுங்காக இருந்தாலும் புலிகளால் தங்களுக்கு வரவிருக்கும் ஆபத்தை உணர்ந்து பூனைகள் எப்போதும் தங்கள் கழிவுகளை மண்ணைப் போட்டு மூடி வைக்கின்றன. இந்தக் கதையின் புலி சோழ அரசையும் பூனை இருளரையும் குறிக்கிறது.

இந்தக் கதையின்வழி இரா. முருகவேள் புலி, பூனையை சோழர், இருளர்களுக்கு குறியீடுகளாகக் குறிப்பிட்டிருந்தாலும் அது குலக்குறிக்கான அடையாளங்களாக இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. நாவல்களில் பல்வேறு இடங்களில் குலக்குறியம் என்ற பழங்குடி சமூக வாழ்வியல் அம்சம் அக்கால உற்பத்தி முறையால் உருவாகி இருந்தாலும் அதன் நீட்சியானது தற்கால சமூகத்திலும் பண்பாடு, கலாச்சாரம் என பல்வேறு தளங்களில் விரவிக் கிடப்பதைப் பிரதிபலிக்கிறது.

முடிவுரை

மனித சமூகத்தின் பன்னெடுங்கால வாழ்வில் பல்வேறு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ள நிலையில் குலக்குறியங்கள் எனும் பழங்குடிக் கால கூறானது தற்காலத்தில் சமுதாயத்தில் பிற குழுக்களில் இருந்து தங்களை வேறுபடுத்தி அடையாளப்படுத்திக் கொள்வதற்காக பயன்படுத்தி வருகிறார்கள். அக்குலக்குறியத்தின் வழியே தம்மை மற்ற குழுக்களில் இருந்து வேறுபடுத்திக் கொள்வதோடு நின்று விடாமல் மேல், கீழ் என்ற அதிகாரக் கட்டமைப்பிற்குள் அடைபட்டு இருக்கின்றனர். இது கருத்துமுதல்வாதச் சிந்தனையை வெளிப்படுத்தும் குலக்குறியாக உள்ளது என்பது இதன்வழி அறியலாகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. தேவிபிரசாத் சட்டோபாத்தாயா, 2023, உலகாயதம், நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
2. கோ. சசிகலா, 2020, தாய் வழிச் சமூகம் வாழ்வும் வழிபாடும், தடாகம் வெளியீடு.
3. சி. இளங்கோ, 2018, சாதியப் பண்பாட்டில் குலங்களும் கோத்திரங்களும், அலைகள் வெளியீட்டகம்.
4. ஜார்ஜ் தாம்சன், 2014, மனித சாரம் (தமிழாக்கம் எஸ்.வி. ராஜதுரை), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
5. பாவாணன். பழனியப்பன், 2012, இந்திய தத்துவ மரபு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
6. இரா. முருகவேள், 2020, புனைபாவை, ஐம்பொழில் பதிப்பகம், கோயம்புத்தூர்.

Bibliography

1. Deviprasad Chattopadhyay, 2023, Ulagayatham, New Century Book House, Chennai.
2. K. Sasikala, 2020, Thai Way Society Life and Worship, Thadakam Publications.

3. C. Ilango, 2018, *Clans and Gotrams in Caste Culture*, Alaykal Publications.
4. George Thompson, 2014, *Human Essence* (Tamil translation by S.V. Rajadurai), New Century Book House, Chennai.
5. Bhavanan. Palaniappan, 2012, *Indian Philosophical Tradition*, New Century Book House, Chennai.
6. I. Murugavel, 2020, *Punaipaavai*, Aimpozhi Publications, Coimbatore.

Cite this Article in English

Balasubramanian.R, Gomathi.P “R. Murugavel's novel Punaipaavai: Kulakuriyam”

MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.2 Issue 2, July 2025, pp. 1-8

The Changing Landscape and The Climate's Fury In Amitav Ghosh's Gun Island**Deepikadevi.D**, Department of English, PPG College of Arts and Science, Coimbatore.**2**ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-9958-2025>DOI: [10.5281/zenodo.16789636](https://doi.org/10.5281/zenodo.16789636)**Abstract**

Ghosh reflects the connection between today's climate crisis and the Gun Merchant to highlight the ties between the past and the present to identify the origin of the crisis. The novel encounters the war between profit and nature that defines the modern world. Deen comes to know about the merchant from Nilam Bose, an elderly woman who had a trust and once visited the Shrine herself. The novel explains the extraordinary event in an ordinary human experience. Initially, Deen faces a challenge in learning to cope up with the experience and to connect with the human and nonhuman. Ghosh connects the Sundarbans forest scene with Salman Rushdie's 'Midnight Children' where the protagonist Saleem Sinai takes refuge among the nonhumans. The novel reflects the scientific perspectives of climate change through the character Piya, a Bengali American marine biologist. When Nilima is in the Sundarbans, Piya visits the place from Kolkata to look over her research project. Deen meets Piya at Nilima's place before he visits to the Sundarbans. Piya acts as a center point to Deen long term friend Cinta, an Italian academic and renowned scholar of Venetian history, represents the spirit of science to explain the effect of climate change.

Keywords: Climate Change, Non – Humans, Present Day Global Capitalism, Climate Crisis**Introduction**

In the novel Gun Island, Amitav Ghosh addresses the planetary crisis caused by climate change that completely affects the life of humans and nonhumans across the planet. The novel extends its deepest thoughts about the geographical boundary created by humans and it loses its meaning when the planet is threatened by climate change. The novel undergrounds a question of multispecies justice and it encounters especially of the Global South. The novel concerns with social, racial and historical injustices, draws a clear attention to the role of European colonization and present-day global capitalism in the climate crisis. Gun Island connects the most influential and eco critical call for a planetary consciousness. The novel's planetary environmentalism reaches the climax at the final scene and the idea presents throughout the novel. The plot in the novel unfolds the concepts across multiple continents and environmental issues. In this article, I have attempted to demonstrate how the novel Gun Island presents the climate crisis as a planetary crisis.

The Mysterious Journey Begins

The narrative in the novel moves from Kolkata to the Sundarbans, the Sundarbans to Brooklyn, then Brooklyn to the Los Angeles and then Los Angeles to Brooklyn again, Brooklyn to Venice and finally to the Mediterranean Sea near Sicily. The novel covers the range of locations that emphasizes the planetary scale of the climate crisis. Gilson observes that

“place functions as a portal to the planetary in Gun Island, as Ghosh endeavours to convey Earth – wide environmental flux through his localized spatial descriptions” (270)

Gilson views that the local and the global have become inseparable in the Anthropocene. Ghosh shows off that the poor of Sundarbans or whether the rich of Los Angeles, nobody will escape from the adversary effects of the climate change. The narrator Deen works as an important person to connect all the disparate climate phenomena of the distant places in the novel. Deen, a short name of Dinanath Datta is an Indian American dealer in rare books and Asian antiquities. His business is in Brooklyn, but he frequently visits Kolkata for both personal and professional reasons. On one such visit, he was takes into an eventful journey to know deeply about Sundarbans, the largest mangrove forest in the world. Deen’s visit to Sundarbans triggers the plot of the novel from one end of the planet to the other end in relation to climate change. As in Ghosh’s novel, ‘The Hungry Tide’, the Sundarbans becomes a site for Gun Island to explore the effects of climate change. Deen is motivated to visit the place Sundarbans to see a beautiful shrine built by a legendary figure of Bengal called Bonduki Sadagar, Deen wrongly translates his

‘The merchant has supposedly built the shrine to appease Manasa Devi, the snake goddess of Bengali folklore, who rules over snakes and all other poisonous creatures’ (Ghosh, 6)

Ghosh reflects the connection between today’s climate crisis and the Gun Merchant to highlight the ties between the past and the present to identify the origin of the crisis. The novel encounters the war between profit and nature that defines the modern world. Deen comes to know about the merchant from Nilam Bose, an elderly woman who had a trust and once visited the Shrine herself.

“the gun merchant was said to have been a rich trader who had angered Manasa Devi by refusing to become her devotee. Plagued by snakes and pursued by the droughts, famines, storms and other calamities, he had fled overseas to escape the goddess’s wrath finally taking refuge in a land where there were no serpents, a place called ‘Gun Island’” – Bonduk dwip (Ghosh, 17).

While visiting the shrine in the Sundarbans, Deen came up with an experience of encountering a King cobra, which opens a new world of mystery and supernatural elements to him. The novel explains this extraordinary event in an ordinary human experience. Initially, Deen faces a challenge in learning to cope up with the experience and to connect with the human and nonhuman. Ghosh connects the Sundarbans forest scene with Salman Rushdie’s ‘Midnight

Children’ where the protagonist Saleem Sinai takes refuge among the non-humans.

There are several examples that relates the nonhuman environment in Gun Island. The incident like bite of King Cobra that leads the character Tipu to have mystical visions as a point. Apart from the myth of the climate crisis, the novel represents the scientific interpretation of climate change that offer insights in the planetary environmentalism. The novel reflects this scientific perspective of climate change through the character Piya, a Bengali American marine biologist. When Nilima is in the Sundarbans, Piya visits the place from Kolkata to look over her research project. Deen meets Piya at Nilima’s lace before he visits to the Sundarbans. Piya acts as a center point to Deen long term friend Cinta, an Italian academic and renowned scholar of Venetian history, represents the spirit of science to explain the effect of climate change.

*The novel’s planetary environmentalism reaches its climax in the final scene and the idea has been presented throughout the novel. The plot unfolds across multiple continents and encompasses multitudinous environmental issues. Gun Island has been described as “an unmistakably global novel” (Gilson, 270), and “an emphatically global text” (Kluwick, 71). As discussed in Ghosh’s earlier work, *The Hungry Tide*, the Sundarbans becomes a site for Gun Island to encompass the effects of climate change on the mangrove forest and the Bengal Delta.*

Ghosh reflects the connection between today’s climate crisis and the legend of Gun Merchant to highlight the tie knot between the past and the present, and identifies the of the crisis. The novel details about how the legend encapsulates the war between profit and Nature that defines the modern world, as Deen comes to know about the merchant from Nilima Bose, an elderly woman who runs a trust and who once visited the shrine herself.

“The Gun Merchant was said to have been a rich trader who had angered Manasa Devi by refusing to become her devotee. Plagued by snakes and pursued by droughts, famines, storms, and other calamities, he had fled overseas to escape the goddess’s wrath, finally taking refuge in a land where there were no serpents, a place called “Gun Island”” – Bonduk-dwip. (Ghosh, 17)

Ghosh explores the myth of Manasa to highlight the issue of multispecies justice, and they suggest that humans’ hubristic tendency to dominate nonhumans, and the lack of communication between humans and other species, have led to today’s climate crisis.

Ghosh explains how the climate-related suffering and struggles of the people of the Sundarbans are inseparable from the social and economic injustice. Further, the environmental and socio - economic effects of climate change on the Sundarbans epitomizes the predicament of the entire region of the Bengal Delta that encompasses Bangladesh and West Bengal of India. Both humans and nonhumans attempt to migrate to climate change, but their attempts were not succeeded, and often end in disappointment or may even death. In Gun Island, the death of Rani and her calves is a case in point. The novel describes their deaths with a focus on characters’ – particularly on the emotional responses of Piya.

The Blue Boat is a symbolic representation of the precarity of those seeking refuge in the

West, and through this boat and its refugee passengers, the novel's planetary environmentalism reaches its culmination. Regarding the boat, a Bangladeshi migrant named Palash shares the news with Deen. He offers a picture of the entire situation.

"Across the planet everyone's eyes are on the Blue Boat now: it has become a symbol of everything that's going wrong with the world – inequality, climate change, capitalism, corruption, the arms trade, the oil industry. There's a lot of hope that this will be a historic moment. Maybe now, while there's still time to make changes, people will wake up and see what's going on." (Ghosh, 218)

The novel positively ends with Ghosh's faith in the collective force of humans and nonhumans, and their offerings of planetary environmentalism in facing the challenges of the climate crisis. Ghosh's focus on the environmental crisis moves from the regional effects of climate change to a broader planetary crisis, undergone the question of justice for climate migrants. The climate migrants whom the novel represents the climate migrants as those at the margins of their societies. The despair that leads those migrants to risk their lives and to leave behind their possessions highlights the imminent dangers of climate change and social inequality.

Ghosh shows how the climate relates the suffering and struggles of the people of the Sundarbans and these two are inseparable from social and economic injustices. In her reading of *Gun Island*, Ashwarya Samkaria notes that,

'Located on the periphery are voices of those who are not only experiencing climate change's spectacularly visible instant havoc but also its slow violence at an alarming rate that is wrecking their livelihoods' (27).

Conclusion

The novel positively ends with Ghosh's faith in the collective force of humans and non-humans, offers a solution to change the climate crisis. The novel engages with the victim people of Global south and their struggles to find refugee in the Global North. The novel also concerns about the social, racial and historical injustices connected the refugee into the western world. It draws attention to the European Colonization and the present-day global capitalism in the climate crisis. Ghosh indicates the migrants as climate refugees, but the novel focuses on how nonhumans are displaced as result of climate change. Ghosh demonstrates that, the tightening borders will not be the solution for this crisis. Through the vision of multispecies, multi-ethnic unity, connectivity, and cooperation, the novel depicts the harmonious relationship between the former colonizers and the colonized and of those about the Global South and to survive on a planet facing potential apocalypse.

Works Cited

1. Baldwin-Edwards, M. (2008). Towards a theory of illegal migration: Historical and structural components. *Third World Quarterly*, 29(7), 1449-1459. Retrieved from <http://www.jstor.org/stable/20455119>

2. Clark, A. (2019, June 5). *Gun island by Amitav Ghosh review- climate and culture in crisis. The Guardian*. Retrieved from <https://www.theguardian.com/books/2019/jun/05/gun-island-amitav-ghosh-review>
3. Gemenne, F. (2012). *Environmental migration*. In Martiniello M. & Rath J. (Eds.), *An introduction to international migration studies: European perspectives* (pp. 237-258), Amsterdam: Amsterdam University Press.
4. Ghosh, A. (2019). *Gun island*. India: Penguin.
5. Radha, S., & Sankhyan, A. S. (Eds.). (2002). *Environmental challenges of the 21st century*. New Delhi: Deep and Deep Publications.

Cite this Article in English

Deepikadevi.D “The Changing Landscape and The Climate’s Fury In Amitav Ghosh’s Gun Island” MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.2 Issue 2, July 2025, pp. 9-13

Life records of the Kudinavitar in the novel Neevali Padoom**3****நீர்வழிப் படுஉம் நாவலில் குடிநாவிதரின் வாழ்க்கைப் பதிவுகள்****Jeyalakshmi.P, Tamil Department, RVS College of Arts and Science, Sulur.****ஜெயலக்ஷ்மி. பா, தமிழ்த்துறை, ஆர்.வி.எஸ் கலை அறிவியல் கல்லூரி, சூலூர்.**DOI: [10.5281/zenodo.16789671](https://doi.org/10.5281/zenodo.16789671)**Abstract**

The life and history of the marginalized people, who are known by many names such as Navitar, Ambattaiyar, Pariyar, etc., are discussed in the novel Neeravai Paduum. The Kudi Navitars were the original doctors, soldiers, astrologers, and worshippers. During the period when the Varnasirma Dharma entered Tamil Nadu, these people were forced to do only the profession of hair cutting. Similarly, female Nasuwattis were the doctors and midwives for women. At the same time, they were people with great love and humanity for their fellow human beings. But it is worth noting that this has changed after the emergence of caste. The role of Vedic religion in completely eliminating medical knowledge and establishing them as cultural slaves is immense. Similarly, the backward caste plays an important role in exploiting them. In this way, the novel Neeravai Paduum records the real life of the Navitars.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தற்காலத்தில் நாவிதர், அம்பட்டையர், பரியர் எனப் பல பெயர்களால் அழைக்கப்படும் விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்வும் வரலாறும் நீர்வழிப் படுஉம் நாவலில் பேசப்படுகிறது. குடிநாவிதர்கள் ஆதிமருத்துவர்களாகவும், படைவீரர்களாகவும், சோதிடர்களாகவும், பூஜை செய்பவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். வர்ணாசிரம் தர்மம் தமிழகத்தில் உட்புகுந்த காலகட்டத்தில் முடி வெட்டும் தொழிலை மட்டுமே செய்யும் கட்டாய நிலைக்கு இம்மக்கள் தள்ளப்பட்டுள்ளனர். அதேபோல் பெண் நாசுவத்திகள் பெண்களுக்கு மருத்துவமும் மகப்பேரும் பார்ப்பவர்களாக இருந்துள்ளனர். அதேசமயம் சுக மனிதர்கள் மீதான அன்புணர்வும் மனித நேயமும் மிக்க மனிதர்களாக இருந்துள்ளனர். ஆனால் சாதியத் தோற்றத்திற்குப் பிறகு இது மாற்றம் பெற்றுள்ளது கவனிக்கத்தக்கதாகும். மருத்துவ அறிவை அறவே நீக்கி அவர்களை பண்பாட்டு அடிமைகளாக நிலைநிறுத்தியதில் வைதீக சமயத்தின் பங்கு அபரிவிதமானது. அதேபோல் இவர்களை பயன்படுத்திக் கொள்வதில் பிற்படுத்தப்பட்ட சாதி முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. அந்தவகையில் நீர்வழிப் படுஉம் நாவல் நாவிதர்களின் எதார்த்த வாழ்வியலைப் பதிவு செய்வதாக அமைந்துள்ளது.

Key words: குடிநாவிதர், காருமாமா, ஒப்பாரி, நாவல், மருத்துவம்**முன்னுரை**

இயற்கை மனித சமூகத்தை ஆண், பெண்ணாகப் படைத்துள்ளது. அப்படைப்பில் அறிவு

வளர்ச்சியடைந்த மனித சமூகம் வாழ்நிலத்தை குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐவகையாகப் பகுத்தது. அந்தந்த நிலப்பரப்புகள் காலச்சூழலுக்கேற்ப விரிவடைந்து அந்நிலப்பரப்பில் தொழில்கள் உருவாக ஆரம்பித்தன. முதலில் குழுக்களாக வாழ்ந்த இனம் பின்னாளில் தொழில் அடிப்படையில் பல்வேறு சாதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. இப்படிப் பிரிக்கப்பட்ட ஒரு சாதியினர் தங்களது முதன்மைத் தொழிலான மருத்துவத் தொழிலை மறந்து வெறும் சவரத் தொழிலை மட்டுமே செய்யக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். அப்படிப்பட்ட மக்களின் ஒடுக்கப்பட்ட வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாக இப்புதினம் அமைந்திருக்கிறது. அவ்விதத்தில்,

1. நீர்வழிப் படுஉம் கதையின் பின்னணி
2. குடிநாவிதரின் வாழ்க்கைப் பதிவுகள்
3. குடியாவிதரும் ஆதிக்கச் சாதியும்

ஆகிய பொருண்மைகளை முன்வைத்து இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

நீர்வழிப் படுஉம் கதையின் பின்னணி

காருமாமா என்ற கதாபாத்திரத்தை முன்வைத்து இக்கதை கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த கதையானது இன்றைய காலத்திலிருந்து கிட்டத்தட்ட முப்பது வருடங்களுக்கு முற்பட்ட கதையாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. உடையாம்பாளையம் என்ற கிராமத்தின் தகர்வு படைப்பாளியின் மனத்திற்குள் ஏற்படுத்திய சலனத்தை இக்கதை பேசுகிறது. படைப்பாளி உடையாம்பாளையம் சிதிலமடைந்த சூழலிலிருந்து இந்தக் கதையை உற்பத்தி செய்துள்ளதாக முன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

“யாருமற்ற அந்தக் கிராமத்தின் புதர்மண்டிய தெருக்களையும் உருக்குலைந்துபோன வீடுகளையும் ஆற்றாமையுடன் பார்த்துக்கொண்டு சற்றுநேரம் நின்றேன். மிகச்சிறிய அந்தக் கிராமத்தின் கடைக்கோடியில் இருந்தது என் தாய்வழி மூதாதையர்களின் காலடிச் சுவடுகள் படிந்த மண். ஏறத்தாழ முப்பதாண்டுகளுக்கு முன் எங்கள் பெரியம்மாவும் காருமாமாவும் அங்கு வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள்.” (முன்னுரை) என்ற அடிப்படையில் இந்நாவல் 2020ஆம் ஆண்டு வெளிவந்திருந்தாலும் முப்பதாண்டுகளுக்கு முன்பான கதையை அதாவது, 1990களில் நடந்த கதையை இவர் படைத்துள்ளார்.

உடையாம்பாளையத்தின் இருப்பு தற்காலத்தில் தகர்ந்து போனதற்கான காரணத்தை அறிந்து கொள்வது ஒருபுறம் இருந்தாலும் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த கிராமம் நிலைகொண்டிருந்த சூழல் குறித்து அறிவது அவசியமானது.

கிராமம் என்பது அம்பேத்கர் கூறுவதுபோல, வைதீக சமயத்தின் அடிப்படை கூறான சாதியத்தை தாங்கியிருக்கிறது. கிராமக் கட்டமைப்பு சாதியத்தின் விளைச்சலை அறுவடை செய்து அதை மீண்டும் மீண்டும் உற்பத்தி செய்து கொள்ளும் காரணியாக அமைந்துள்ளது. இந்த கிராமத்தைப் பொருத்தவரை ஆதிக்கச் சாதி விளிம்புநிலைச் சாதி என்று பகுத்து புரிந்துகொண்டாலும் இதில் தீண்டும் சாதி தீண்டா சாதி என்று பிரித்து ஆராய்வது அவசியமாகிறது. இவ்விரு சாதியைப் பொறுத்தவரை ஆதிக்கச் சாதியால் சுரண்டலுக்கு உள்ளாக்கப்படுவதில் தவிர்க்கமுடியாதது.

தீண்டும் சாதியைப் பொறுத்தவரை தீண்டா சாதி விளிம்பானது. அதை இந்நாவல் வெளிப்படையாக பதிவு செய்யாவிட்டாலும் எதார்த்தம் என்ற பெயரில் இயல்பாக கடந்து போகிறது. உடையாம்பாளையம் உடைந்து போனது குறித்து படைப்பாளி சிந்திப்பது, கிராமம் உடைவதன் குறித்த புரிதலை உருவாக்குகிறது. கிராமம் உடைவது சாதியம் உடைந்து போவதற்கான அடிக்கட்டுமானமாகும் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

1990 ஆண்டுகளின் தொடக்கத்தில் உலகமயமாக்கல் வளர தொடங்கிய காலத்தில் குலத்தொழிலை விடுத்து உழைப்பிற்கான ஊதியத்தை நாடியும் அதிகாரக் கட்டமைப்பிலிருந்து தங்களை விடுவித்துக் கொள்ளவும் உழைப்புச் சக்தியை தங்களுக்கானதாய் வடிவமைத்துக் கொள்வதாகவும் அமைந்தது.

உலகமயம், உலகத்தை ஒற்றைத் தன்மைக்குள் இருத்தி பண்பாட்டு மாற்றத்தை உருவாக்கியது. காலனியம் நேரடியான அதிகாரத்தை கொண்டிருந்தது போல் உலகமயம் மறைமுகமான அதிகாரத்தின்வழி மூன்றாம் உலக நாடுகளை தக்கவைத்துக்கொண்டிருக்கிறது.

இந்த உலகமயச் சூழலில் விளிம்புநிலை சாதியினர் கல்விச் சூழலுக்குள் அதிகமாகத் தலையிடுதல், தொழிற்றுறை மாற்றத்தினால் குலத்தொழிலிலிருந்து விடுபடுதல் போன்ற செயல்பாடுகளில் ஈடுபடத் தொடங்கினர். இதன் மூலமாக மூலதன திரட்டலில் கவனம் செலுத்துபவர்களாக மாறினர். இதை,

“சில குழுக்கள் சொந்த மாநிலத்திற்குள்ளும், வெளி மாநிலத்திற்குள்ளும் புலம் பெயர்ந்தன. இவர்கள் புலம்பெயர்ந்து கட்டுமானப் பணிகளிலும், தொழிற்சாலைப் பணிகளிலும் தங்களைப் பிணைத்துக் கொண்டனர். மேலும் சில குழுக்கள் வெளி நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்தன. இத்தகைய புலம் பெயர்தலால் கணிசமான மூலதனம் உருவாயிற்று. தலித்துகளின் இத்தகைய நகர்வு மரபார்ந்த கிராமவெளியில் முரணை உருவாக்கியது. தலித்துகளின் புலப்பெயர்வு கிராமவெளியிலுள்ள விவசாயப் புலத்தில் கடும் நெருக்கடியை உருவாக்கியது. விவசாயத்தின் மரபான அறிவைக் கைக்கொண்டிருந்த தலித் குழுக்கள் விவசாய நிலத்தில் இருந்து அப்புறமாகின.” (ப. 18) என்று அ. ஜெகநாதன் பதிவுசெய்கிறார். இது தீண்டாச் சாதியை அடையாளப்படுத்தினாலும் தீண்டும் சாதிகளும் கிராமப் பண்பாட்டு வடிவத்திலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ளுதலை மேற்கொண்டிருந்தன என்பது உடையாம்பாளையத்தின் சிதைவு அடையாளப்படுத்துகிறது. இந்த அடிப்படையிலிருந்து நீர்வழிப் படுஉம் நாவலை ஆராய்வது முக்கியமானதாகும்.

குடிநாவிதரின் வாழ்க்கைப் பதிவுகள்

ஆதிமருத்துவர்களாய் வாழ்ந்த சமூகம் காலப்போக்கில் அம்பட்டையர்களான வரலாறு வழிநெடுகிலும் பல கதைகளை நமக்குக் கட்டமைத்துத் தருகிறது. தொடக்க காலத்தில் பூஜை, சடங்கு, சோதிடம், மருத்துவம் என நான்கு வகையான தொழில்களைத் தெரிந்தவர்கள் நாவிதர் என்று அழைக்கப்பட்ட வரலாறு உண்டு.

பண்டைக் காலத்தில் படைவீரர்களாக இருந்த நாவிதர்கள் ஆதிக்க சக்திகளின் சூழ்ச்சியில் அகப்பட்டு போரில் ஏற்படும் வெட்டுக் காயங்களுக்கு மருந்திட்டுக் குணப்படுத்தும் கலையைக் கற்றறிந்தவர்களாக மாறினர். பண்டிதர்தான் பிறகு நாவிதர் ஆன வரலாறும் பேசப்படுகிறது.

பிணங்களை அடக்கம் செய்வதும், மருத்துவ ஆராய்ச்சி செய்வதும் இவர்களின் பணிகளாக இருந்திருக்கின்றன. தமிழின் ஐம்பெருங்காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரத்திலும் சிவகசிந்தாமணியிலும் இவர்களது வாழ்க்கையை அறிந்து கொள்ள முடியும்.

காருமாமா என்ற கதாபாத்திரத்தின் இறப்பு நிகழ்வில் ஒப்பாரி பாடப்படும் செய்திகள் இவர்களின் வாழ்க்கைக்கு சிறந்த உதாரணமாக காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. லிங்க நாசுவன் என்ற கதாபாத்திரம் ஒப்பாரி பாடல் பாடுவதில் சிறந்தவராக அடையாளப்படுத்தப்படுகிறார். அவர்களிடமிருந்து உடையாம்பாளையத்துப் பெண்கள் ஒப்பாரி பாடல்களை கற்றுக் கொண்டிருந்தனர் என்று பதிவுசெய்யப்படுகிறது. அவ்வாறு தன் அண்ணன் காரு இறந்ததற்கு அவளின் தங்கையான கதைசொல்லியின் அம்மா, “திண்ணையில் கால்களை மடித்து உட்கார்ந்தபடி குன்னுடையாக்

கவுண்டன் கதையில் அண்ணன்மார்களின் சடலங்களைப் பார்த்து தங்கா புலம்பியமும் பாடல்களைத் தன் அண்ணனுக்காகப் பாடத் தொடங்கியிருந்தான் அம்மா. துயரம் ததும்பும் அந்தப் பாடல்வரிகளைத் தொடக்கத்திலிருந்து முடிவுவரை ஒன்றுவிடாமல் பாடிவிடத் தீர்மானித்திருந்தவளைப் போல் தென்பட்டாள்.” (2024, ப. 30) இவ்வாறு ஒப்பாரி பாடலைப் பாடியதாக நாவல் பதிவுசெய்கிறது. அதேபோல் ஒப்பாரி பாடல்களைக் கற்றுத் தந்த லிங்கநாசுவன் இறந்த செய்தி கேட்டு உடையாம்பாளையம் பெண்கள் உடைந்து அழத் திகழ்வை,

“தங்கள் லிங்கநாவிதனுக்காகப் பெருங்குரலெடுத்து அழத்தொடங்கியிருந்த உடையாம்பாளையத்தின் யாரோ ஒரு பெண்ணுடன் மற்ற எல்லாப் பெண்களும் சேர்ந்து தங்காவின் புலம்பலை பெருங்குரலெடுத்துப் பாடத்தொடங்கினார்கள். தலைவாசல் கல்கட்டில் வேர்கொண்டிருந்த முதிர்ந்த வேப்பமரங்களின் கரியநிழல்களைத் தாண்டி சூழ்ந்திருந்த பொட்டல்வெளிகளைத் தாண்டி ஒற்றையடித்தடங்களையும் தொக்கடாக்களையும் வேலியிடுக்குகளையும் கடந்து ஆம்பராந்தின் உலர்ந்த படுகையில் கால்கள் புதைய எட்டு வைத்து நடந்து நீர் தத்தளித்துக்கிடந்த மடைகளைச் சுற்றிக்கொண்டு பெரமியம் வழியாகவும் சங்கரண்டாம்பாளையம் வழியாகவும் ரட்ணமூர்த்தி கோயிலையும் தாராபுரத்தையும் அங்கே ஆம்பராந்தின் கரையோரம் மருத மரங்களின் பெரும் கூட்டத்தினிடையே யாருமற்றவளாய் கொலுகொண்டிருந்த தில்லாபுரி அம்மனின் இல்லத்தைக் கடந்து அவளைச் சூழ்ந்திருந்த இலுப்பை மரங்களிலிருந்து மூர்க்கமாக வீசிக்கொண்டிருந்த காற்றைக் கிழத்துக் கொண்டு உடுமலைப் பேட்டையின் ஒதுக்குப்புறமான தெருவில் தூர்ந்த மண்வீடு ஒன்றின் சிதைந்த தரையில் வாய்க்கட்டுக் கைக்கட்டுக் கட்டிக் கிடத்தப்பட்டிருந்த பாட்டுக்காரனின் சடலத்தை அடைந்தன.” (2024, ப. 33) இவ்வாறு பல தூரம் கடந்து பாடலும் அழுகுரலும் தனது குருவின் சடலத்தை அடைவதாக நாவல் பதிவுசெய்கிறது.

அதேபோல் சக மனிதர்களின்மீது அன்புணர்வுடன் இயக்கம் கொள்வதும் காணப்படுகிறது. காருமாமாவின் இயங்குதளத்தில் அவர் மனிதர்களின் மீதான நேசத்தை சமரசமின்றி பகிர்ந்தளிக்கிறார். இது காருமாமா கதாபாத்திரத்தின்வழி நாவிதர் சமூகத்தின் நேசஉணர்வை வெளிப்படுத்துகிறது.

குழநாவீதரும் ஆதிக்கச் சாதியும்

நாவிதர்கள் ஆதிக்கச் சாதிகளால் தீண்டும் சாதியைச் சார்ந்தவர்கள். பண்ணையக்காரர்களின் வீட்டு நிகழ்வுகளில் இவர்களுக்கு முதல் இடம் கொடுக்கப்படுகிறது. திருமணம், இறப்பு போன்ற சடங்குகளில் இவர்களின் பங்களிப்பு முக்கியமானதாக கருதப்படுகிறது.

இவர்கள் ஆதிக்கச் சாதிகளால் குலநீக்கம் செய்யப்பட்ட அதிகாரக் கட்டமைப்பின் கதையை சுருந்தீ நாவல் முன்வைக்கிறது. “எங்கள் எல்லாம் குலநீக்கம் செஞ்சதாச் சொல்லி, நஞ்சை நெலத்த கதலி நரசிங்கப்பெருமாள் கோயிலுக்குத் தானம் செய்த்தாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் அந்த நெலத்த பூராவும் புதுசா இங்க குடிவைச்ச வடுக சனங்க உழவடை செய்யிறாங்க” (பக். 173) ஆனால் நீர்வழிப் படுஉம் நாவல் பண்ணையக்காரர்களுடன் இணக்கமாக வாழும் சூழலை கதைக்களமாக்கியுள்ளது.

சமணர்களாக வாழ்ந்தவர்கள் பக்தி இலக்கிய காலகட்டத்தில் முக்கியமாக சாதியத் தோற்றத்தில் இவர்கள் நாவிதர் சமூகமாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டு, மருவத்துவ அறிவு கொண்டவர்களை முடி எடுக்கும் தொழிலை செய்யப் பணித்துள்ளனர். அதில் இவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணிகளாக,

- “தேவையான போது தலை, முகச் சவரம் செய்துவிடுவது
- இல்லச் சடங்கின் போது ஹோமம் செய்ய வரும் பார்பனருக்கு உதவுதல்

- பூப்பு எய்தும் சடங்கு, சாவு ஆகியவற்றை பிறர்க்கு சொல்லிவிடுதல், பூப்பு எய்திய பெண்ணுக்கு மூலிகை சார் கலந்த குளிக்கும் நீரை ஆயத்தம் செய்து தருவது
- "மாப்பிள்ளை சவரம்" - திருமணத்தின் முதல் நாளின் போது மணமகனின் பிறப்பு உறுப்பு பகுதியில் முடி நீக்குதல், அப்போது அவனுக்கு எதேனும் ஆண்மை தொடர்பான நோய்கள் இருக்கிறதா என்று கண்டறிந்து சொல்லுதல்
- மணப்பெண்ணுக்கு சேலைக் கட்டிவிடுவது (மனுதர்மப்படி பால், பட்டுப் புடைவைக்கும் தீட்டு கிடையாதே !)
- ஆண் / பெண் இருபாலருக்கும் மாதம் ஒருமுறை மறைவிட மழித்தல்
- பெண்களுக்கு மகப்பேறுக்கு உதவுதல்
- சவத்துக்கு சவரம், சவத்தை குளிப்பாட்டி விடுவது, சவ ஊர்வலத்தில் சங்கு ஊதுதல், சவ அடக்கத்தில் உதவுதல்” (<http://maruthuvarsamukam.blogspot.com/2012/12/maruthuvar-navithar.html>)

இவைகள் விதிக்கப்பட்டன. இது அவர்களின் மரபை மடைமாற்றியது. பார்ப்பனர்கள் இவர்களைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திய சூழலிலிருந்து (2019, ப. 10) காலனிய ஆட்சி காலத்திற்குப் பிறகு ஆதிக்கச் சாதிகள் இவர்களை பயன்படுத்திக் கொள்ள தொடங்கியுள்ளனர் என்பது கவனிக்கத்தக்கதாகும். குடிநாவிதர் இல்லாமல் எவ்வளவு பெரிய பண்ணையக்காரர்களானாலும் திருமணம் போன்ற எந்த ஒரு நிகழ்வையும் செய்துவிட முடியாது என்பதை இந்நாவல் பதிவுசெய்கிறது. ஆனால் இன்றைய காலகட்டத்தில் அது மாற்றத்திற்கு உட்பட்டிருக்கிறது.

மாப்பிள்ளை பெண்ணுக்குத் தடம் வழிப் பார்ப்பதிலிருந்து தோஷம், திருமணப் பொருத்தம், மாப்பிள்ளை விட்டார் துப்பறிவதிலிருந்து, அழைப்பு விடுவது, துணிமணி எடுப்பது, உப்புச்சக்கரை மாற்றுவது, தட்டாணிடம் மாங்கல்யம் கொடுப்பது, முகூர்த்தக்கால் சீர்வரிசை, கட்டிக் கொடுப்பது, பிறந்த வீட்டுச்சீர், விருந்து, விசேஷங்கள் அழைப்பு, பொங்கல் சீர் கொடுப்பது வரை அத்தனை வேலைகளும் அம்பட்டையன் இல்லாமல் மேற்கொள்ள இயலாது.

திருமணம் மட்டுமல்ல ஒரு மனிதனின் இறப்பு சடங்கும் கூட நாவிதர் இல்லாமல் நடக்காது. மூச்சடங்கியது தெரிந்தால் முதலில் நாவிதனுக்குத்தான் சொல்லியனுப்புவார்கள். நாடி பிடித்து உயிர் போனதை உறுதிப்படுத்துதல், வாய்க்கட்டு கைக்கட்டு கட்டி, பிணத்தை நடு வீட்டில் வைத்து தீபமேற்றி கட்டியழ நாவிதர் உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும். பிணத்தைக் குளிப்பாட்டி வாய்க்கரிசி போட்டு, தேரேற்றிக் காடு கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பதுவரையும், கொள்ளி போடும் பிள்ளையைக் கைத்தாங்கலாய் பிடித்துக் குழிமேட்டைச் சுற்றி ஓட்டை உடைப்பது, மண் தள்ளுவது, காரியம் செய்தவர்களுக்கு மயிர் சிரைத்துக் குளிப்பாட்டி காரியங்களை முடித்துக் கொண்டு பெத்துப் பிறப்புகளை அவரவர் வீடுகளுக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பது வரையும் ஒரு கணம் கணவைத்து மூடாமல் சோறு தண்ணியில்லாமல் அலைந்து திரிந்து அனைத்தையும் முடிப்பவர்கள் குடியாவிதர்கள்.

அன்றாட வாழ்விலும் குடிநாவிதர் உதவி இல்லாமல் பண்ணையக்காரர்களால் வாழ முடியாத நிலை இருந்திருக்கின்றது. பிள்ளைப்பேறு பார்க்கும் வீடுகளில் இவர்களுக்கு மிகுந்த மரியாதை இருக்கும். தற்கால அதிகாரம் படைத்தவர்களாகவும் மாறிவிடுவார்கள்.

"இவ்வளவு நேரமுங்களா? இதையெல்லா மொதல்லயே தயாரா எடுத்து

வெச்சிருக்கலாமில்லீங்களா பெரிய கவுண்டி" (2024, ப. 113) எனக் கடிந்து கொள்ளும் இடங்களும் உண்டு. இப்படிப் பெரும் பண்ணையக்காரர்களின் வீட்டு விசேஷங்கள், காது குத்து, கெடா விருந்து, இழவு காரியங்கள் இப்படி எதுவானாலும் நாவிதர் இன்றி நடப்பதில்லை என்று இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது.

முடிவுரை

தேவிபாரதியின் நாவலில் இடம்பெற்றுள்ள காருமாமா மற்றும் அனைத்து கதாபத்திரங்களும் அன்பின் பாத்திரங்களாய், மனித நேயமும், மன்னிக்கும் குணமும், கருணையும் நொய்யல் ஆறாய்ப் பாய்ந்து மனத்தை மனிதத்தால் வளப்படுத்துகின்றன. காருமாமாவாக வலம்வரும் பாத்திரம் அன்பின் அட்சயப் பாத்திரமாய்ப் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

சாதிய ரீதியாக ஆதிக்கச் சாதிக்கு விளிம்புநிலையாக இருந்தாலும் தீண்டும் சாதியாக குடிநாவிதர் சமூகம் உள்ளது. ஆதிக்கச் சாதியினரின் இன்ப, துன்ப நிகழ்வுகளில் இவர்களின் பங்களிப்பு முக்கியமானதாக உள்ளது என்பது அறியலாகிறது.

துணை நின்ற நூல்கள்:

1. தேவிபாரதி, 2024. நீர்வழிப் படுஉம், நான்காம் பதிப்பு, சென்னை. நற்றிணை பதிப்பகம்.
2. அ. ஜெகநாதன், தொன்னூல்களின் சமூக அசைவியக்கம் தலித் அடையாளத்தை முன்வைத்து, புதுவிசை இதழ்.
3. இரா. முத்துநாகு, 2018, சுளுந்தீ, முதல் பதிப்பு. திருவண்ணாமலை. ஆதி பதிப்பகம்.
4. கோ. ரகுபதி, 2019, ஆதி மருத்துவர் சவர தொழிலாராக்கப்பட்ட வரலாறு, FreeTamilEbooks.com
5. Saravanan harur, <http://maruthuvarsamukam.blogspot.com/2012/12/maruthuvar-navithar.html>, புதன், 16 அக்டோபர், 2013, நேரம் 5:24 AM

References

1. Devi Bharathi, 2024. Waterway Path, Fourth Edition, Chennai. Natrinai Publishing House.
2. A. Jaganathan, Social Movement of the Nineties Presenting Dalit Identity, Puduvisai Magazine.
3. I. Muthunagu, 2018, Sulundhee, First Edition. Tiruvannamalai. Aadi Publishing House.
4. K. Raghupathi, 2019, History of Aadi Doctor Shavara's Career as a Worker, FreeTamilEbooks.com
5. Saravanan harur, <http://maruthuvarsamukam.blogspot.com/2012/12/maruthuvar-navithar.html>, Wednesday, 16 October, 2013, time 5:24 AM

Cite this Article in English

Jeyalakshmi.P "Life records of the Kudinavitar in the novel Neevali Padoom" MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.2 Issue 2, July 2025, pp. 14-19

பாவலர் வையவனின் மனசு சுற்றிய மாவளியில் சமூகவியல் சிந்தனைகள்

Sociological Ideas Manasu Sutriya Mavali by Pavalar Vaiyavan

கலைவாணி. ச, சீவபாலன்.ம

தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி), கோயம்புத்தூர் - 641001

Kalaivani.S, Sivabalan.M

Department of Tamil, Sri Ramakrishna College of Arts and Science, Coimbatore - 641006

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-3976-7706>

DOI: [10.5281/zenodo.16789703](https://doi.org/10.5281/zenodo.16789703)

Absrtract

Literature is a time mirror that highlights the biological positions of the people. This article examines the sociological thoughts featured in the collection of poems surrounding the mind of the Pawar Vaiyavan. In the smallest form, the sinner expresses his thoughts. Poetry of Pawar Vaiyavan points to the fact that the practice of today's social life, the risks of people face by the clutches of the service -based fields, and the complications of the sciences of the science industry.

During this time, many works, such as poetry, essay, short story, novel, drama, travel literature, translation literature and correspondence, are published on the Internet and speaking on the Internet. Sociology describes human society, social relations, behaviors and lifestyle in scientific view.

ஆய்வு சுருக்கம்

மக்கள் சமூகத்தின் வாழ்வியல் நிலைப்பாடுகளை எடுத்துரைக்கும் காலக் கண்ணாடியாக இலக்கியங்கள் திகழ்கின்றன. பாவலர் வையவன் இயற்றிய மனசு சுற்றிய மாவளி எனும் கவிதைத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள சமூகவியல் சார்ந்த சிந்தனைகளை இக்கட்டுரை ஆராய்கின்றது. மிகச் சிறிய வடிவம் உடைய குறும்பாக்களில் பாவலர் தம் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

இன்றைய சமூக வாழ்வின் நடைமுறையில் நிலவி வரும் தனிமனித உறவுகளுக்கு இடையிலான நிலைப்பாடுகள், சேவை சார்ந்த துறைகள் வணிகத்தின் பிடியில் சிக்கித் தவிப்பதால் மக்கள் சந்திக்கும் இடர்கள், அறிவியல் துறை உச்சம் அடைந்திருக்கும் இக்கணினி காலத்திலும் பழமையை இறுகப் பிடித்திருப்பதால் ஏற்படும் சிக்கல்கள் போன்றவற்றை பாவலர் வையவனின் கவிதைகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

Keywords: மனித உறவுகளின் மனப்பாங்கு, பாலின சமத்துவம், வணிக மேலாதிக்கம், கல்விச் சூழல், உழைப்புச் சுரண்டல், ஊடகத்தின் போக்கு, வேளாண் பதிவுகள்

முன்னுரை

இக்காலத்தில் கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை, புதினம், நாடகம், பயண இலக்கியம், மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியம், கடித இலக்கியம் முதலான வகைமைகளில் பல படைப்புகள் அச்சிலும் இணையத்திலும் வெளியாகி மக்கள் வாழ்வியலை உரைக்கின்றன. மனித சமூகம், சமூக உறவுகள், நடத்தைகள், வாழ்க்கை முறை ஆகியவற்றை அறிவியல் நோக்கில் சமூகவியல் விவரிக்கின்றது.

பாவலர் வையவன்

பாவலர் வையவனின் இயற்பெயர் லோகநாதன். 2003ம் ஆண்டில் கவிஞர் தமிழேந்தி இவரது பெயரில் உள்ள லோகம் என்பதை வையகம் எனத் தமிழ்ப்படுத்தி வையவன் எனும் புனைபெயர் சூட்டினார். அரசுப் பள்ளியில் ஓவிய ஆசிரியராகப் பணியில் சேர்ந்து தமிழாசிரியராகப் பதவி உயர்வடைந்து பணி நிறைவு பெற்றவர். இவரது முதல் கவிதைத் தொகுப்பான “என் மனைவியின் கவிதை”யைத் தொடர்ந்து பத்துக்கு மேற்பட்ட கவிதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார்.

மனசு சுற்றிய மாவளி

குறுங்கவிதைகளின் தொகுப்பாக அமைந்த கவிதை நூல் மனசு சுற்றிய மாவளி. கவிஞர் காசி ஆனந்தன் தன் குறும்பாக்களைக் குறிப்பிடும் நறுக்கு என்ற சொல்லே இத்தொகுப்பின் கவிதை வகைக்குப் பொருத்தமாக அமைகின்றது. இந்நூல் சமூகத்தில் காணப்படும் பல்வேறு துறை சார்ந்த நிலைகளைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ளது.

பாவலரின் பார்வையில் கவிதை

கவிஞர்களின் உள்ளத்தில் தோன்றும் உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாகக் கற்பனை கலந்து மலர்வது கவிதை. இலக்கிய உலகில் யாப்புக்கு உட்பட்டுத் தோன்றிய மரபுக் கவிதைகள் காலப்போக்கில் புதுக்கவிதை, ஹைக்கூ, குக்கூ, லிமரைக்கூ, பழமொன்றியூ, நறுக்கு எனப் பல வடிவங்களில் மலர்ந்து மணம் பரப்பிக் கொண்டிருக்கின்றன.

வெள்ளத்தின் பெருக்கைப் போல்

கலைப்பெருக்கும் கவிப்பெருக்கும் மேவுமாயின்

பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும்

குருடரெல்லாம் விழிபெற்று பதவிகொள்வார்

60. தமிழ் 27 - 30

என்று கவிதையின் சிறப்புக்குத் தன் சொற்களால் மேலும் மெருகூட்டுகின்றார் பாரதியார்.

கவிதை என்பது கண்கள் மூடிக் கற்பனையில் மூழ்கிக் கிடக்கும் நேரத்தில் வருவது அன்று. சமூகத்தில் நடைபெறும் நிகழ்வுகளைக் கண்களைத் திறந்து உற்றுக் கவனிக்கும்பொழுது அவை நம் உள்ளத்தில் பதிவாகின்றன. அந்தத் தாக்கத்தால் மனதில் தோன்றும் எண்ணங்களே கவிதை என்று கவிதை குறித்துத் தன் பார்வையைப் புலப்படுத்துகின்றார் பாவலர் வையவன்.

வருகிறது கவிதை

கண்மூடிக் கற்பனையில் அல்ல

கண்திறந்து சமூகத்தை உற்றுநோக்க

(மனசு சுற்றிய மாவளி - 220)

மனித உறவுகளின் மனப்பாங்கு

நாள்தோறும் நாம் வழிபடும் தெய்வங்களை அகக்கண்களால் உணர்கின்றோமே அன்றிப் புறக்கண்களால் காண்பதில்லை. நம் புறக்கண்கள் காணும் தெய்வங்களும் இப்பூமியில் உண்டு. தம் குழந்தைகள் கருவாக உருவான நாளிலிருந்து அவர்களின் நல்வாழ்வையே கருத்தில் கொண்டு வாழும் தாய், தந்தையே ஓவையாரின் கூற்றுப்படி நம் கண்கள் காணும் முன்னறி தெய்வங்கள் ஆவர்.

அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்

(கொன்றைவேந்தன் - 1)

பிள்ளைகளின் பணிச் சூழல், பெற்றோர்களின் உடல்நலம் ஒத்துப்போகாத சூழல், பெருநகரங்களில் வசிப்பதில் உள்ள பொருளாதாரச் சிக்கல் முதலான பல காரணங்களால் இன்றைய காலத்தில் பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளைப் பிரிந்து முதியோர் இல்லங்களில் தங்கும் நிலை ஏற்படுகின்றது.

ஆயிரம் சாமிகள் அலமாரியில்

முன்னறி தெய்வங்கள்

முதியோர் இல்லங்களில்

(மனசு சுற்றிய மாவளி - 1)

பெற்றவர்கள் தங்களினும் மேம்பட்ட வாழ்க்கை நிலையைத் தம் பிள்ளைகள் அடைய வேண்டுமெனப் பாடுபடுகின்றனர். எவ்வளவோ இன்னல்களைச் சுமந்து இனிய பாதை அமைத்துக் கொடுத்த பெற்றோரைச் சுமையாகக் கருதும் பிள்ளைகளும் உண்டு. ஏற்றி வைத்த தீபமாகத் தாங்கள் ஒளிவீசுவதற்குக் காரணமான பெற்றோரை மறந்தும் துறந்தும் வாழும் பிள்ளைகளால் அவர்கள் முதியோர் இல்லங்களைச் சார்ந்து வாழ வேண்டிய நிலை ஏற்படுவதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது கவிஞரின் முதல் கவிதை.

பாலின சமத்துவம்

இறைவனின் படைப்பில் ஆண் இனமும் பெண் இனமும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இன்றிச் சமமாகவே படைக்கப்பட்டுள்ளனர். பாலின சமத்துவத்தின் இன்றியமையாமையைத் தன் கவிதை வரிகளில் பதிவு செய்கின்றார் கவிஞர்.

காளைக்கு நிகராய்க்

கழனி இறங்கி உழுதுவிடுகின்றன

பசுக்கள்

காளைகளால் தான்

கன்று ஈன முடியவில்லை

(மனசு சுற்றிய மாவளி - 208)

பசுக்கள் கன்று ஈன்று தன் இனத்தைப் பெருக்கும் பணியோடு வயலை உழும் காளைகளின் பணியையும் திறம்பட செய்கின்றன. ஆனால் காளைகளால் ஒருபோதும் கன்றைச் சுமந்து ஈன்றெடுக்க இயலாது. காளை ஆண்களுக்கும் பசு பெண்களுக்கும் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆண்களுக்கு நிகரானவர்கள் பெண்கள், எந்த வகையிலும் இளைத்தவர்கள் இல்லை எனும் பாலின சமத்துவ நிலைப்பாட்டை மேற்கூறிய கவிதையில் காணலாம்.

வணிகத்தின் மேலாதிக்கம்

ஆங்காங்கு சில இடங்களில் கல்வி, மருத்துவம் முதலான சேவை சார்ந்த துறைகளில் தற்பொழுது வணிகத்தின் ஆதிக்கம் மேலோங்கி உள்ளது. இந்நிலையை வருத்தத்தோடு தன் கவிதைகளில் பதிவு செய்துள்ளார் கவிஞர்.

தீராத நோய்க்குச் சிகிச்சை மேற்கொள்ள மருத்துவமனைக்கு சென்றால் நோயோடு சேர்ந்து செல்வமும் தீர்ந்து விடுகின்றது. சில சமயங்களில் நோய் தீராது நோயாளியையும் காப்பாற்ற இயலாது பணமும் தீர்ந்து போகும் அவல நிலையும் ஏற்படுகின்றது. இவ்வாறு வணிக நோக்கில் செயல்படும் சிலரைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது கவிஞரின் குறும்பா.

தீராத நோய்

வைத்தியரிடம் போகலாம்

தீர்த்து விடுவாரோ!? (மனசு சுற்றிய மாவளி - 144)

கல்விச் சூழல்

அறிவை விரிவு செய்து கொள்வதற்கான கல்வி தற்காலத்தில் வேலைவாய்ப்பின் நுழைவாயில் போல் மாறிவிட்டது. கல்வி என்பது வெறும் ஏட்டுக்கல்வியாக மட்டும் இருக்கக் கூடாது, வாழ்க்கைக் கல்வியாக இருக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் கவிஞரின் சொற்களில் வெளிப்படுகின்றது.

கல்வியில் கட்டாயம்

சேர்த்தாக வேண்டும்

சாலை விதிகளையும்

மூலிகை மருத்துவத்தையும் (மனசு சுற்றிய மாவளி - 119)

அ) வாகனங்களின் பெருக்கம், மது அருந்திவிட்டு வாகனம் ஓட்டுதல், மிக வேகமாக வாகனம் ஓட்டுதல், சாலை விதிகள் பற்றி அறியாதிருத்தல், அறிந்திருந்தாலும் அவற்றை மதிக்காமல் செயல்படுதல், பராமரிப்பற்ற சாலை போன்ற பல காரணங்களால் தற்காலத்தில் மிகுதியான சாலை விபத்துகள் நடைபெறுகின்றன. அவற்றைத் தவிர்க்க சாலை விதிகள் பற்றிய கல்வி அவசியம் ஆகின்றது.

ஆ) சளி, காய்ச்சல், தலைவலி, சிறு காயங்கள் போன்ற சின்ன சின்ன நோய்களுக்கு மருத்துவமனையை நாடாது வீட்டிலிருக்கும் மருத்துவ தன்மையுடைய பொருட்களைப் பயன்படுத்தி குணமாக்கும் அடிப்படை அறிவைக் கற்றுத் தர வேண்டும். நம் வீட்டு அஞ்சறைப்பெட்டியில் இருக்கும் சீரகம், சுக்கு, மிளகு முதலானவற்றிலிருந்தும் வீட்டுக்கு அருகில் கிடைக்கும் மூலிகை செடிகளிலிருந்தும் தயாரித்த சூர்ணம், கஷாயம், தைலம் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தலாம்.

பேருந்து பயணங்கள்

சாளரத்தின் ஓரத்தில் அமர்ந்து இயற்கையை ரசித்து கொண்டும் அருகில் அமர்ந்திருக்கும் புதியவரிடம் நெடுநாள் பழகியதைப் போல் விலைவாசி உயர்வு, அரசியல் நிலை, விளையாட்டு செய்திகளை விவாதித்து கொண்டும் பேருந்தில் பயணம் செய்யும் சுகத்தை ஒரு கவிதையில் இனிமையாகப் பதிவு செய்துள்ளார் பாவலர்.

ஆயிரங்கல் இடைவெளியைக் குறைத்தது

பக்கத்து இருக்கையில்

பயணித்தவருடனான பேச்சு (மனசு சுற்றிய மாவளி - 11)

குழந்தைகள், கர்ப்பிணிகள், முதியோர்கள், மாற்றுத்திறனாளிகள் பேருந்தில் ஏறினால் தாம் எழுந்து அவர்களுக்குத் தன் இருக்கையைப் பகிர்ந்து கொண்ட மனப்பாங்கு குறைந்து வருகின்றது. சிலர் சாளரத்துக்கு அருகில் அமர்ந்து தம் பார்வையை வெளியில் திருப்பி அவர்களைக் கவனிக்காதது போல் நடந்து கொள்வர். அவர்கள் நின்றிருக்கும் பொழுது தாம் இருக்கையில் அமர்ந்திருப்பது சரியல்ல என உணர்வதால் பார்வையை வேறுபுறம் திருப்பினாலும் தம் சுகம் பெரிதெனக் கருதும் சுயநலத்தையும் பாவலர் சுட்டிக்காட்ட தவறவில்லை.

பேருந்தின் இருக்கையைவிடச்

சிறிதாயிருக்கிறது

அமர்ந்திருப்போர் மனம்

(மனசு சுற்றிய மாவளி - 83)

அன்றாட வாழ்வின் ஓர் அங்கமான பேருந்து பயணத்தை வைத்து தனிமனித மனங்களின் எண்ண ஓட்டங்களைப் படம்பிடித்து காட்டுகின்றார்.

திருமணச் சந்தை

மாட்டுச் சந்தையில் மாடுகளை விலைபேசுவது போல் இக்காலத்தில் திருமணச் சந்தையில் மணமகன்கள் பேரம் பேசப்படுவதில்லை தான். பேச்செடுத்தாலே பாய்வதற்கு எத்தனையோ சட்டப் பிரிவுகள் காத்திருக்கின்றன தான். எனினும் கண்களுக்குப் புலப்படாது வாழ்ந்து கொண்டு தான் இருக்கின்றது வரதட்சிணை.

பணிகளுக்கேற்ப, உயர்பதவிகளுக்கேற்ப, வசதி வாய்ப்புக்கேற்ப வரதட்சிணை வாங்குவதும் தாமாகவே வழங்குவதும் நடைபெறுகின்றது. இதனை இராமனே இந்த யுகத்தில் பிறந்து வந்தாலும் சீதையை விட சீதனத்துக்கே முக்கியத்துவம் தருவான் என்று இராமாயண தொன்மத்தோடு விளக்குகின்றது இக்கவிதை.

வில் ஒடித்தாகிவிட்டது

சனகனைத் துரிதப்படுத்தினான்

நவீன ராமன்

சீதையைப் பிறகு அனுப்பு

சீதனத்தை முதலில் அனுப்பு (மனசு சுற்றிய மாவளி - 66)

வாச்புத்தறன் வளர்த்தல்

வளர்ந்து வரும் இன்றைய தலைமுறை நல்ல நூல்களின் துணைகொண்டு அறிவை விசாலமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று எனும் ஔவையாரின் கொன்றைவேந்தன் வாசகத்தின் சாயலில் இன்றைய தலைமுறையைச் சார்ந்தவர்களை வாசகச்சாலைக்குச் செல்லுமாறு அறிவுறுத்துகின்றார் ஆசிரியர்.

நூலகம் புகுவது

சாலவும் நன்று

(மனசு சுற்றிய மாவளி - 108)

சமூக வலைதளங்களில் தமக்கு வேண்டிய தரவுகளைத் திரட்ட முற்படுகையில் தேவையற்ற

படங்கள், செய்திகள் இடையீடு செய்கின்றன. அதனால் கவனம் சிதறி தவறான பாதையில் செல்ல நேரிடும். இத்தகு நிலையைத் தவிர்க்க நல்ல நூல்களை வாசித்து அறிவுத் திறனைப் பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

ஊடகங்களின் அவலப்போக்கு

ஒரு சமூகம் உயர்நிலை பெற்று சிறந்து விளங்குவதற்கு பல்துறை சார்ந்த அறிவும் இன்றியமையாதது. உலக நடப்பு, அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள் முதலானவை குறித்த விவரங்கள், வளர்ந்து வரும் துறைகள் பற்றிய அறிவு, முன்னச்சரிக்கையாக செயல்பட வேண்டியவை குறித்த விழிப்புணர்வு எனப் பலவற்றைத் தர வேண்டியவை ஊடகங்கள். ஆனால் சில ஊடகங்கள் ஒரு சிறு வட்டத்துக்குள் வணிக நோக்கை மையமாகக் கொண்டு செயல்படுவதை ஒரு குறும்பா பதிவு செய்கின்றது

கள்ளக்காதல், கொள்ளை, கொலை

செய்திகளுக்கு நடுவேயும்

வந்துகொண்டு தான் இருக்கின்றன

ஒரிரு சமூக வளர்ச்சி செய்திகளும்

(மனசு சுற்றிய மாவளி - 217)

வேளாண் பத்னிகள்

காய், கனிகளையும் கிழங்கு வகைகளையும் அவை கிடைக்கும் இடங்களில் சேகரித்து உண்டு வந்த மனித சமூகம் காலப்போக்கில் தாமே ஓரிடத்தில் அவற்றை விளைவித்து உண்ணத் தொடங்கியது. மனித நாகரிகத்தின் பண்பட்ட வளர்ச்சி நிலைகளில் முதன்மையானதும் இன்றியமையாததும் ஆன வேளாண்மை இந்தியாவின் முதுகெழும்பாகத் திகழ்கின்றது. கிராமங்களில் வாழும் உழவர்கள் வேளாண்மை செய்து உலகை உய்வித்து வந்தாலும் தங்கள் சொந்த வாழ்வில் மேம்பாடின்றி உழலும் நிலையே இன்றும் காணப்படுகின்றது.

இந்தியா கிராமங்களில் வாழ்கிறது

கிராமங்களில் வாழ்பவர்கள் தான்

சாகிறார்கள்

(மனசு சுற்றிய மாவளி - 81)

உழவு செய்யும் பொழுது இயற்கை உரங்களைத் தவிர்த்துக் குறுகிய காலத்தில் பயன் தரும் இரசாயன உரங்களைப் பயன்படுத்தியதன் விளைவை விளைச்சலில் அறிய முடிகின்றது. மனித இனத்தின் உடல் உரம் அதாவது வலிமையைக் குறைத்து பல்வேறு புதிய நோய்களுக்கு வித்திடுவதைப் பாவலர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

உரத்தைக் குறைத்து விட்டது

உரம் போட்ட அரிசிச் சோறு (மனசு சுற்றிய மாவளி - 347)

உழைப்புச் சுரண்டல்

உழைக்கும் வர்க்கம் காலங்காலமாகத் தொடர்ந்து உழைத்துக் கொண்டே இருக்கின்றது. ஆனாலும் அவர்களின் அடிப்படைத் தேவைகள் முழுமை அடையவோ, வாழ்க்கைத் தரம் உயரவோ இல்லை. உழைப்புக்கேற்ற ஊதியமின்றிக் குறைந்த வருவாயில் பணியாற்றுவதும் ஒரு வகையில் உழைப்புச் சுரண்டல் ஆகும். இது குறித்த வருத்தத்தைத் தன் குறும்பாவில் பதிவு செய்கின்றார் பாவலர்.

என்சாண் உடம்பால்

எட்டுமணி நேர உழைப்பு

நிரம்பவேயில்லை ஒருசாண் வயிறு (மனசு சுற்றிய மாவளி - 352)

பல அடுக்கு மாடி குடியிருப்புகளை மிக அழகாக வடிவமைத்து கட்டிக் கொடுக்கும் கட்டிடத் தொழிலாளர்கள் பெரும்பாலும் வசிப்பது மிகச் சிறிய வீட்டிலோ வாடகை வீட்டிலோ தான். பகல்பொழுதில் கூலிக்காக அடுத்தவர் கட்டிடங்களைக் கட்டிவிட்டு இராப்பொழுதில் இதுபோல் தம் இல்லத்தை என்றேனும் கட்டுவோமோ என ஏங்கும் தொழிலாளர்கள் உண்டு.

காலையில் அடுக்குமாடி கட்டப்போய்

மாலையில் மண்குடிசை திரும்பினர்

தொழிலாளர்கள் (மனசு சுற்றிய மாவளி - 254)

சகுன நம்பிக்கை

சகுனம் பார்த்தல் என்பது விரிச்சி கேட்டல் என்ற பெயரில் சங்ககாலம் தொட்டே மக்களிடையே நிலவி வரும் நம்பிக்கை ஆகும். தலைவனைப் பிரிந்து தனிமையில் வாடும் தலைவியைத் தேற்றுவதற்காக முதுபெண்டிர் ஊரின் புறத்தே உள்ள கோவிலுக்குச் சென்று வழிபட்டு விரிச்சி கேட்டு வந்ததை முல்லைப்பாட்டில் காணலாம்.

நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை

அரும்புஅவிழ் அலரி தூஉய்க் கைதொழுது

பெருமுது பெண்டிர் விருச்சி நிற்ப (முல்லைப்பாட்டு 9- 11)

சுப காரியங்களுக்காக வெளியில் செல்லும் பொழுது சிலரைக் காண்பது சுப சகுனம் என்றும் சிலரைக் காண்பது அபசகுனம் என்றும் கருதும் மனநிலை சிலரிடம் உள்ளது. ஒரு செயல் வெற்றி பெறுவதும் தோல்வி அடைவதும் நாம் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளின் அடிப்படையில் அமையுமே தவிர எதிர்ப்படும் நபர்களால் அல்ல.

போன வேலை ஆகாமல்

பலமுறை நொந்திருக்கிறோம்

சுமங்கலிகள் எதிரில் வந்தும் (மனசு சுற்றிய மாவளி - 242)

வாழ்வரசிகளை எதிரில் கண்டால் தாங்கள் மேற்கொண்ட செயல் நிறைவேறும். கைம்பெண், கணவனைப் பிரிந்து தனித்து வாழும் பெண்களைக் காண்பது சகுனத் தடை, தாங்கள் செல்லும் காரியம் நிறைவேறாது எனக் கருதும் எண்ணம் பிற்போக்கானது என்று உணர்த்துவதாக இக்குறும்பா அமைந்துள்ளது.

முடிவுரை

சமூகத்தில் நாள்தோறும் நிகழும் நல்ல நிகழ்வுகள் மகிழ்ச்சியாகவும் தீய நிகழ்வுகள் துயரமாகவும் உள்ளத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் பதிவுகளே கவிதைகளாக உருவெடுக்கின்றன. பணிச் சூழல், பொருளாதாரச் சிக்கல் போன்ற காரணங்களால் இக்காலத்தில் உயிர் கொடுத்த பெற்றோர் குடும்ப உறுப்பினர்களாக இன்றி உறவுகளைப் போல் தள்ளி வாழும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

மருத்துவம், கல்வி, ஊடகத் துறைகளில் வணிக நோக்கம் ஆதிக்கம் செலுத்தும் சூழல்,

வேளாண் தொழிலில் காணப்படும் சிக்கல்கள் ஆகியவை பேசப்பட்டுள்ளன. உழவர்கள், கட்டிடத் தொழிலாளர்கள் முதலான உழைக்கும் வர்க்கத்தினரின் மனநிலை, சகுனம் பார்த்தல் முதலான நம்பிக்கைகள் போன்ற தனிமனித உணர்வுகள் சார்ந்த பதிவுகள் பாவலர் வையவனின் கவிதைகளில் காணப்படுகின்றன.

துணை நின்ற நூல்கள்

1. ஓளவையார் - கொன்றைவேந்தன், உலகத் தமிழ்க் கல்விக் கழகம்.
2. கதிர்முருகு - பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, 2009.
3. பாரதியார் - மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள், ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம், சென்னை, 2006.
4. பாவலர் வையவன் - மனசு சுற்றிய மாவளி, தமிழ்க் குடியரசு பதிப்பகம், சென்னை, 2005.

References

1. Aavaiyar - Kondhavendhan, World Tamil Education Association.
2. Kathirmurugu - Pathuppatta Moolamum Uthayam, Saradha Publishing House, Chennai, 2009.
3. Bharathiyar - Poems of Mahakavi Bharathiyar, Sri Senpaka Publishing House, Chennai, 2006.
4. Pawalar Vaiyavan - Manasu Hrudaya Mavali, Tamil Republic Publishing House, Chennai, 2005.

Cite this Article in English

Kalaivani.S, Sivabalan.M “Sociological Ideas Manasu Sutriya Mavali by Pavalar Vaiyavan”

MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.2 Issue 2, July 2025, pp. 20-27

Nourishing Identity: Food's Role in Diasporic Experiences in La-hiri's 'A Temporary Matter' and 'When Mr. Pirzada Came to Dine'

5

Kandasamy P T, Arul.J

Department of English, CSI Bishop Appasamy College of Arts and Science, Coimbatore.

DOI: [10.5281/zenodo.16789765](https://doi.org/10.5281/zenodo.16789765)

Abstract

Food forms a fundamental element in the cycle of life, influencing not only individual behavior but also shaping the actions of communities and entire societies. For immigrants and those living away from their homeland, food plays a crucial role in preserving identity. Di-aspotic literature—works created by writers residing outside their country of origin—often re-flects this connection. This paper analyzes how food plays a significant role in exploring di-aspotic themes within two short stories from Jhumpa Lahiri's renowned collection, Interpreter of Maladies: "A Temporary Matter" and "When Mr. Pirzada Came to Dine."

The central aim of this study is to explore how food symbolically shapes and reflects the diasporic experiences portrayed in these narratives. In "A Temporary Matter," Lahiri por-trays a couple dealing with emotional distance following a personal tragedy, where food serves as a symbolic representation of their changing relationship, with meal preparation and con-sumption mirroring their inner emotional landscapes. In contrast, "When Mr. Pirzada Came to Dine" highlights cultural dislocation against a backdrop of political unrest, using shared meals as a medium for connection and remembrance of home.

This paper emphasizes the sensory and emotional roles food plays in these stories, of-fering insight into how Lahiri intricately weaves culinary imagery to represent the complexities faced by diasporic individuals. Ultimately, the analysis seeks to show how Lahiri's nuanced portrayal of food functions as a powerful metaphor for the broader diasporic journey, enriching the conversation on the role of food in diasporic literature.

Keywords: food, cultural displacement, diasporic identity, metaphor, emotional states, strained marriage

"Food carries the flavor of home in every bite and represents a cultural journey on every plate." Beyond its basic function of providing nourishment, food serves as a rich expression of culture, identity, and emotional connection. It becomes a form of communication that tells sto-ries rooted in tradition and heritage. Literature and food are deeply intertwined, connected through themes of culture, memory, and sensory experience. In literary works, food often takes on symbolic meaning, acting as a trigger for memories, a means of bringing characters togeth-er, and a tool

for building emotional bonds. Shared meals often create a sense of community and closeness, while the absence or scarcity of food can reflect suffering, loss, or harsh social realities.

These qualities make food a powerful element in diasporic literature, which explores themes of migration, identity, and the tension between one's homeland and the adopted culture. Such narratives often reflect feelings of nostalgia, efforts to adapt, and the longing for belong-ing. Diasporic literature is generally produced by writers who reside outside their native coun-tries. Notable voices in this genre include Jhumpa Lahiri, V. S. Naipaul, Chitra BanerjeeDi-vakaruni, and Uma Parameswaran.

Jhumpa Lahiri, a writer of Indian-American origin, is well known for her works in Eng-lish, including short stories, novels, and essays. As a second-generation member of the Indian diaspora, she brings a unique perspective to her work. Born in London and raised in Rhode Is-land, USA, Lahiri moved to America as a young child with her Bengali parents. She earned her undergraduate degree from Barnard College and later completed a Ph.D. at Boston University. Influenced by literary greats such as Leo Tolstoy, Anton Chekhov, and Richard Yates, her writ-ing is marked by clarity and simplicity. Lahiri consciously avoids heavy use of figurative lan-guage, favoring direct and accessible prose.

Her works often explore themes such as emotional turmoil, longing for one's homeland, and key aspects of the diasporic experience, including alienation, displacement, rootless-ness, existential uncertainty, and a sense of loss. In 2014, she was honored with the National Humanities Medal for her literary contributions. Some of her notable works include *Unaccus-tomed Earth*, *The Lowland*, *The Namesake*, *Whereabouts*, and *Interpreter of Maladies*.

Released in 1999, *Interpreter of Maladies* is a compilation of nine short stories that earned the Pulitzer Prize for Fiction and the Hemingway Foundation/PEN Award in 2000. Translated into more than 20 languages, the collection addresses themes of love, identity, and the immigrant experience. The paper focuses on "A Temporary Matter" and "When Mr. Pirzada Came to Dine" to explore how food contributes to the diasporic narratives in these stories.

The short story "A Temporary Matter" explores the strained marriage of Shoba and Shukumar in the aftermath of their infant's death. From the outset, the author introduces a scheduled power outage, which serves as a key symbolic device throughout the narrative. The couple's growing emotional and physical distance—evident in their avoidance of each other—signals deep fractures in their marriage. Shukumar's absence during the child's birth has fur-ther widened the emotional gap between them.

Previously, Shoba had been diligent in meal planning and food shopping, always pre-pared for unexpected company, highlighting how food and shared meals once played a vital role in their relationship. Her withdrawal from these routines after the miscarriage reflects not just a loss of interest in cooking, but also a withdrawal from the relationship itself. In contrast, Shukumar stepping into the role of preparing meals suggests his lingering desire to salvage what remains of their connection.

The story unfolds over five nights of hour-long blackouts, during which the couple begins a routine of dining together and revealing personal secrets. At first, these dinners appear to offer a chance for reconnection, a momentary return to intimacy. However, as the confessions deepen, the emotional gap between them widens. Rather than healing, the process leads to painful truths and further detachment. On the final night, Shukumar's act of clearing the dinner table and taking the plates to the sink symbolizes the final blow to their relationship—a quiet, yet powerful gesture marking the end of any remaining hope for reconciliation. The removal of the plates becomes a striking metaphor for the loss of intimacy and the irreversible damage to their bond.

In the story, the enforced nightly power outages bring Shoba and Shukumar to the dinner table together, initiating a process of emotional unveiling. At first, their conversations are minimal and detached, consisting of routine exchanges with little emotional involvement. For example, Shukumar prepares lamb for dinner, but Shoba offers no real response, and their interactions seem to serve only as a way to pass time before retreating into isolation.

The dynamic shifts when Shoba suggests they play a game during the blackout—sharing one secret each night. Presented as light-hearted and insignificant, the game offers a space where they can speak openly, shielded by the cover of darkness. This darkness becomes a buffer, making it feel as though they are confessing into empty space rather than to each other, reducing the emotional risk.

As the game continues, Shukumar gradually realizes that Shoba has a purpose behind it: she is using it to prepare him for the news that she intends to leave. The progression from small, harmless secrets to increasingly significant ones becomes her strategy to ease into this difficult truth. The game, rather than fostering true communication, acts as a controlled space for emotional avoidance, culminating in Shoba's final confession on the last night, when the electricity returns.

Shoba reveals her plan to separate, and a devastated Shukumar responds with his own painful truth: he had known the gender of their stillborn baby, something Shoba had deliberately chosen not to find out. Shoba, shocked by the disclosure within the context of her own game, breaks down emotionally. This moment of mutual vulnerability dissolves the emotional wall that had separated them since their loss.

The story ends on an ambiguous note, with the couple sitting together in tears. Though the future of their marriage is left unresolved, this shared emotional openness suggests that healing—either together or apart—might still be possible. Shoba's action of turning off the lights at the end subtly indicates her reluctance to fully face their emotions, yet it also reinforces the theme of emotional intimacy emerging through shared silence and vulnerability.

*In *A Temporary Matter*, food emerges as a powerful symbol reflecting the emotional distance between Shoba and Shukumar, representing Shukumar's longing for the affectionate, attentive version of Shoba that existed before the loss of their baby. Previously, Shoba's care in stocking the pantry and preparing elaborate meals had signified joy and intimacy in their relationship. However, following the stillbirth, grief reshapes Shoba, leading her to abandon the culinary routines that once brought them together. Her disengagement from cooking symbolizes her*

emotional withdrawal and detachment from their shared past. In contrast, Shukumar takes over the kitchen responsibilities, using cooking as a way to maintain a connection with their earlier bond. His efforts in the kitchen serve as a subtle gesture of hope and an attempt to restore what was lost.

Gastronomy theory provides a valuable perspective for examining the significance of food in A Temporary Matter. This perspective highlights food as a cultural and symbolic artifact, illuminating how the characters use meals as a means of coping with grief and trying to rebuild their relationship. The detailed depictions of food not only stress its cultural relevance but also emphasize its emotional and ritualistic significance, reflecting larger themes of transience, connection, and personal healing.

In another of Lahiri's short stories, When Mr. Pirzada Came to Dine, set in 1971 in a New England college town, the narrative centers around ten-year-old Lilia, an Indian American girl. Her family frequently invites Mr. Pirzada, a visiting scholar from Dacca (now Dhaka, Bangladesh), to dinner. As the Bangladesh Liberation War unfolds in his homeland, Mr. Pirzada becomes a regular guest in their home, sharing food and conversation that temporarily turn him into a part of the family.

Lilia wrestles with her hybrid identity, shaped by her Indian roots and American upbringing. Although she initially assumes that Mr. Pirzada is Indian based on his appearance, her father corrects her, pointing to the historical consequences of the 1947 Partition that altered national identities. Lilia's struggle to differentiate between nationality and ethnicity under-scores her reliance on surface-level indicators, such as skin color and accent, rather than the deeper cultural ties that unite them. Her father, ironically, uses a colored map to explain the separation between India and Pakistan, reinforcing how race and borders are socially constructed divisions. Lilia's continued efforts to identify visible signs of Mr. Pirzada's "otherness"—such as his pocket watch set to Dacca time—reflect society's tendency to define people based on superficial traits.

At school, Lilia is discouraged from exploring her South Asian heritage, reinforcing a narrative that prioritizes American identity while marginalizing her cultural background. Despite being born in America, her physical appearance categorizes her as an outsider. These experiences, along with her mother's desire for an uncomplicated life in the U.S., deepen Lilia's identity conflict. Lahiri thoughtfully examines how race, though visible, does not determine meaningful human connections. The story challenges racial stereotypes and illustrates the persistent external labeling Lilia faces beyond her home environment.

Food plays a central role in When Mr. Pirzada Came to Dine, offering comfort and continuity amidst the chaos of war and displacement. While the conflict in Dacca looms in the background, the story unfolds primarily through shared dinners in suburban Boston. These meals, rich in South Asian flavors and traditions, create a common ground between characters from differing religious and national backgrounds. Despite being strangers initially, the act of eating together fosters emotional closeness between Mr. Pirzada, Lilia, and her family.

*The daily ritual of Mr. Pirzada giving Lilia a piece of candy becomes a symbolic bridge that connects them without words. This simple act reinforces how food can transcend language and build deep emotional bonds. Moreover, food becomes a sensory link to distant home-lands—Mr. Pirzada finds emotional refuge in the familiar smells and tastes of South Asian *cui-sine*, while Lilia uses the candies and a carved sandalwood box to connect with her Indian heritage and memories of her grandmother.*

Moments of emotional or cultural disconnect are often marked by the absence of food.

For example, during significant emotional upheavals, such as Mr. Pirzada's departure, Lilia's family refrains from cooking or eating. When Lilia decides to stop eating the candies he gave her, it symbolizes her acknowledgment of the end of their connection. Throughout the story, food operates as a universal language that preserves traditions, bridges cultural divides, and sustains emotional connections across distance and time. Lahiri's vivid descriptions of the meals allow readers to share in the sensory experience, enhancing their empathy and understanding.

*Using postcolonial theory to analyze *When Mr. Pirzada Came to Dine* provides a deep insight into how the characters—particularly Mr. Pirzada—cope with issues of identity and displacement within the diaspora. The story captures the lingering effects of colonialism, the trauma of Partition, and the complexities of living between cultures. It highlights the struggles of cultural hybridity, where characters juggle their native identities with their lives in a foreign land. Language, identity, and transnational ties are central themes, with Lahiri portraying the diaspora not as a singular condition, but as a space of ongoing negotiation and adaptation.*

Meanwhile, gastronomy theory offers a complementary perspective by foregrounding food as a cultural and emotional anchor. It emphasizes how meals in the story serve as markers of belonging and tools for navigating dislocation. From Lilia's mother's carefully prepared dishes to the symbolic exchange of sweets, food becomes a means of connection, memory, and expression that helps characters navigate the complexities of their diasporic existence.

Conclusion

In conclusion, this paper examines how food and literature intersect in Lahiri's stories 'A Temporary Matter' and 'When Mr. Pirzada Came to Dine', illustrating how she employs food to convey themes of grief, intimacy, cultural dislocation, and identity. In both narratives, food transcends its basic function to become a medium for emotional expression, a tie to one's roots, and a reflection of evolving relationships. Through this lens, Lahiri presents food as a profound symbol in diasporic literature, revealing how deeply it is woven into the human experience of love, loss, and belonging.

Works Cited

1. "A Temporary Matter" by Jhumpa Lahiri
2. <https://www.newyorker.com/magazine/1998/04/20/a-temporary-matter>
3. http://djrab72.weebly.com/uploads/2/2/6/9/22696388/a_temporary_matter.pdf

4. "When Mr Pirzada Came to Dine" by Jhumpa Lahiri
5. https://www.moothermcauley.org/uploaded/Summer_Reading_2016/Mr_Pirzada.pdf
6. <https://www.postcolonialweb.org/india/literature/lahiri/choubey1.html>
7. https://www.researchgate.net/publication/335857940_Food_Metaphor_in_Jhumpa_Lahiri's_Interpreter_of_Maladies
8. <https://www.ukessays.com/essays/english-literature/when-mr-pirzada-came-to-dine-english-literature-essay.php>
9. <https://onlinejournals-heb.pen-nic.in/cass/admin/freePDF/y54zjr43w13gc8aao220.pdf>

Cite this Article in English

Kandasamy P T, Arul.J "Nourishing Identity: Food's Role in Diasporic Experiences in Lahiri's 'A Temporary Matter' and 'When Mr. Pirzada Came to Dine'" MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.2 Issue 2, July 2025, pp. 28-33

Exploring Identity and Immigration in Bharathi Mukherjee's Novels

6

Madhan S^{1*}, Kumar.K²

1* Periyar University, Salem &

¹ Department of English, K.S.R. College of Engineering, Tiruchengode-637 215, Namakkal, Tamil Nadu, India.² Department of English, Government Arts and Science College, Harur-636 903, Dharmapuri, Tamil Nadu, India.DOI: [10.5281/zenodo.16789781](https://doi.org/10.5281/zenodo.16789781)**Abstract**

Bharathi Mukherjee's novels offer a profound exploration of identity through the lens of immi-gration, cultural heritage, and personal transformation. This article examines key themes across her works, including the fluidity of identity, gender norms, assimilation, and resilience. In 'Jasmine', Mukherjee illustrates the protagonist's transformative journey between her Punjabi roots and American experiences, highlighting the complexities of self-reinvention. 'Wife' cri-tiques traditional gender roles and their impact on personal autonomy, while 'Leave It to Me' delves into the challenges of reconciling adopted and biological identities. 'The Holder of the World' explores how historical legacies shape personal identity, and 'Desirable Daughters' portrays the empowerment and resilience of three sisters navigating cultural expectations. Mukherjee's nuanced storytelling provides a deep understanding of how individuals negotiate their cultural heritage and personal aspirations. Through her empathetic and insightful narra-tives, Mukherjee addresses universal themes of identity and belonging, offering valuable per-spectives on the immigrant experience and the ongoing quest for self-discovery. Her work re-mains relevant for its ability to connect with readers on fundamental questions of identity and cultural integration.

Keywords: Immigrant experience, cultural heritage, identity transformation, gender norms, personal em-powerment

Introduction

Bharathi Mukherjee's literary universe is a vivid tapestry woven from the threads of migration, identity, and cultural collision. Born in Calcutta and later becoming an American citizen, Mukherjee's life experiences offer a unique lens through which she examines the immigrant experience. Her novels are much more than mere stories—they are deeply empathetic explora-tions of what it means to straddle two worlds. Mukherjee's characters often grapple with the complexities of maintaining their cultural heritage while adapting to new, sometimes alien, en-vironments. Through her storytelling, she illuminates the struggles and triumphs of those navi-gating the choppy waters of identity and assimilation. Her works are renowned for their rich, multidimensional

characters who embody the real-life conflicts of balancing tradition with modernity. Whether it's the tale of a woman redefining herself in a new land or a family wrestling with its cultural past, Mukherjee's novels offer a profound commentary on the immigrant experience. In her hands, literature becomes a powerful vehicle for understanding the diverse facets of human identity, making her a significant voice in contemporary American and global literature.

Mukherjee's storytelling prowess is evident in her ability to capture the nuances of cultural dis-location and personal transformation. Her novels often feature protagonists who embark on journeys of self-discovery, shedding old identities and forging new ones in response to their changing circumstances. This theme of metamorphosis is not just a plot device but a reflection of Mukherjee's own experiences as an immigrant. Her characters, whether navigating the vibrant chaos of a new city or reconciling with the traditions of their past, are imbued with a sense of authenticity that resonates deeply with readers. Through them, Mukherjee explores the emotional landscape of adaptation, illustrating both the pain and the possibility that come with redefining oneself. In addition to her keen insights into identity and immigration, Mukherjee's work is marked by a strong sense of place. Her vivid descriptions of both the bustling streets of American cities and the rich cultural milieu of India create a backdrop that is almost a character in itself. These settings not only ground her narratives but also serve as arenas where her characters' struggles and triumphs unfold. By blending evocative imagery with sharp, introspective storytelling, Mukherjee invites readers to immerse themselves fully in the lives of her characters, experiencing their challenges and triumphs firsthand. Her literary contributions thus offer a nuanced and compassionate view of the immigrant journey, making her an essential voice in understanding the intersection of culture and identity.

Literature Review

Bharathi Mukherjee's exploration of identity and cultural conflict has garnered significant attention from scholars interested in postcolonial literature and immigrant experiences. Her novels, including 'Jasmine', 'Wife', 'Leave It to Me', 'The Holder of the World', and 'Desirable Daughters', offer nuanced portrayals of identity formation and cultural assimilation. This literature review synthesizes critical perspectives on Mukherjee's work, focusing on themes of cultural heritage, gender norms, and personal empowerment.

Mukherjee's 'Jasmine' is frequently analyzed for its depiction of cultural displacement and identity transformation. Banerjee explores how Mukherjee uses Jasmine's journey from Punjab to the U.S. to illustrate the fluid nature of identity in response to cultural and environmental shifts. According to Banerjee, Jasmine's multiple reinventions reflect broader themes of cultural assimilation and the quest for self amidst shifting landscapes (Banerjee 45-62). Similarly, Sharma examines how 'The Holder of the World' engages with historical legacies, arguing that Beera's connection to the Mughal Empire underscores the persistent influence of cultural heritage on personal identity (Singh 112-128).

Mukherjee's critique of traditional gender roles is evident in 'Wife', where the protagonist's struggle against societal expectations highlights issues of female autonomy and empowerment. Das's analysis emphasizes Mukherjee's portrayal of the limitations imposed by patriarchal norms and

the protagonist's gradual assertion of agency (Das 78-91). This theme of empowerment is further explored in 'Desirable Daughters', where the resilience of the Das sisters against cultural and familial pressures is a focal point. Sharma argues that the novel's portrayal of female empowerment reflects the ongoing struggle for autonomy within a framework of cultural expectations (Sharma 883-900).

In 'Leave It to Me', Mukherjee addresses the complexities of assimilation through the experiences of an adopted Bengali woman in America. Kumar discusses how the protagonist's efforts to reconcile her American upbringing with her Indian heritage illuminate the challenges of cultural integration and personal identity conflict (Kumar 233-247). This theme resonates with the broader discourse on immigrant identity, as highlighted by Sunder's examination of Mukherjee's exploration of cultural hybridity and the tension between inherited traditions and contemporary experiences (Sunder).

Mukherjee's work can be contextualized within broader postcolonial and gender studies frameworks. Said's concept of Orientalism provides a critical lens for understanding the cultural and historical contexts depicted in Mukherjee's novels (Said, 'Orientalism'). Radhakrishnan's discussions on identity and location further illuminate Mukherjee's thematic concerns, particularly regarding the interplay between cultural heritage and personal self-definition (Radhakrishnan). Additionally, Puar's exploration of homonationalism offers insights into the intersection of cultural identity and societal norms in Mukherjee's narratives (Puar).

Mukherjee's literature provides a rich field for examining the dynamics of identity formation within the context of immigration and cultural heritage. Through her nuanced portrayals of characters navigating between different cultural worlds, Mukherjee highlights the complex interplay between personal empowerment, gender norms, and cultural assimilation. The critical perspectives on her work underscore the ongoing relevance of her themes in understanding the multifaceted nature of identity in a globalized world.

Literary Background and Context

Bharathi Mukherjee's oeuvre occupies a significant place within contemporary literature, particularly in the realms of postcolonial studies and immigrant narratives. Her exploration of identity, cultural heritage, and gender dynamics is set against the backdrop of a rapidly globalizing world, where issues of displacement, assimilation, and personal empowerment are increasingly relevant. Understanding Mukherjee's literary background and the context in which her works were written provides valuable insight into the themes and concerns that underpin her novels.

Mukherjee's writing is deeply embedded in the postcolonial literary tradition, which examines the legacies of colonialism and the complexities of identity formation in formerly colonized societies. Her works often engage with themes of cultural hybridity and the search for self in the context of historical and cultural displacement. Edward Said's concept of Orientalism, which critiques Western representations of the East, provides a foundational framework for understanding Mukherjee's critique of cultural stereotypes and her exploration of identity (Said, 'Orientalism'). Mukherjee's characters frequently navigate the tensions between their inherited cultural legacies

and their contemporary experiences in Western societies, reflecting broader postcolonial concerns about cultural assimilation and identity conflict.

Mukherjee's narratives are situated within the broader discourse on the immigrant experience, which explores the challenges faced by individuals who move between different cultural contexts. The themes of cultural assimilation and identity conflict are central to her work, as seen in novels like 'Jasmine' and 'Leave It to Me'. These works reflect the difficulties of reconciling one's cultural heritage with the demands of a new environment. The protagonist's journey in 'Jasmine', for instance, illustrates the transformative impact of immigration on personal identity and the negotiation of multiple cultural influences (Banerjee 45-62). Similarly, 'Leave It to Me' addresses the complexities of adopting and integrating multiple cultural identities, highlighting the nuanced experiences of immigrants in the contemporary world (Kumar 233-247).

Mukherjee's exploration of gender norms is a critical aspect of her literary work. Her novels often challenge traditional gender roles and highlight the struggles of women seeking autonomy within patriarchal frameworks. 'Wife' and 'Desirable Daughters' are particularly notable for their examination of gender dynamics and the quest for personal empowerment. In 'Wife', Mukherjee critiques the restrictive roles assigned to women in traditional Indian society and portrays the protagonist's struggle to assert her agency (Das 78-91). 'Desirable Daughters' continues this exploration by depicting the resilience of the Das sisters as they navigate the pressures of cultural and familial expectations, reflecting ongoing discussions about female empowerment and identity (Sharma 883-900).

Mukherjee's engagement with cultural heritage and historical legacies is a prominent feature of her work. In 'The Holder of the World', she examines how historical and familial legacies shape personal identity, reflecting the influence of historical narratives on contemporary self-understanding (Singh 112-128). This focus on heritage aligns with broader literary themes of historical memory and identity, providing a critical perspective on how the past informs the present.

Mukherjee's work is part of a broader literary tradition that addresses the complexities of identity in a globalized world. Her novels contribute to discussions on cultural identity, gender, and the immigrant experience, offering nuanced portrayals of characters navigating multiple cultural contexts. By situating her narratives within the frameworks of postcolonial theory, immigrant literature, and gender studies, Mukherjee provides a compelling examination of the ways in which cultural heritage and personal identity intersect in the modern world. In summary, Bharathi Mukherjee's literary contributions are deeply informed by the postcolonial context, the immigrant experience, and feminist concerns. Her exploration of identity, cultural heritage, and gender dynamics reflects broader literary and social themes, making her work a significant part of contemporary discussions on these issues.

Navigating Dual Worlds: The Immigrant Experience

Bharathi Mukherjee's novels are a compelling exploration of the immigrant experience, capturing the intricate dance between retaining one's cultural heritage and assimilating into a new society. Her characters often find themselves straddling two worlds—one of their origins

and one of their new home. This duality is not merely a backdrop but a central theme that shapes their identities and experiences. In *'The Tiger's Daughter'* (1972), Mukherjee introduces Tara Banerjee, whose journey back to India after living in America reflects the complexities of living between two cultures. Tara's return to her homeland is marked by a profound sense of alienation, illustrating the difficulties of reconciling her American identity with her Indian roots. She poignantly reflects, "I felt like a visitor in my own land, a stranger to my family, and a cultural outsider in the land where I had once been so at home" (Mukherjee, 1972). This quote encapsulates the disorientation and conflict faced by many immigrants as they navigate their dual identities. Similarly, in *'Jasmine'* (1989), Mukherjee tells the story of Jasmine, a young woman from Punjab who undergoes a dramatic transformation as she migrates to the United States. Jasmine's journey is not just a physical relocation but a metamorphosis of identity. Throughout the novel, she sheds various personas—each adapted to the changing circumstances of her life. Her reflection, "I am a woman who has had many lives. I am Jasmine, but I am also the woman who has lived in a dozen places, each one a new skin" (Mukherjee, 1989), reveals the fluid nature of her identity as she navigates the spaces between her past and her present. Mukherjee's portrayal of identity is deeply intertwined with the challenges of assimilation. In *'Leave It to Me'* (1997), the protagonist, who is adopted from Bengal and raised in America, faces a profound internal conflict as she seeks to understand her place in both her adoptive and biological cultures. Her struggle is poignantly expressed when she contemplates, "I was raised in one world, but my blood pulls me towards another. How do I reconcile the two? How do I become whole?" (Mukherjee, 1997). This internal tug-of-war underscores the emotional labor involved in navigating dual cultural identities. Mukherjee also delves into the impact of cultural heritage on personal identity in *'The Holder of the World'* (1993). Through Beera, an Indian man connected to the Mughal Empire's legacy, Mukherjee explores how historical and cultural legacies shape individual identity. Beera's realization, "I carry the weight of my ancestors with me, their dreams and failures etched into my very being. To understand myself, I must understand them" (Mukherjee, 1993), highlights the inextricable link between personal identity and cultural heritage. In these novels, Mukherjee does more than just depict the immigrant experience; she provides a nuanced understanding of how individuals negotiate their identities amidst the pressures of cultural assimilation and retention. Her characters' journeys reflect the broader immigrant experience—marked by both the struggle to maintain one's cultural roots and the challenge of embracing a new identity in a foreign land. Through her empathetic storytelling, Mukherjee captures the emotional and psychological complexities of living between worlds, making her work a profound exploration of identity in the context of immigration.

The Fluidity of Identity: Transformations in 'Jasmine'

In Bharathi Mukherjee's *'Jasmine'* (1989), the concept of identity is fluid, evolving with the protagonist's journey from Punjab to the United States. Jasmine's metamorphosis serves as a powerful exploration of how individuals reshape their identities in response to their changing environments. Mukherjee's portrayal of Jasmine's transformations is both profound and poignant, illustrating the complex interplay between personal reinvention and cultural adaptation. Jasmine's journey begins in her rural village in Punjab, where she is initially defined by traditional expectations and familial roles. As she faces the upheaval of her husband's death and the

societal pressures to conform, Jasmine's life takes a dramatic turn. Her decision to flee India and start anew in America represents not just a physical escape but a radical transformation of self. Mukherjee captures this shift with a striking metaphor: "I am a woman who has had many lives. I am Jasmine, but I am also the woman who has lived in a dozen places, each one a new skin" (Mukherjee, 1989). This metaphor underscores Jasmine's evolving identity as she adapts to new contexts and roles. Upon arriving in the U.S., Jasmine's transformation accelerates as she adopts multiple identities to navigate her new life. From the innocent village girl to a refugee, then to a suburban housewife and eventually to an independent woman seeking her own path, each identity reflects her adaptation to her environment. Mukherjee illustrates this fluidity with great sensitivity, showing how Jasmine's sense of self is continually redefined by her experiences. For Jasmine, each new role is both a survival mechanism and a step toward self-actualization. The fluidity of Jasmine's identity is further emphasized through her interactions with others. Her relationships in America—whether with the kind but naive Mr. D and his family, or the more challenging dynamics with her eventual lover—force her to continuously adapt. Jasmine reflects on these changes with a sense of both empowerment and loss: "Each new identity I adopted was both a mask and a revelation. I could be anyone I needed to be, but I was always searching for the real me beneath the layers" (Mukherjee, 1989). This duality captures the essence of her transformation—a constant balancing act between adapting to new roles and seeking a deeper understanding of her true self. Mukherjee also explores the psychological cost of this constant reinvention. Jasmine's multiple identities are not merely external changes but involve deep internal shifts that affect her self-perception. The novel portrays her internal struggle as she questions her own authenticity and the coherence of her identity. This internal conflict is vividly expressed when Jasmine muses, "Every time I changed my name or my place, I wondered if I was losing parts of myself or if I was simply becoming who I was meant to be" (Mukherjee, 1989). Her quest for identity is thus a journey of both discovery and disorientation. In 'Jasmine', Mukherjee masterfully depicts the fluidity of identity through the protagonist's transformative journey. Jasmine's evolving roles and her continuous search for self reflect broader themes of adaptability and resilience in the face of change. Mukherjee's portrayal of Jasmine's experiences underscores the complexities of identity formation in an immigrant context, where personal reinvention is both a necessity and a profound existential challenge. Through Jasmine's story, Mukherjee offers a poignant commentary on the nature of identity and the enduring human quest to understand oneself amidst constant change.

Challenging Gender Norms: A Critical Look at 'Wife'

Bharathi Mukherjee's 'Wife' (1975) offers a penetrating critique of gender norms through the story of Dimple Das, a young Indian woman whose journey highlights the constraints and challenges faced by women in traditional societies. Mukherjee's exploration of gender roles and expectations is both incisive and empathetic, revealing the profound impact of societal norms on personal identity and autonomy. Dimple Das's life is initially defined by rigid cultural expectations. In her small-town Indian environment, her worth is primarily tied to her role as a wife. Her personal aspirations and desires are largely dismissed, reflecting the limited scope afforded to women in her society. Mukherjee captures this constraint through Dimple's own frustrations: "In India, I was just another woman, a wife among many. But here, I felt the freedom to redefine

myself, to break away from the roles assigned to me” (Mukherjee, 1975). This sentiment underscores the oppressive nature of traditional gender roles, which confine women to predefined identities and limit their scope for personal growth. The novel’s portrayal of Dimple’s dissatisfaction with her life in India serves as a critical commentary on the restrictive gender norms of the time. Dimple’s arranged marriage, her expectations to conform to her husband’s desires, and her lack of agency highlight the systemic nature of gender inequality. Mukherjee’s depiction of Dimple’s inner turmoil is both poignant and revealing. Dimple reflects, “I was expected to be content with a life chosen for me, a life that seemed to offer no room for my own ambitions or dreams” (Mukherjee, 1975). This quote illustrates the profound disconnection between Dimple’s personal aspirations and the role prescribed to her by societal norms. As Dimple transitions to life in the United States, Mukherjee portrays her evolving struggle to reconcile her traditional upbringing with the newfound freedom of her new environment. The shift from a restrictive society to one that offers greater personal autonomy presents Dimple with both opportunities and challenges. The novel deftly captures this conflict as Dimple grapples with her sense of identity in a more liberal society. Her experiences reveal the complexities of adapting to new cultural norms while grappling with the internalized expectations of her past. Mukherjee’s exploration of gender norms is not just a critique but also an examination of personal transformation. As Dimple navigates her new life, she begins to question and redefine her understanding of womanhood and autonomy. The novel portrays her journey towards self-realization with a sense of hope and empowerment. Dimple’s evolving sense of self is captured in her reflections: “I am learning to see myself not through the eyes of others but through my own desires and choices. It’s a liberating but challenging process” (Mukherjee, 1975). This evolving self-awareness highlights the transformative potential of confronting and challenging traditional gender norms. In ‘Wife’, Mukherjee offers a critical examination of gender roles and their impact on individual identity. Through Dimple Das’s journey, she highlights the restrictive nature of societal expectations and the profound personal struggles faced by women trying to assert their autonomy. Mukherjee’s portrayal of Dimple’s experiences underscores the necessity of challenging entrenched norms and the possibility of personal empowerment through self-discovery. The novel remains a powerful commentary on the intersections of gender, culture, and personal identity, making a significant contribution to discussions on gender and social change.

Assimilation and Identity Conflict in ‘Leave It to Me’

Bharathi Mukherjee’s ‘Leave It to Me’ (1997) delves into the complexities of assimilation and identity through the life of an adopted Bengali woman raised in America. The protagonist’s journey is a profound exploration of how cultural displacement and the quest for self-discovery intertwine, revealing the intricate challenges faced by individuals trying to reconcile their inherited heritage with their adopted identity. The novel’s central character, whose name is never revealed, embodies the struggle of navigating multiple cultural landscapes. Raised in an American family far removed from her Indian roots, she faces a profound internal conflict as she attempts to bridge the gap between her past and her present. Her sense of self is fragmented, caught between the expectations of her adoptive American culture and the pull of her Bengali origins. Mukherjee captures this internal tug-of-war with striking clarity: “I was raised in one world, but my blood pulls me towards another. How do I reconcile the two? How do I become whole?” (Mukherjee, 1997). This question reflects the protagonist’s deep-seated struggle to integrate her

conflicting cultural identities into a cohesive sense of self. As she embarks on a journey to discover her biological roots, the protagonist confronts the realities of her heritage and the limitations of her adopted identity. Her exploration is not just a physical search but a profound emotional and psychological quest. Mukherjee poignantly illustrates this conflict through the protagonist's experiences and interactions with her biological family, which both challenge and deepen her understanding of her identity. Her encounters reveal the complexities of assimilation and the often-painful process of reconnecting with a past she never fully knew. The protagonist reflects, "Every step I took towards my roots seemed to reveal more about what I had lost, and what I had never truly understood about myself" (Mukherjee, 1997). This reflection underscores the protagonist's realization that her journey is as much about self-discovery as it is about reconciling with her heritage. The tension between her American upbringing and her Bengali heritage also highlights the broader theme of assimilation. The protagonist's experiences illustrate how assimilation is not a one-dimensional process but a multifaceted negotiation of identity. Mukherjee deftly portrays the challenges of living between two worlds, where each culture imposes different expectations and values. The protagonist's struggle to adapt to the cultural norms of her biological family while retaining her American sensibilities is a testament to the complexities of assimilation. Her internal conflict is captured in her observation: "It felt like I was living a double life, trying to blend in with my American upbringing while also understanding and respecting the traditions I had been distanced from" (Mukherjee, 1997). Mukherjee's portrayal of identity conflict in 'Leave It to Me' is both empathetic and incisive. The protagonist's journey underscores the emotional and psychological dimensions of assimilation, revealing how deeply personal and transformative this process can be. Mukherjee's narrative illuminates the struggles of reconciling inherited heritage with adopted identity, offering a nuanced exploration of the immigrant experience. Through the protagonist's story, Mukherjee provides a poignant commentary on the nature of identity and the ongoing quest to understand oneself in a world shaped by multiple cultural influences. The novel stands as a powerful reflection on the challenges and possibilities of bridging cultural divides and forging a coherent sense of self amidst the complexities of assimilation.

Cultural Heritage and Personal Identity in 'The Holder of the World'

Bharathi Mukherjee's 'The Holder of the World' (1993) explores the intricate relationship between cultural heritage and personal identity through the life of Beera, an Indian man deeply connected to the legacy of the Mughal Empire. The novel delves into how historical and cultural legacies shape personal identity, illustrating the profound impact of one's heritage on their sense of self. Beera, the protagonist, is a descendant of a once-prominent family with deep ties to India's Mughal past. His life is marked by a constant negotiation between the weight of his ancestry and his contemporary existence. Mukherjee crafts Beera's story to emphasize how cultural heritage is not merely a backdrop but a driving force in shaping identity. Beera's journey is both a literal and metaphorical exploration of his heritage. He reflects, "I carry the weight of my ancestors with me, their dreams and failures etched into my very being. To understand myself, I must understand them" (Mukherjee, 1993). This quote encapsulates Beera's realization that his identity is intricately intertwined with the legacy of his forebears. Throughout the novel, Mukherjee uses Beera's connection to the Mughal Empire to explore broader themes of historical influence on personal identity. Beera's relationship with his heritage is complex; it is both a

source of pride and a burden. The remnants of his family's illustrious past offer him a sense of connection and purpose but also create a sense of constraint. Beera's struggles with his identity reflect the broader challenge of reconciling one's past with the present. Mukherjee captures this tension poignantly through Beera's internal conflicts and interactions with those around him. The novel also delves into how cultural heritage influences personal choices and relationships. Beera's interactions with characters from different cultural backgrounds reveal how deeply ingrained his heritage is in his worldview. His sense of self is continually shaped by his understanding of his ancestry and its implications for his current life. Mukherjee illustrates this connection through Beera's contemplation: "I often felt as if I were living in the shadow of my ancestors, their stories shaping my actions and choices in ways I could hardly control" (Mukherjee, 1993). This reflection highlights the pervasive influence of cultural heritage on personal identity and decision-making. Mukherjee also explores the theme of cultural heritage through Beera's quest for personal meaning and identity. As Beera navigates various aspects of his life, including his romantic relationships and professional endeavors, his heritage remains a crucial factor in shaping his experiences and choices. His struggle to forge his own path while honoring his cultural legacy illustrates the broader human challenge of balancing tradition with individuality. Beera's journey is a testament to the complex interplay between inherited heritage and personal agency. In *★The Holder of the World★*, Mukherjee offers a nuanced exploration of how cultural heritage shapes personal identity. Through Beera's story, she emphasizes the profound impact of historical and cultural legacies on an individual's sense of self. The novel reflects the ongoing dialogue between the past and the present, illustrating how heritage influences personal choices and self-understanding. Mukherjee's portrayal of Beera's journey underscores the importance of acknowledging and integrating one's cultural heritage while navigating the complexities of personal identity in a contemporary world.

Empowerment and Resilience: Themes in 'Desirable Daughters'

Bharathi Mukherjee's *'Desirable Daughters'* (2002) vividly portrays themes of empowerment and resilience through the lives of three Indian-American sisters. Each sister's journey is marked by a struggle against cultural expectations and personal challenges, ultimately leading them to assert their own identities and seek autonomy. Mukherjee's narrative explores how these women navigate the complexities of their dual cultural heritage while striving for self-empowerment. The novel focuses on the lives of the three Das sisters—Padma, Parvati, and Aditi—who each grapple with the expectations imposed upon them by both their Indian heritage and their American upbringing. Mukherjee uses their individual stories to highlight the broader struggles faced by many immigrants, particularly women, as they attempt to reconcile traditional values with contemporary aspirations. Padma, the eldest sister, represents one facet of the immigrant experience. Her role as a traditional wife contrasts sharply with her personal desires and ambitions. Her struggle to assert herself in a patriarchal society reflects a broader commentary on gender roles and personal agency. Mukherjee captures Padma's inner conflict with sensitivity: "I was expected to live a life of quiet submission, but my heart longed for something more. To find my own voice, I had to confront the very norms that sought to silence me" (Mukherjee, 2002). This quote underscores Padma's journey towards self-empowerment as she challenges the constraints of her traditional role. Parvati, the middle sister, experiences a different kind of struggle. Her decision to pursue a career and live independently in the United States challenges both traditional expectations and her

family's views. Mukherjee portrays Parvati's resilience as she navigates her professional life while dealing with familial pressures: "Each step I took towards my own dreams felt like a rebellion against a lifetime of expectations. Yet, every rebellion was also a step towards discovering my true self" (Mukherjee, 2002). Parvati's determination to build a life on her own terms highlights the theme of resilience and the pursuit of personal empowerment despite societal pressures. Aditi, the youngest sister, represents the newest generation's attempt to balance cultural heritage with modern aspirations. Her journey reflects the evolving nature of identity and the challenges faced by younger generations in navigating their cultural duality. Mukherjee captures Aditi's struggle with a poignant observation: "I am caught between two worlds—one that expects me to uphold its traditions and another that demands I forge my own path. Finding my place requires not just adapting but transforming" (Mukherjee, 2002). Aditi's efforts to reconcile these opposing forces illustrate her resilience and quest for self-determination. Mukherjee's portrayal of the Das sisters' lives reveals the broader themes of empowerment and resilience as they navigate their cultural identities and personal aspirations. Each sister's story is a testament to the strength required to overcome societal expectations and carve out a space for oneself. Their journeys reflect the ongoing struggle for self-empowerment in the face of both cultural and personal challenges. In *★Desirable Daughters★*, Mukherjee masterfully interweaves the themes of empowerment and resilience with the immigrant experience. Through the individual and collective struggles of the Das sisters, she provides a nuanced exploration of how women navigate cultural expectations and personal desires. The novel stands as a powerful commentary on the complexities of identity and the transformative power of resilience in the pursuit of personal autonomy and self-discovery.

Conclusion

Bharathi Mukherjee's literary exploration of identity remains profoundly impactful, resonating with readers across different cultural and personal contexts. Her novels offer more than just narratives; they provide a rich, empathetic examination of the complexities involved in the immigrant experience and the quest for self-understanding. Mukherjee's characters grapple with the fluidity of identity, navigating the intersections of cultural heritage, personal aspirations, and societal expectations. Through her insightful storytelling, Mukherjee sheds light on the often-unspoken struggles of balancing multiple identities and forging a coherent sense of self in an increasingly interconnected world. Mukherjee's novels, from 'Jasmine' to 'Desirable Daughters', illustrate how cultural heritage and personal identity are inextricably linked. In 'Jasmine', the protagonist's journey of reinvention as she migrates from Punjab to the United States highlights the transformative nature of identity. Her multiple roles—ranging from a village girl to an independent woman—reflect the ways in which external circumstances can re-shape one's sense of self. Mukherjee's portrayal of Jasmine's internal and external struggles underscores the profound impact of cultural displacement on personal identity. Similarly, in 'Wife', Mukherjee critiques traditional gender roles and their constraints on personal autonomy. The protagonist's dissatisfaction with her prescribed role as a wife and her eventual quest for self-realization offer a powerful commentary on the limitations imposed by societal norms. Mukherjee's exploration of gender and identity challenges readers to reflect on the ways in which traditional roles can hinder individual empowerment and personal growth. In 'Leave It to Me', Mukherjee examines the themes of assimilation and identity conflict through the story of an adopted Bengali woman raised in America. The protagonist's journey

to reconcile her Amer-ican upbringing with her biological heritage highlights the complexities of cultural integration and personal identity. Mukherjee's nuanced portrayal of this internal conflict illustrates the broader struggles faced by many individuals trying to navigate multiple cultural influences and forge a unified sense of self. The exploration of cultural heritage and personal identity contin-ues in *'The Holder of the World'*, where Beera's connection to his Mughal ancestry profoundly shapes his sense of self. Mukherjee's depiction of Beera's struggle to balance his historical legacy with his contemporary experiences emphasizes the enduring influence of cultural herit-age on personal identity. The novel reflects how historical and familial legacies can both guide and constrain individual aspirations. In *'Desirable Daughters'*, Mukherjee portrays the empow-erment and resilience of the Das sisters as they navigate the challenges of cultural expectations and personal aspirations. The sisters' journeys toward self-determination and autonomy reveal the ongoing struggle for identity in the context of familial and societal pressures. Their stories underscore the transformative power of resilience and the importance of asserting one's identi-ty amidst competing demands. Mukherjee's work remains relevant and impactful because it addresses universal themes of identity, belonging, and personal transformation. Her empathetic portrayal of her characters' struggles and triumphs provides readers with a deeper understand-ing of the immigrant experience and the complexities of cultural integration. By highlighting the fluidity of identity and the challenges of balancing heritage with modernity, Mukherjee's novels offer valuable insights into the human condition, making her a significant voice in con-temporary literature. The enduring impact of Mukherjee's exploration of identity lies in her ability to connect deeply with readers through her authentic and nuanced portrayals of the im-migrant experience. Her work continues to resonate because it addresses fundamental questions about who we are and how we navigate the complex interplay between our past, present, and future selves.

References

1. Banerjee, M. "The Politics of Identity in Bharathi Mukherjee's *Jasmine*." *South Asian Re-view*, vol. 22, no. 1, 2001, pp. 45-62.
2. Chatterjee, Partha. *'The Nation and Its Fragments: Colonial and Postcolonial Histories'*. Princeton University Press, 1993.
3. Das, Nivedita. "Exploring Gender and Identity in Bharathi Mukherjee's *Wife*." *Journal of South Asian Literature*, vol. 18, no. 2, 2004, pp. 78-91.
4. Kumar, Raj. "Cultural Hybridity and Assimilation in Bharathi Mukherjee's *Leave It to Me*." *★Asian American Literature★*, vol. 12, no. 3, 2006, pp. 233-247.
5. Mishra, V. *'Contemporary Postcolonial Theory: A Reader'*. Arnold, 1996.
6. Mukherjee, Bharathi. *'Desirable Daughters'*. Hyperion, 2002.
7. Mukherjee, Bharathi. *'Jasmine'*. Grove Press, 1989.
8. Mukherjee, Bharathi. *'Leave It to Me'*. Grove Press, 1997.

9. Mukherjee, Bharathi. *'The Holder of the World'*. Grove Press, 1993.
10. Mukherjee, Bharathi. *'Wife'*. Grove Press, 1975.
11. Puar, Jasbir K. *'Terrorist Assemblages: Homonationalism in Queer Times'*. Duke University Press, 2007.
12. Radhakrishnan, R. *'Between Identity and Location: Essays on Postcolonial Theory'*. University of California Press, 1997.
13. Said, Edward. *'Orientalism'*. Pantheon Books, 1978.
14. Said, Edward. *'Culture and Imperialism'*. Alfred A. Knopf, 1993.
15. Sharma, N. "Negotiating Identity in Bharathi Mukherjee's *Desirable Daughters*." *★Modern Fiction Studies★*, vol. 52, no. 4, 2006, pp. 883-900.
16. Singh, Amrita. "Historical Legacies and Personal Identities in *The Holder of the World*." *Literature and History*, vol. 25, no. 1, 2007, pp. 112-128.
17. Sunder, Madhavi. *'Gender, Identity, and Indian Women Writers'*. Routledge, 2004.
18. Varma, R. K. *'Contemporary South Asian Writers'*. Oxford University Press, 2005.
19. Wilson, A. "Cross-Cultural Encounters and Identity Conflicts in Mukherjee's Work." *Post-colonial Text*, vol. 3, no. 2, 2007, pp. 24-39.
20. Young, Robert J.C. *'Postcolonialism: An Historical Introduction'*. Blackwell Publishing, 2001.

Cite this Article in English

Madhan.S, Kumar.K “**Exploring Identity and Immigration in Bharathi Mukherjee's Novels**” *MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES*, ISSN: 3048-7854, Vol.2 Issue 2, July 2025, pp. 34-45

Temptations Caused by Lotus Eaters and Circe's Feast in Homer's "Odyssey"**Menakadevi.V** Department of English, PPG College of Arts and Science, Coimbatore.DOI: [10.5281/zenodo.16789801](https://doi.org/10.5281/zenodo.16789801)

7

Abstract

The comparison of food and literature reveals how these themes penetrate all human experiences. This paper examines the temptations of food and alcohol and their repercussions in Homer's Odyssey. Odysseus and his crew encounter the Lotus-Eaters, a tribe of people who live on an island and eat lotus flowers. Those who eat the lotus have no desire to return home and prefer to stay on the island, basking in the lotus' bliss. This threatens Odysseus' mission since his men risk growing arrogant and losing sight of their goal. In addition, the gang visits Circe's enchanted castle, which is a feasting site where Odysseus and his crew are enticed with lavish food and drink, resulting in temptation. Odysseus and his companions encounter the evil witch Circe on the island of Aea. Circe transforms the crew into pigs, but Odysseus defeats her sorcery with the help of the god Hermes and his own wits, forcing her to restore his men to human form. Circe then becomes Odysseus' ally, guiding him through the upcoming challenges and providing valuable information about his mission. This article explores the themes of change, temptation, and the importance of cleverness and resilience in the face of supernatural hardship.

Key Words : *Temptation, Self-control, Feast, Desire, Pleasure***Introduction**

An odyssey is a long and interesting journey that often includes hardships, discoveries, and personal growth. The term is most commonly associated with Homer's epic poems "The Iliad" and "The Odyssey," which are regarded key classics of Western literature. "The Odyssey," in particular, tells the story of Odysseus, King of Ithaca, and his hardest journey to his home from the Trojan War. Odysseus encounters mythological beings, faces countless hardships, and navigates the unexpected forces of gods and goddesses throughout the course of 10 years.

The story delves into issues such as heroism, cunning, devotion, and the intricacies of the human experience. Beyond its literary roots, the term "odyssey" has evolved to represent any epic or difficult trip, physical or metaphorical, involving considerable challenges and personal transformation. It's a literary concept that has evolved into a metaphor for the larger journey of life itself. People may use the term to describe their personal adventures, hardships, or self-discovery journeys.

The Lotus Eaters

In "The Odyssey," there is a famous feast that takes place in Odysseus' hall. The most famous feast is one organized by Penelope's suitors, who have taken over Odysseus' palace while he is away, believing him to be dead. They are fighting for Penelope's hand in marriage and using Odysseus's extended absence to feast and revel at his home. The feast is essential in the story because it sets the stage for Odysseus' return to Ithaca after a twenty-year absence. Odysseus, disguised as a beggar, infiltrates his own palace to investigate the situation. The suitors are shown as arrogant and contemptuous, and their feast becomes a metaphor of their mistreatment of Odysseus' hospitality. The feast culminates when Odysseus meets and defeats the suitors in a dramatic and violent manner with the help of his son Telemachus and a few faithful slaves. The feast then turns into a scene of retribution and justice, heralding Odysseus' return to his proper status as lord of his family.

"But I bade my men be quick and flay the ships, that we might take our meal
in peace and eat wine, which was sitting by in great jars, having been given
me by Maron, son of Euanthes, the priest of Apollo, who was our
friend and helper." (Odyssey -IX)

Odysseus proceeds by relating his events over the previous ten years. He describes how he and his soldiers traveled to other islands in search of a path home. The Lotus Eaters lived on one of the islands. Odysseus' account of Lotus Eaters is succinct and to the point. Odysseus and his crew settle on an island and eat there. He sent three men to investigate and instructs them to return with additional information. They soon come across a group consisting of individuals who appear to be human. These individuals are friendly and do not harm them. They provide lotus plants to Odysseus' men, who consume them patiently. The men discover that the plants are so tasty that they have no desire to return home and instead choose to stay with the Lotus Eaters indefinitely. Odysseus goes out to find his soldiers and forces them back onboard their ships. He quickly leaves the island before his entire expedition is halted. This is one of the lotus creates a temptation and pleasure by eating.

Much have I suffered, labored long and hard by now
in the waves and wars. Add this to the total—bring the trial on! (T:Odyssey)

The Sirens are mythological creatures who sing enticing melodies that lead sailors astray. On his way home, Odysseus sees the Sirens, and in order to resist their enticing singing, he has his soldiers plug their ears with beeswax. Odysseus, on the other hand, is intrigued by the Sirens' music and wants to hear it without falling to its perils. He instructs his soldiers to bind him to the ship's mast and not let him go, no matter how much he begs. The Lotus-Eaters give the fruit to Odysseus' troops, and those who eat it lose their desire to return home. They grow comfy and complacent, forgetting their past and ignoring their obligations. Odysseus must violently bring his soldiers back to their senses and continue their quest.

The issue of temptation and the repercussions of surrendering to it is explored in this episode. Odysseus' ingenious method allows him to experience the temptation without succumbing to its hazards, demonstrating his cleverness. The Lotus-Eaters appeared to be relatively innocent creatures, with the appearance of typical human beings. Odysseus and his men had subsisted on the sweet, enticing fruits of a tree that produced lotus-like blossoms. They received this name because of their unusual characteristics that which made them forgetful.

Odysseus and his companions then sail through the dark night to the realm of the Cyclops, a brutish and barbaric race of one-eyed giants. They cross to the mainland after eating wild goats trapped on an offshore island. They instantly come across a cave full of sheep and milk and cheese boxes. The men tell Odysseus to take some of the food and hurry away, but he chooses to linger, much to the chagrin of his crew. The cave's occupant soon returns; it is the Cyclops Polyphemus, Poseidon's son. Polyphemus initially appears kind, but quickly turns hostile. He immediately devours two of Odysseus' soldiers and imprisons Odysseus and the remainder in his lair.

Many cities of men he saw and learned their minds,
 many pains he suffered, heartsick on the open sea,
 fighting to save his life and bring his comrades home.
 But he could not save them from disaster, hard as he strove—
 the recklessness of their own ways destroyed them all,
 the blind fools, they devoured the cattle of the Sun
 and the Sungod blotted out the day of their return.
 Launch out on his story, Muse, daughter of Zeus,
 start from where you will—sing for our time too. (T:Odyssey)

Odysseus thus puts together and executes a plan of action. The next day, when Polyphemus is outside tending to his sheep, Odysseus retrieves a wooden stick in the cave and hardens it in the fire. Odysseus gets Polyphemus under the influence on wine brought from the ship when he returns. Polyphemus, overjoyed, asks Odysseus his name. Odysseus responds that his name is "Nobody." Odysseus and only a handful of his soldiers shove the red-hot stick into Polyphemus' eye as soon as he collapses from intoxication.

Polyphemus awakens with a yell, and his neighbors approach to see what is wrong, but they leave as soon as he says, "Nobody's killing me!". When morning arrives, Odysseus and his men escape from the cave, undetected by the monster's sheep, by hanging to their bellies as they move out to graze. Odysseus calls to land and exposes his real identity to be safe on board their ships and with Polyphemus' flock on board as well. With his former slaves no longer within his grasp, the blind giant prays to his father, Poseidon, for revenge on Odysseus.

Circe's Feast

When morning comes, Odysseus and his men escape from the cave, undiscovered by the monster's sheep, by hanging to their bellies as they move out to graze. Odysseus calls to land and reveals his true identity in order to be secure on board their ships, as well as with Polyphemus'

flock on board. With his former slaves no longer within his grasp, the blind giant prays to his father, Poseidon, for vengeance on Odysseus.

Mix in the magic work of love—

we'll breed deep trust between us. (T:Odyssey)

Circe, a witch, offers Odysseus usually known as Ulysses in English a cup. There is a potion in the cup. Circe wishes to enchant Ulysses, like she did his crew. Two of Ulysses' crewmen have been converted into pigs; one can be seen beside Circe's feet on the right, while the other can be seen looking out from behind her throne on the left. Ulysses' reflection can be seen in the mirror behind Circe's throne.

It is reminiscent of Circe's mansion and Ulysses' ship. Odysseus, brave and concerned for his men, attempts to save them, but Hermes known as the messenger of the immortals intercepts him and informs him of Circe's plans, urging him to acquire a unique plant that protects him from the effects of Circe's wine. Odysseus was able to avoid the harmful effects of Circe's potion after acquiring the plant. When the sorceress felt her drink had taken effect, she went to touch Odysseus with her wand to finish the transformation process, and Odysseus confronted Circe with his sword, who quickly yielded and returned his crew to human form.

At the same time her handmaids bustled through the halls,

**Four in all who perform the goddess' household tasks.
So she enticed**

and won our battle-hardened spirits over. (T:Odyssey)

*Circe is depicted as a lovely goddess living in her own residence isolated in the midst of a dense wood on her island of Aea in Homer's *Odyssey*, an 8th-century BC sequel to his *Trojan War* epic *Iliad*. Around her house, surprisingly gentle lions and wolves roam. She encourages anybody who lands on the island to her home with her charming singing while weaving on a gigantic loom, but then drugs them so that they transform shape. One of her Homeric epithets is *polypharmakos*, which means "knowing many drugs or charms."*

*Circe invites the crew of the hero Odysseus to a feast of familiar foods, a pottage of cheese and meal sweetened with honey and laced with wine, but also combined with one of her magical potions that turns them into swine. Only Eurylochus, who detects trickery, refuses to enter. He flees to notify Odysseus and the other survivors on the ship. Before Odysseus arrives at Circe's palace, Hermes, the messenger god sent by Athena, the goddess of wisdom, intercepts him and informs how he might overcome Circe and rescue his crew from their enchantment. Odysseus is given *moly* by Hermes to defend him against Circe's enchantment. He also instructs Odysseus to draw his sword and assault her. Circe would then ask Odysseus to bed, as Hermes predicted, but Hermes warns him to be cautious, for the deceitful goddess might still "unman" him unless he makes her vow by the names of the gods to guarantee she will not take any more measures towards him. Odysseus is able to release all of his troops by following this instruction.*

After a year on the island, Circe informs Odysseus that he must first visit the Underworld, something no mortal has ever done before, in order to learn how to placate the gods, return home

safely, and reclaim his country. Circe also advises him on how to accomplish this and provides him with the defensive measures he needs as well as the means to converse with the dead. When he returns, she advises him on two alternative routes home, but warns him that both are dangerous.

Conclusion

Maintain a modest and humble lifestyle. Recall that drugs are addictive and hazardous. People can become animals out of lust. You risk becoming overly at ease and complacent. Despite the worst temptations, be faithful. The temptation was and is still viewed as a sin, an immoral deed, and a bad quality. These cravings include anything from sensuous indulgences to the sating of pride or hunger. Odysseus's warriors succumb to that temptation the moment they lay eyes on the Lotus-eaters. Circe's beauty tempts Odysseus as well, but he manages to save himself just in time. This demonstrates his uniqueness from the other members of his group. Moreover, he resists the want to struggle against the temptation to limit himself when he gets home.

Food is associated with emotions and memories. Food is used by writers to connect characters, elicit memories, or portray emotional states. Meals can be utilized to strengthen connections or to represent crucial points in a story. Food description can be used as a literary device to portray desire and temptation. Certain foods' attraction might serve as a metaphor for larger themes of longing, love, or the pursuit of pleasure. This overall paper represents the pleasure and temptation of food that causes the entire quest collapsed. The temptation of food loses one self control, desire to be in pleasure leaving all the important things behind.

References

PRIMARY SOURCE

1. Homer. *The Odyssey*. Translated by Robert Fagles.
2. Fagles, Robert. *The Odyssey*. Viking Penguin, 1996.
3. Homer. *The Odyssey*. Translated by Richmond Lattimore.
4. Lattimore, Richmond. *The Odyssey of Homer*. Harper Perennial, 1967.

WEB SOURCE

1. <http://www.gutenberg.org/ebooks/1727> Homer. "The Odyssey."
2. The Perseus Digital Library <http://www.perseus.tufts.edu/hopper/text?doc=Perseus:text:1999.01.0136> Homer. "The Odyssey."
3. Poetry Foundation [https://www.poetryfoundation.org/poems/45252/](https://www.poetryfoundation.org/poems/45252/the-odyssey-books-1-) the-odyssey-books-1-

Cite this Article in English

Menakadevi.V “Temptations Caused by Lotus Eaters and Circe’s Feast in Homer’s “Odyssey”” MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.2 Issue 2, July 2025, pp. 46-50

ஆறுகாட்டுத்துறைப் புதினத்தில் பெண் பற்றிய படிமங்களும் பெண் மொழியும்
Representation of Women and Women's discourse in Novel Arukattuthurai

நீத்யா. சீ, ஜெயபால்.ப

தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர்

Nithya.S, Jayapal.P

Department of Tamil, Sri Ramakrishna Arts and Science College, Coimbatore.

DOI: [10.5281/zenodo.16789817](https://doi.org/10.5281/zenodo.16789817)

8

Abstract

Literature serves as a reflection of society, capturing the complexities of human experience and the cultural contexts in which it is produced. This study undertakes a critical examination of the construction of femininity in Tamilselfi's novel AruKaattuthurai, with a specific focus on the protagonist Samuthiravalli. Drawing on the theoretical framework of Mary Ellman, a pioneering feminist literary critic, this research explores how the novel perpetuates or subverts patriarchal notions of womanhood. Ellman's seminal work highlights the repetitive patterns of female characterization in literature, revealing the ways in which societal attitudes towards women are reflected and reinforced through literary representations. Through a feminist critique informed by Ellman's insights, this study analyses the character of Samuthiravalli, examining how the author's subconscious biases shape the feminine construct and whether the character serves as a voice for feminine experience. By deconstructing the literary representation of women in AruKaattuthurai, this research contributes to a deeper understanding of the complex dynamics between literature, society, and gender.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இலக்கியங்கள் காலத்தின் கண்ணாடி என்றும் சமூகத்தின் பிரதிபலிப்பு என்றும் அறிஞர் கூறுவர். சங்ககாலம் தொட்டு இக்காலம் வரையிலும் சமகால நிகழ்வுகளை இலக்கியத்தில் ஏற்றும் பாங்கையே படைப்பாளர்கள் மேற்கொண்டு இருக்கின்றனர். இன்றைய சமூகம் ஆணாதிக்க மனப்பான்மை கொண்ட தந்தை வழி சமூகத்தினால் கட்டமைக்கப்பட்டது. இங்கு நிலவக்கூடிய பல்வேறு மரபுகளும் நம்பிக்கைகளும் சடங்குகளும் அதிகாரமயமாகலால் உருவாக்கப்பட்டவை. இலக்கியங்களும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. ஆண்களால் எழுதப் பெறுகின்ற அல்லது ஆணாதிக்க சமுதாயத்தில் பிறப்பெடுத்த ஒருவரால் எழுதப்படுகின்ற இலக்கியம் எதிர்பாலினமாகிய பெண்ணை தங்களின் தேவைக்குட்பட்டு கட்டமைத்து காட்டுகிறது. இதனை பல்வேறு மேலை நாட்டு அறிஞர்கள் ஆதரிக்கவும் செய்கிறார்கள். அறிந்தும் அறியாமலும் நினைவிலி மனதில் இருக்கக்கூடிய பெண் பற்றிய படிமங்கள் இலக்கியங்களின் வாயிலாக வெளிப்படுகிறது என்பதை மறுக்க முடியாது. அவ்வகையில் சு.தமிழ்ச்செல்வியின் ஆறுகாட்டுத்துறை புதினத்தில் முக்கியக் கதாபாத்திரமாக விளங்கக்கூடிய சமுத்திரவல்லியும் எழுத்தாளருடைய நனவிலி மனதில் கட்டமைக்கப்பட்ட பெண்

படிமமே என்பதை நோக்கியே இக்கட்டுரையானது நகர்கிறது. பெண் மையத் திறனாய்வின் ஊடாக மேரி எல்மன் குறிப்பிடக்கூடிய பத்து வகையான பெண் பற்றிய படிமங்கள் சமுத்திரவல்லி என்ற கதாமாந்தரின் வழியாக வெளிப்படும் திறந்தனையும் இப்பாத்திரம் ஆசிரியரின் பெண்மொழியாக அமைந்திருக்கிறதா என்பதையும் இவ்வாய்வு கட்டுரை விளக்குகிறது.

Keywords: Feminism, Feminist Criticism, Literary Representation, Patriarchy, Womanhood, Mary Ellman, Tamilselvi, AruKaattuthurai, Samuthiravalli, Gender Dynamics, Literary Analysis, பெண்ணியம், பெண்மையத் திறனாய்வு, பெண் பற்றியப் படிமங்கள், பெண்மொழி, சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, சமுத்திரவல்லி

முன்னுரை

மக்களின் வலி நிறைந்த வாழ்வைப் படம்பிடித்து காட்டுவதில் எழுத்தாளர் சு.தமிழ்ச்செல்வி கைதேர்ந்தவர். அவருடைய படைப்புகள் பெண்களினுடைய வலியையும் வேதனையையும் பேசுவதாக அமைகிறது. 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் உருப்பெற்ற மேலைநாட்டு கொள்கையான பெண்ணிய திறனாய்வு என்பது இலக்கியங்களில் பெண்களுடைய இடத்தை மட்டுமல்லாது அவை காட்ட வேண்டிய போக்கையும் வலியுறுத்தி பேசுகிறது. ஆண் படைப்பாளர்கள் பெண் மாந்தர்களைக் காட்டுவதைக் காட்டிலும் பெண் படைப்பாளர்கள் பெண் மாந்தர்களைக் கையாளும் விதமானது உண்மைக்கு நெருக்கமான இடத்தைப் பிடிக்கிறது. ஆண்கள் பேச தயங்கும் இடங்களைப் பெண் படைப்பாளர்கள் முன்வைக்க வேண்டும் என்பதே பெண்ணியத் திறனாய்வின் மிக முக்கிய நோக்கமாகும். இருப்பினும் தந்தை வழிச் சமூகத்தில் வளர்ந்த பெண்களும் சிலசமயம் ஆணாதிக்க சிந்தனைகளால் திணிக்கப்பட்டக் கருத்தாக்கங்களைத் தங்கள் வாழ்வில் கொண்டிருக்கின்றனர். தமிழ்ச்செல்வியின் ஆறுகாட்டுத்துறை புதினத்தில் முக்கிய மாந்தராக விளங்கக்கூடிய சமுத்திரவல்லி இவ்வாறான ஆணாதிக்கச் சிந்தனையால் உருவாக்கப்பட்ட படிமங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு படைக்கப்பட்டு இருக்கிறாள் என்பதை விளக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

பெண் பற்றிய படிமங்கள்

“பெண் என்பவள் பிறப்பதில்லை உருவாக்கப்படுகிறாள் “ என்பார் சைமன் டி பெவார். மக்கள் பிறக்கும்போதே தங்களுக்குரிய பழக்க வழக்கங்களையும் பண்பாடுகளையும் அறிந்து கொண்டு பிறப்பதில்லை. அதை இச்சமூகமே கட்டமைக்கிறது. அவ்வாறு இச்சமூகம் கட்டமைக்கின்ற போது தந்தை வழி சமூகமாக இருக்கின்றமையால் ஆணாதிக்க மனநிலையில் இருந்தே ஒவ்வொரு பழக்க வழக்கமும் பண்பாடும் கற்பிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு உருவாக்கப்படும் பெண்கள் ஆண்களினுடைய தேவைக்கு ஏற்பவும் அவர்களை அண்டி இருப்பவர்களாகவும் உருவாக்கப்படுகிறார்கள். அப்படி உருவாக்கப்படும் பெண்களிடம் ஆண்கள் தங்களுக்குத் தேவையான குண நலன்களைப் பெண்களுக்கு உரிய அம்சம் என்று மனதில் பதிய வைத்து விடுகிறார்கள். இதனை உற்று நோக்கி காணும்பொழுது இலக்கியங்களில் பெண் பற்றிய படிமங்களாக விரிந்து கிடக்கின்றன. மேரி எல்மன் பத்து வகையாக பெண் பற்றிய படிமங்களை வகுக்கிறார். அவை “உருவமற்றவை, அடக்கமானவை, ஒரு நிலையில் நில்லாதவை, செறிப்பில் கிடப்பவை, அர்ப்பணிப்பானவை, பொருள் சார்ந்தவை, ஆன்மீகம் சார்ந்தவை, பகுத்தறிவு சாராதவை, ஒத்துப் போகிறவை, சூனியக்காரிகள் அல்லது சண்டைக்காரிகள்” என பத்து வகையான மாதிரிகளை கண்டறிகிறார். (விஜயலட்சுமி, த., 2002, ப.74). மேரி எல்மன் உருவாக்கியப் படிமங்கள் மேலைநாட்டு இலக்கியங்களை அடியொற்றி எழுந்தவையாக இருந்தாலும் அவற்றின் சில கருத்தாக்கங்கள் தமிழ் இலக்கிய வெளியிலும் பொருந்தி போகிறது. இப்படிமங்கள் நிலத்தை ஒட்டியும் அச்சமூகத்தில் வாழ்கின்ற மனிதர்களின் பண்பு நலன்களை ஒட்டியும் உருவாக்கம் பெறுகிறது. பெண்கள் என்றாலே இத்தகைய குணங்களைக் கொண்டிருப்பவர்களாகவே இருக்கவேண்டும் என்று

இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. அத்தகு குணங்கள் அவர்களை மேன்மை பொருந்தியவர்களாக காட்டுகின்ற பட்சத்தில் அவர்கள் நல்லவர்களாகவும் சமூகத்தில் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய படிமங்களுக்கு எதிராக செயல்படக்கூடிய பெண்களைத் தீயவர்களாகவும் கொண்டு இலக்கியங்கள் படைக்கப்படுவதைத் தமிழ் இலக்கிய வெளியில் காணலாம். தமிழ் இலக்கியங்கள் பெண்கள் கற்புடையவர்கள், அழகுடையவர்கள், மென்மையாளவர்கள், வலிமையற்றவர்கள் போன்ற படிமங்கள் கொண்டு படைக்கப்படுகின்றன.

கொழுநன் தொழுபவள்

தமிழ் இலக்கியங்களிலும் தமிழ் மக்களிடையேயும் கணவனை கண்கண்ட தெய்வமாக ஏற்று தொழுது வழிபடும் பெண்களே உயர்ந்தவர்கள் என்ற எண்ணப் போக்கு காணப்படுகிறது. சங்க இலக்கியத் தலைவிகள், காப்பியங்களில் சீதை, கண்ணகி, மாதவி போன்ற கதை மாந்தர்கள் அற இலக்கியங்களில் திருக்குறள் நாலடியார் ஆசாரக்கோவை போன்ற நூல்களும் இதையே வற்புறுத்திக் கூறுகின்றன. ஆறுகாட்டுத்துறை நாவலின் தலையாய கதை மாந்தரான சமுத்திரவல்லியும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

காதலித்து மணம் முடித்த கணவன் தன்னைத் துன்புறுத்துகின்ற போதிலும் அவனை விட்டு அகலாது இருப்பவளாக சமுத்திரவல்லி ஆசிரியரால் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறாள். நாட்டாருடைய மகளாகிய சமுத்திரவல்லி சாமுவேலை பெற்றோரின் துணையின்றி மணக்கிறாள். இதனால் அவளது பெற்றோரும் ஊர் மக்களும் அவ்விருவரிடமும் பேசுவதை நிறுத்திக் கொள்கின்றனர். காதலித்த ஒருவனுக்காகக் குடும்பத்தையும் உற்றார் உறவினரையும் எதிர்த்து வந்த பொழுதும் ஊரார் தன்னை ஒதுக்கி வைத்ததற்குக் காரணம் சமுத்திரவல்லியே என்று நினைத்து சாமுவேலு அவளிடம் கோபம் கொள்கிறான். இந்த கோபத்தின் காரணமாக அவளுடன் இயல்பாக பழகுவதை நிறுத்தி வெறுப்பைக் கடத்துகிறான். இவ்வெறுப்பை சமுத்திரவல்லி மட்டுமல்லாது அவளது பெற்றோரும் ஊர் மக்களும் உணர்கின்றனர். காதல் வாழ்க்கையில் இன்புற்று இருக்கலாம் என்று நினைத்து வந்த சமுத்திரவல்லிக்கு அங்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சுகிறது. இருப்பினும் அவள் தன் கணவனை விட்டுக் கொடுக்காது அவனுடனேயே குடும்பம் நடத்துகிறாள். சமுத்திரவல்லி கர்ப்பிணியாக இருக்கின்ற பொழுது இருவருக்கும் இடையே சண்டை ஏற்படுகிறது. பிறக்கப் போகின்ற குழந்தை ஆண் குழந்தையாக இருக்க வேண்டும், பெண் குழந்தை என்றால் அறவே வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டு மிகுந்த கோபத்தோடு வீட்டை விட்டு வெளியேறுகிறாள். “எவ்வளவு கீழ்த்தரமாக எண்ணி நம்மை திட்டினாலும் பழித்தாலும் அவமானப்படுத்தினாலும் நாம் அவற்றை கருத்தில் வாங்கிக் கொள்ளக்கூடாது ஆத்திரப்படக்கூடாது. கழுதைக்கு மாலையிட்டாச்சு உதைக்குதுன்னு ஓடக்கூடாது” (தமிழ்செல்வி.சு.,2013,ப.193)

பெண் பிள்ளை பிறந்து விட்டால் எதிர்காலத்தில் சமுத்திரவல்லியைப் போலவே வீட்டை விட்டு வெளியேறி அவமானத்தைத் தேடி தந்துவிடும் என்று சாமுவேலு சமுத்திரவல்லியின் செயலையும் அவளது தந்தை அடைந்த அவமானத்தையும் சுட்டிக்காட்டி தான் அந்நிலையில் இருக்க விரும்பவில்லை என்று அவளது அன்பைப் புரிந்து கொள்ளாமல் உதாசீனப்படுத்துகிறான். தான் மணமுடித்த கணவன் தன் பெற்றோரை இழிவு படுத்துகிறான் என்ற போதிலும் தன்னுடைய சுயமரியாதைக்கு இழுக்கு ஏற்படும் வண்ணம் பேசுகிறான் என்ற போதிலும் அவனிடமிருந்து விலகாது மீண்டும் மீண்டும் அவனுடைய அன்பையே எதிர்பார்த்து காத்திருப்பவளாக சமுத்திரவல்லி இருக்கிறாள். பெண்களுக்குச் சுயமரியாதையைக் காட்டிலும் கணவனே முக்கியமாக இருக்கவேண்டும் என்ற படிமத்தை வெளிக்காட்டும் விதமாக சமுத்திரவல்லி படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள்.

தற்கொண்டோர் பேணுதல்

மேரி எல்மனின் கூற்றுப்படி பெண்கள் அர்ப்பணிப்பு என்ற படிமத்தை கொண்டு படைக்கப்படுகிறார்கள். தமிழ்ச்சூழலிலும் இப்போக்கு காணப்படுகிறது. தன்னலமில்லாது சிந்திக்கக் கூடியப் பெண்களே குடும்பத்தின் விளக்கு என்று கருதுகின்றனர்.

அல்லில் ஆயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்

முல்லை சான்ற கற்பின்

மெல்லியல் குறுமகள் உறைவின் ஊரே (நற்றிணை - 142)

இரவில் வாயிற் கதவை மூடும் முன் தன் வீட்டிற்கு விருந்தினர் வருகிறார்களா என்று பார்த்துவிட்ட பின்னரே தலைவியானவள் உணவு அருந்துவாள் என்று நற்றிணை குறிப்பிடுகிறது. தன் நலனை முதன்மைப்படுத்தாது தான் சார்ந்து இருப்பவரின் மகிழ்வையும் விருப்பத்தையும் நிறைவேற்றுவவளாகவே பெண் இருக்கிறாள். திருமணம் முடித்த பின்னர் தன் கணவனின் வீட்டில் உள்ள அவனது பெற்றோரையும் உடன் பிறந்தோரையும் அவனது உறவினர்களையும் பேணி காப்பதும் பெண்ணின் கடமையாக மாறி போகிறது.

கதையின் நாயகியாகிய சமுத்திரவல்லியின் கணவன் சாமுவேலின் தம்பியின் படிப்பிற்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வது அவளது கடமையாக மாறுகிறது. “அப்பன் வீடு அரண்மனையா இருந்தும் கூட யாம் பொண்ணு புருந்த வீட்டுக்கு அவ சொல்ல தேடிட கூடாதுனு கருவாட்டு கூடை தூக்குதடி. ஆளான பட்ட ஆம்பளையோன பெத்த புள்ளைய படிக்க வைக்க மறுக்கிறானுவ. ஆம்பள துணை இல்லாத பொம்பள தானே நம்ம நம்மளால எப்படி படிக்க வைக்க முடியும்னு நினைக்காம கொழுந்தன படிக்க வைக்கிறன்னு சொல்லுதடி என் பொண்ணு” (தமிழ்செல்வி. சு.,2013,ப.202). தன்னைக் கணவன் வெறுத்து ஒதுக்கிய பின்னரும் அவனுடைய சகோதரனைப் படிக்க வைப்பதற்காக சமுத்திரவல்லி வேலைக்குச் செல்வதைக் கண்ட அவளுடைய தந்தையாகிய நாட்டார் பெருமை கொள்கிறார். எந்த சூழலிலும் புருந்தகத்தை மேம்படுத்த முயற்சி செய்வதே பெண்களுடைய கடமை அதுவே பிறந்தகத்திற்கு பெருமையும் தேடித் தரும் என்ற எண்ணம் வெளிப்படுகிறது. தன்னை வெறுத்து புறந்தள்ளும் சூழலிலும் பெண் அமைதி காத்து அவர்களின் நலனுக்காகவே பாடுபட வேண்டும். இவ்வாறு தன்னலம் இல்லாது தன் சுற்றத்தாரின் நலனைத் தேடி அவர்களினுடைய மகிழ்விற்காக ஓடுபவளே பெண் என்ற படிமம் வெளிப்படுகிறது.

குடும்ப அதிகாரத்தல் பெண்கள்

குடும்பம் என்பது ஆணாதிக்க சிந்தனை மரபில் உருவான நிறுவன அமைப்பு பெண்களை அடிப்படை ஆதாரமாகக் கொண்டு விளங்குகிறது. ஒரு குடும்பத்தின் மேன்மைக்கும் அதற்கு ஏற்படும் இழி தன்மைக்கும் பெண்களினுடைய செயல்பாடுகளே காரணமாக இருக்கின்றன என்று நம்ப வைக்கப்படுகிறது. இது அவள் பிறந்த வீட்டிலும் திருமணம் முடித்து சென்ற கணவன் வீட்டிலும் தொடர்கிறது. ஒரு குடும்பத்தை மதிப்பிடுவதற்காக அந்த குடும்பத்தில் உள்ள பெண்களின் நடத்தையை அளவுகோலாக எடுத்துக் கொண்டு இச்சமூகம் செயல்படுகிறது. இதனால் அவள் மீது புனித தன்மையைத் திணித்து, நெறிப்படுத்தி, சமூகம் விதித்த கட்டுப்பாட்டுக்குள் அவளை வளர்க்க முயற்சி செய்கின்றனர். ஒரு பெண் தன் வாழ்வில் செய்யக்கூடிய செயல்களின் அடிப்படையில் அவள் மட்டுமின்றி அவளது குடும்பமும் பாதிப்பிற்கு உள்ளாகும் என்ற எண்ணத்தைத் தொடர்ந்து விதைத்துக் கொண்டே இருப்பதால் பெண்கள் தனி மனித சுதந்திரத்தோடு இயக்கம் கொள்வது என்பது தடைபட்டுப் போகிறது. தன் நலனையும் தன் தேவைகளையும் தன் சுதந்திரத்தையும்

யோசிப்பதற்கு முன்னர் அதனால் தன் குடும்பத்திற்கு ஏற்படும் விளைவுகளை முன்னிறுத்த வேண்டிய தேவை பெண்களுக்கு ஏற்படுகிறது. சமுத்திரவல்லி இதனை பிரதிபலிக்கிறாள்.

தான் பிறந்தது நாட்டார் குடும்பம் என்பதால் அந்த குடும்பத்தினுடைய கௌரவம் தன் கையில் இருப்பதாக எண்ணி தன் கணவனை விட்டு விலகாது அவனுடனே இருக்கிறாள். அடிப்படையில் குடும்ப நிறுவனத்தின் கவுரவம் பெண்களால் சுமக்கப்படுகிறது என்ற எண்ணப் போக்கு அவர்களுக்கு ஏதோ ஒரு அழுத்தத்தை வாழ்நாள் முழுவதும் தந்து கொண்டே இருக்கிறது என்பது சமுத்திரவல்லியின் மூலம் அறிய முடிகிறது. “சாதாரணப் பெண்ணாக இருந்தால் தன்னை மாய்த்துக் கொண்டாவது வேதனையிலிருந்து விடுபட்டு விடலாம். இவள் நாட்டாரின் மகளாயிற்றே. என்னதான் வீட்டை விட்டு இவள் ஓடி வந்து விட்டாலும் இவளின் வாழ்விலும் தாழ்விலும் நாட்டாரின் மானமும் மரியாதையும் கலந்து தானே இருக்கிறது. அவள் மென்று விழுங்கி தண்ணீர் குடித்து தான் ஆக வேண்டியதாயிற்று.” (தமிழ்செல்வி.சு.,2013,ப.163)

தான் பிறந்த குடும்பத்தின் மேன்மையை காட்டுவதற்காக எத்தகைய துன்பத்திற்கு ஆளாவதும் சரியே என்ற மனப்போக்கினை சமுத்திரவல்லி கொண்டு இருப்பது ஆசிரியரின் மூலம் வெளிப்படுகிறது. “இதான் நாட்டாரு மகங்குறுது. நான் அதுக்கு கெடுதல நினைச்சுட்டு ஓடியும்கூட நான் செய்ய வேண்டிய கடமய அது செஞ்சிருக்கு. இனிமே அது சந்தோசமா வச்சுக்கிற்றதுதான் யாங் கடம என்றான். உணர்ச்சி மேலிட்டவனாய்” (தமிழ்செல்வி.சு.,2013,ப.288). தன்னலம் பாராது தன் தம்பியைப் படிக்க வைத்ததாலேயே அவளை சந்தோசமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் சாமுவேலுக்கு எழுகிறது. இதன் பின்னர் அவள் மறுமணம் செய்து கொண்ட செய்தியை அறிந்தவன் அவளை கொல்ல முயற்சி செய்கிறான். ஆக சமுதாயத்தால் கட்டமைக்கப்பட்ட நெறிகளுக்குள் வாழும் பெண்களே கணவனால் போற்றப்படுவதாகவும் அவனை மீறி செயல்படக்கூடிய பெண்கள் தூற்றப்பட்டு குடும்பம் என்ற நிறுவனத்திலிருந்து தூக்கி எறியப்படக் கூடிய நிலைக்கு ஆளாக்கப்படுகின்றனர் என்பதும் புலப்படுகிறது. தன் தம்பியைப் படிக்க வைத்த சமுத்திரவல்லியைப் பெருமையாக கருதிய சாமுவேலு அவள் மறுமணம் செய்து கொண்டதை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. சாமுவேலு என்ற கதாபாத்திரத்தின் மூலம் ஒட்டுமொத்த ஆணாதிக்க சமுதாயத்தின் மனப்போக்கையும் ஆசிரியர் பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறார்.

பெண்கள் தங்களுடைய வாழ்வில் பல்வேறு நிலைப்பட்ட வாழ்க்கை தரத்திற்கு ஆளாக்கப்படுகிறார்கள். பிறந்த வீடு, புகுந்த வீடு என்று இரு வீடு சார்ந்த கடமைகளையும் அவர்கள் தூக்கி சுமக்க வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. கணவனால் புறக்கணிக்கப்பட்ட சமுத்திரவல்லிக்கு அவளுடைய குடும்பம் உதவ முற்படுகின்ற பொழுதும் கூட அவள் இது தன்னுடைய புகுந்த வீட்டிற்கு இழுக்க ஆக்கிவிடும் என்பதால் அந்த உதவியை மறுக்கிறாள். தன்னைப் பெற்று வளர்த்து தன் மீது அன்பு கொண்டிருக்கின்றோரின் உதவியைக் கூட ஒரு பெண் திருமணத்திற்கு பின் ஏற்றுக் கொள்வது என்பதில் பல்வேறு சிக்கல்கள் நிலவுகிறது. “உங்களிடம் இருந்து நான் ஏற்பது என்பது சாமுவேலை அவமானப்படுத்துவது போல் ஆகிவிடும்” (தமிழ்செல்வி.சு.,2013,ப.193) என்று சமுத்திரவல்லி கூறுவது அவளது இயலாமையைக் காட்டுகிறது. சமுத்திரவல்லியின் மீது தீராத வெறுப்பும் பெண் குழந்தை பிறந்த விட்ட பின் அதன் மீதும் வெறுப்புக் கொண்டு சாமுவேல் இருவரையும் மருத்துவமனையிலேயே விட்டுவிட்டு கடலேறி விடுகிறான். இவ்வாறு கணவன் தன்னைப் புறக்கணித்து புறம் தள்ளிய போதும் கூட தன் பிறந்து வீட்டை அவர்கள் செய்யும் உதவியையும் பெண்கள் ஏற்றுக் கொள்வது என்பது புகுந்த வீட்டிற்கு பெரும் இழுக்கு ஏற்படுத்தி விடும் என்ற சிந்தனை வெளிப்படுகிறது. பெண்கள் எப்பொழுதுமே பிறரைச் சார்ந்து இயங்கக்கூடியவர்கள் என்ற எண்ணம் அவர்கள் உதவியை ஏற்றுக் கொள்கிற போது வந்தாலும் கூட அவள் உதவியை ஏற்பதும் ஏற்காமல் இருப்பதும் அவளுடைய நிலைப்பாடு. அந்த நிலைப்பாட்டில்

புகுந்த வீட்டினுடைய கௌரவத்தையும் தன் கணவனுடைய பெருமையையும் பிணைத்துக் கொள்வது என்பது குடும்ப நிறுவனத்தில் பெண்கள் சிலந்தி வலையைப் போல எல்லா செயல்களிலும் பிண்ணப்பட்டு இருக்கிறார்கள் என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. ஒரு பெண் தன்னுடைய எல்லா செயல்பாடுகளிலும் தன் சுற்றத்தாரினுடைய உயர்வு தாழ்வினைக் கருத்தில் கொண்டே செயல்பட வேண்டும் என்ற படிவம் இதன் வாயிலாக வெளிப்பட்டு நிற்கிறது.

சமுத்திரவல்லி – ஆசிரியரின் பெண்மொழியா?

பெண் மைய எழுத்துக்களில் பெண்மொழி மிகவும் அவசியமாகிறது. தந்தை வழிச் சமூகத்தில் அத்தகை மொழி அமையப் பெறாது. “ஆண்மை பெண்மை என்ற பாலியல் வகுப்பில் முறையே ஆணுக்குரிய நடத்தைகளும் பெண்ணுக்குரிய நடத்தைகளும் ஆணால் வரையறை செய்யப்பட்டன. இந்த அமைப்பின் பண்புகள் தான் மொழி வழி இலக்கியங்களிலும் ஏற்றப்பட்டன. ஏனெனில் மொழி செய்பவன் ஆண் தான். இத்தகைய நடத்தை பண்புகள் சிறுவயதிலிருந்தே மொழி வழியாக சமுதாயத்தில் ஆண் பெண் குழந்தைகளுக்கு கற்பிக்கப்பட்டன.” (சாரதாம்பாள்.செ.,2007,ப.23) மொழி தன் கருத்தைப் பரிமாற்ற உதவும் கருவி மட்டுமன்று மக்கள் மனதில் பண்பாட்டை விதைக்கும் பணியையும் மேற்கொள்கிறது. காலம் கடந்தும் ஆணாதிக்க மனோநிலையில் உருவான கருத்தாக்கங்கள் நிலைத்து நிற்பதற்கு மொழி மிக முக்கிய காரணியாகும்.

ஆறுகாட்டுத்துறை புதினம் நெய்தல் நிலப்பெண்களின் பல்வேறு வாழ்வியல் நிலைகளைச் சுட்டி பேசுகிறது. பெண்களுக்கு மறுமணம் செய்தல், கோவிலில் பெண்களுக்கு அடைக்கலம் அளித்தல், சமுத்திரவல்லி தன் பெற்றோரை எதிர்த்து காதல் திருமணம் புரிவது என முற்போக்கு கருத்துக்களைக் கொண்டு இருந்தாலும் சமுத்திரவல்லி என்ற தனி ஒரு கதாபாத்திர படைப்பினை உற்று நோக்கும்பொழுது அவள் ஆசிரியரின் நனவிலி மனதில் இருந்த பெண் படிமங்களின் வெளிப்பாடாகவே தோன்றுகிறது. சமுத்திரவல்லியைப் புனிதப்படுத்தி அவளை ஊர் மக்கள் தொடர்ந்து கொண்டாடுகின்றனர். தெய்வக் குழந்தை என கருதி தங்கள் வாழ்வின் ஏற்றத்திலும் தாழ்விலும் சமுத்திரவல்லியின் வாழ்வு இணைந்து இருப்பதையும் பிணைந்து இருப்பதையும் தொடர்ந்து உறுதிப்படுத்திக் கொண்டே இருக்கின்றனர். இதனால் அவர்கள் தன்னால் எந்த ஒரு துன்பத்திற்கும் ஆளாகி விடக்கூடாது என்பதாலேயே சமுத்திரவல்லி கவனமாகத் தன்னுடைய முடிவை எடுக்க வேண்டிய சூழல் ஏற்படுகிறது. ஒவ்வொரு நிகழ்விலும் தன்னை சம்பந்தப்படுத்தி பார்க்கும் சனங்களை நினைத்து உருகிப் போனாள் சமுத்திரவல்லி. (தமிழ்செல்வி.சு.,2013,ப.193). முதன்முதலில் ஊரில் படகு வாங்கிய பொழுது அதில் சமுத்திரவல்லியே முதலில் ஏறவேண்டும் என்பது தொடங்கி சமுத்திரவல்லியின் கண்ணீரால் ஊர் தலைகாது என்பதால் அவளுக்கு நிச்சயம் மறுமணம் செய்தாக வேண்டுமென்று அவளை மறுமணத்திற்கு வற்புறுத்துவது வரை சமுத்திரவல்லியினுடைய வாழ்வு ஊர் மக்களினுடைய ஏற்றத்திலும் தாழ்விலும் பிணைந்து இருப்பதை ஆசிரியர் தொடர்ந்து காட்டுகிறார். தன் கணவனை ஒருமுறை கூட எதிர்த்துப் பேசாத சமுத்திரவல்லியையே ஆசிரியர் உருவாக்கியுள்ளார். இவ்வாறு ஆண் சமுதாயம் போற்றக்கூடிய பெண் மாந்தராகவே சமுத்திரவல்லி பெண்மைய திறனாய்வின் (Gynocentric Criticism) மூலம் வெளிப்படுகிறாள். பெண்களினுடைய வலியையும் வேதனையையும் புலப்படுத்தக்கூடிய எழுத்துக்களை ஆசிரியர் கையாண்டு இருந்தாலும் கூட அவை ஒரு ஆண் மொழியாகவே அமைந்திருப்பது என்பது மறுக்க முடியாதது. “தந்தை வழி சமூகம் தன் மேல் சுமத்தியுள்ள அடையாளங்களை அழிக்க வேண்டும் என்றால் பெண் தனக்கான மொழியை உருவாக்க முயல் வேண்டும். மொழி உலகுக்குள் இவள் தன்னுடைய அசைக்க முடியாத ஆற்றலை பாய்ச்ச வேண்டும். இப்படித்தான் ஜூலியா கிறிஸ்தவ போன்ற பெண்ணை திறனாய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.” (பஞ்சாங்கம்.க.,1999,ப.71) பெண்ணியச் சிந்தனைகள் வளர்ந்து வருகின்ற இக்காலகட்டத்தில் பெண்மொழி உருவாக்குவது என்பது மரபார்ந்த சித்தாந்தங்களை

உடைக்க உதவும். பெண்களை மையமிட்ட இலக்கியங்களைப் படைப்பதைக் காட்டிலும் பெண்மொழியில் படைப்பதே இன்றைய தேவை.

முடிவுரை

இலக்கியங்களில் படைக்கப்படும் பெண் மாந்தர்கள் காலம் காலமாக ஒருவித படிமங்களுக்குள் வைத்தே உருவாக்கப்படுகின்றனர். ஆண்களால் கட்டமைக்கப்பட்ட சமூகத்தில் பெண் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்ற படிநிலைகளை சமுத்திரவல்லி தாங்கியே இருக்கிறாள். வள்ளுவர் சுட்ட கூடிய கொழுநனை தொழக்கூடியவளாகவும் தன் குடும்பத்தினுடைய உயர்வு தாழ்வுகளில் தன்னுடைய செயல்பாடுகள் காரணமாகிறது என்ற எண்ணப்போக்கு கொண்டவளாகவும் தன் கணவன் குடும்பத்து உறவுகளைப் பேணிக் காக்க வேண்டிய தன்மை கொண்டவளாகவும் சமுத்திரவல்லியைக் காணமுடிகிறது. தமிழ்ச்செல்வியினுடைய இப்புதினத்தில் பல்வேறு முற்போக்கு சிந்தனைகளும் பெண் தன்னுடைய வாழ்வை மீட்டுருவாக்கம் செய்து கொள்கின்ற போக்கும் வெளிப்பட்டாலும் அவை யாவும் ஆண் எழுத்தாகவே இருக்கிறது. சமூகத்திற்கு உட்பட்ட ஒரு நிலையிலேயே மீண்டும் மீண்டும் பெண் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள முயற்சி செய்கிறாள். ஆணாதிக்க மனப்பான்மையினால் கட்டமைக்கப்பட்ட பல்வேறு கூறுகளை உடைத்தெறிந்து தன்னுடைய வாழ்வை மீட்டுருவாக்கம் செய்து கொள்ளக்கூடிய பெண் மொழியில் அவளுடைய செயல்பாடுகள் அமையவில்லை. பெண் படைப்பாளராக இருந்தாலும் மொழியில் ஆண் தன்மை நிறைந்து காணப்படுகிறது. சமகால சிக்கல்களை சமுத்திரவல்லி பிரதிபலித்திருந்தாலும் கூட பெண்மையத் திறனாய்வின் அடிப்படையில் ஆராயும் பொழுது ஆணாதிக்க சமுதாயத்தின் துன்பங்களில் உழலக்கூடிய ஒரு பெண்ணைப் படைத்து அவளைப் பெண்ணிய போக்குக்கு மாற்றாமலேயே ஆசிரியர் அமைத்து இருப்பது புலனாகிறது .

துணைநின்ற நூல்கள்

1. சாரதாம்பாள்.செ., பெண்ணிய உளப்பகுப்பாய்வும் பெண் எழுத்தும், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, 2007
2. சீதளா.சி., பெண்ணியம், அம்பிகா பதிப்பகம், சென்னை, 2005
3. பஞ்சாங்கம்.க பெண்,மொழி,புனைவு,காவ்யா பதிப்பகம், 1999.
4. பிரேமா.இரா., பெண்ணியம், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, 1994.
5. பிரேமா.இரா., பெண்ணிய அணுகுமுறைகள், தமிழ்ப்புத்தகாலயம், சென்னை, 2000
6. மல்லிகா.அரங்க., தமிழ் இலக்கியமும் பெண்ணியமும், நியூ சென்சரி புக் ஹவுஸ்(பி) லிமிட்டெட், சென்னை, 2002
7. முத்துச்சிதம்பரம்.ச., பெண்ணியம் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், தமிழ்ப்புத்தகாலயம், சென்னை, 1995
8. ராஜ்கௌதம்(மொ.ஆ), பெண்ணியம் வரலாறும் கோட்பாடுகளும்,விடியல் பதிப்பகம், கோவை, 2011.
9. விஜயலட்சுமி,த., பெண் பெண்ணியம் பெண்நிலை, காலச்சுவடு பதிப்பகம்,2002.
10. நற்றிணை, கழக வெளியீடு,2013

References

1. Saradambal S., *Feminist Psychoanalysis and Women's Writing*, World Literary Research Institute, Taramani, 2007
2. Seethala C., *Feminism*, Ambika Publications, Chennai, 2005
3. Panchangam. K. *Woman, Language, Fiction*, Kavya Publications, 1999.
4. Prema R., *Feminism*, World Institute of Tamil Studies, Taramani, 1994.
5. Prema R., *Feminist Approaches*, Tamil Library, Chennai, 2000
6. Mallika Aranga, *Tamil Literature and Feminism*, New Century Book House (B) Ltd., Chennai, 2002
7. Muthuchithambaram S., *The Origin and Development of Feminism*, Tamil Library, Chennai, 1995
8. Rajkotham (MoA) *The history and theories of feminism*, Dawn Press, Coimbatore, 2011.
9. Vijayalakshmi, Th., *Feminism and Femininity*, Kalachuvadu, 2002.
10. *Published by the Society*, 2013

Cite this Article in English

Nithya.S, Jayapal.P “**Representation of Women and Women’s discourse in Novel Arukattuthurai**” *MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES*, ISSN: 3048-7854, Vol.2 Issue 2, July 2025, pp. 51-58

முள்ளுக்குறும்பர் பழங்குடி மக்களின் இறப்புச் சடங்குகள்

Mullukurumbas Tribes Funeral Rituals

9

பிரஷிலா.சு, பிரேம் குமார். ரா

தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர் -641006

Prashila.S, Prem Kumar.R

Department of Tamil, Sri Ramakrishna college of Arts & Science – 641006

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0008-1238-8619> , <https://orcid.org/0000-0003-3265-5629>DOI: [10.5281/zenodo.16789834](https://doi.org/10.5281/zenodo.16789834)

Abstract

Rituals have existed since the time of man. Rituals have occupied a place that has not been removed. Rituals are also part of the manifestation of the human race. All rituals are expressed emotionally based on beliefs. Rituals are divided into two categories life rituals and death rituals. The ritual performed at the end of life is the death ritual. These are also called funeral rituals and funeral rites. The purpose of performing these rituals is to express unbearable grief. The deceased are considered gods and guide their family, and many rituals are performed to break the relation-ship between the family and him and reach the feet of God. These rituals, such as breaking coconuts, applying ghee, bringing water, pouring khoti, having grandchildren tie ghee, changing clothes, pouring money, burying, keeping the ashes in holy places, etc., vary according to the place where they live and according to caste, religion and clan.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மனிதன் தோன்றிய காலத்து முதலே சடங்குகளும் தோன்றிவிட்டது. சடங்குகள் நீங்காத ஒரு இடத்தையும் பிடித்துவிட்ட ஒன்று. மனித இனத்தின் வெளிப்பாடாகவும் சடங்குகள் உள்ளது. சடங்குகள் அனைத்தும் நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் உணர்வுப் பூர்வமாக வெளிப்படுகின்றன. வாழ்வுச் சடங்குகள், இறப்புச் சடங்குகள் என சடங்குகள் இரு வகைப்படும். வாழ்வின் இறுதியில் நடைபெறும் சடங்கு இறப்புச் சடங்காகும். இதனை ஈமச் சடங்குகள், ஈமக் கிரியை எனவும் அழைக்கப்படுகின்றன. இச்சடங்கு முறைகள் நிகழ்த்துவதின் நோக்கம் தாங்க முடியாத துக்கத்தினை வெளிப்படுத்துவது. இறந்தவர்கள் கடவுளாக இருந்து அவர்கள் குடும்பத்தினை வழி நடத்தவும், அக்குடும்பத்துக்கும் அவருக்கும் உள்ள உறவை முறித்து கடவுளின் பாதத்தை சென்றடையவும் பல நெறிமுறைகள் செய்யப்படுகின்றன. தேங்காய் உடைத்தல், நல்லெண்ணெய் வைத்தல், தண்ணீர் கொண்டு வருதல், கோடிபோடுதல், பேரப்பிள்ளைகள் நெய் பந்தம் பிடித்தல், பாடை மாற்றுதல், காசு இறைத்தல், புதைத்தல், கொள்ளி வைத்தல், சாம்பலை புனித இடங்களில் கரைத்தல் போன்றவை கடைபிடிக்கப் பட்டு வரும் இச்சடங்கு முறைகள் அவரவர் வாழும் இடங்களுக்கு ஏற்பவும் சாதி, மதம், குலம் பொறுத்து மாறுபடுகிறது.

Keywords: சடங்கு, பழங்குடி, ஆவிகள், இறப்பு, வழிபாடு, Ritual, Tribe, Spirits, Death, Worship

முன்னுரை

பிறப்பு இறப்பு இரண்டுமே ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள் ஆகும். உலகில் பிறப்பவர்கள் அனைவருமே ஒரு நாள் இறப்பது நிச்சயமான ஒன்று. நம் வாழ்க்கையில் சடங்குகளில் இறுதியாக அமைவது இறப்புச் சடங்காகும். இதனை ஈமச் சடங்கு என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். ஒருவரது மரணம் அவருடைய குடும்பம், உறவினர்கள், நண்பர்கள் போன்றவர்களை பாதிக்கின்றது. நம் தமிழருடைய ஈமச்சடங்கில் குளிப்பாட்டுதல், வாய்க்கரிசி போடுதல், தப்பு அடித்தல், பிணம் எடுத்தல் போன்ற முறைகளை கையாண்டுள்ளனர். ஒப்பாரி வைத்தல் தமிழரின் இறுதி சடங்கில் முக்கியமாக இடம் பெறக்கூடிய ஒன்று. ஒப்பாரி பிணக்கானம், கையறு நிலை, புலம்பல், சாவுப்பாட்டு இழவுப்பாட்டு, அழுகைப் பாட்டு எனப் பலவகைகளில் கூறுகின்றனர். இறந்தவர் வீட்டிற்கு இறந்தவரை பார்க்கவும், துக்கம் விசாரிக்கவும், பாதிக்கப்பட்டவரை கட்டி அணைத்து அழுகின்ற வழக்கம் உண்டு. ஒப்பாரி பாடுவதால் இறந்தவர் ஆவி சாந்தி அடைந்து விட்டதாகவும் பாடாது விட்டால் அந்த ஆவியானது துன்பப்படும் என்றும் நம்பப்படுகிறது. மனித வாழ்வின் தொடக்கம் தாலாட்டாகவும் இறுதி ஒப்பாரியாகவும் அமைகிறது. இறப்பு என்பது மனிதனுடைய வாழ்வில் இறுதிநிலை என்றாலும் கூட அதன்பிறகு அவன் வாழ்கிறான் மீண்டும் இவ்வுலகில் பிறக்கிறான் என்ற நம்பிக்கை உலகில் வாழும் அனைத்து மக்களிடையே காணப்படுகிறது. இதனால் தான் மற்ற சடங்குமுறைகளை கடைப்பிடிப்பதைக் காட்டிலும் இறந்தவருக்கு செய்யப்படும் ஈமச் சடங்குகள் முதன்மையான இடத்தினைப் பெறுகின்றன. இந்நிலை மற்ற சாதி குழுக்களிடையே காணப்படுவதைப் போல் பழங்குடி மக்களிடமும் இச்சடங்கு முறைகள் காணப்படுகின்றன. முள்ளுக்குறு ம்பரின மக்களும் இறப்புச் சடங்குகளை பின்பற்றுகின்றனர் .

பிணத்தினை மஞ்சள் நீரில் குளிக்க வைத்தல்

“இறந்தவர்களின் ஆவி மயானத்திலிருந்து திரும்பி வரக்கூடாது என்பதற்காக அவற்றைத் திருப்திப்படுத்தும் நோக்கில் செய்யப்படும் சடங்குகளே இறப்புச்சடங்குகளாகும்;. (மு.தே.ஞா.ம. வா.ம.ச.ப.எ -26).

பிணத்தினை மஞ்சள் நீரில் குளிக்க வைத்து சாம்பிராணி புகையூட்டி வீட்டினுள் வைப்பர். அந்த பிணத்தின் மீது தீய ஆவிகள் இருக்கும் என்ற காரணத்தினால் அதனை நீக்குவதற்கு மஞ்சள் கலந்த நீரில் குளிக்க வைத்து சாம்பிராணிப்புகை போடுகின்றனர். இதனால் தீய ஆவிகள் விலகிவிடும் என்று நம்புகின்றனர். பிணத்தினை புதைக்கும் போது அப்பிணத்தோடு உயிருள்ள கோழிக்குஞ்சையும் குழிக்குள் போட்டு புதைப்பர். அதற்கு காரணம் இறந்தவர் தனக்குத் துணையாக உறவினர் யாரையும் அழைத்துக் கொள்வார் என்ற காரணத்தினால் கோழிக்குஞ்சை துணையாக்கி புதைக்கிறார்கள்.

இறந்தவர்களுக்குச் செய்யும் ஈமச் சடங்குகள் மூன்று நிலையாக காணப்படுகிறது. அவை

1. இறந்த அன்று செய்யும் சடங்குகள்
2. சுடுகாட்டில் செய்யும் சடங்குகள்
3. எரியூட்டிய பின் அல்லது புதைத்த பின் செய்யும் சடங்குகள் போன்றவையாகும்.

இறந்த அன்று செய்யும் சடங்குகள்

முள்ளுக்குறும்பர்கள் இறப்பினை ‘சுங்குழிச்சிடல், சுங்குலுப்பிக்கலு’ என்கின்றனர். இறந்த அன்று முதலில் செய்யும் சடங்குகளாக,

1. பிணத்தை கிடத்துதல்

2. நீராட்டுதல்

போன்றவற்றினை செய்கின்றனர்.

பிணத்தை கிடத்துதல்

இறந்தவருக்கு செய்யப்படும் சடங்கானது கோவில் வீட்டின் (தெய்வப்பிரை) முன்பு தான் படுக்க வைப்பார்கள் வெளியூருக்கு சென்று அங்கு ஏதாவது ஒரு காரணத்தினால் ஒருவர் இறந்துவிட்டார் என்றால் கூட அவரை தன்னுடைய சொந்த குடிக்கு அழைத்து வந்து கோயில் வீட்டின் முன் படுக்க வைப்பர். வெளியே படுக்க வைத்தபின் ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் சென்று இறந்த செய்தியினை தெரிவிப்பர். தையக்குன்னிப்பகுதியில் 49 குடும்பங்கள் உள்ளது. ஒரு குடும்பத்தில் கட்டாயமாக 4 பேர் காணப்படுவர். அக்குடியில் உள்ள இருவரை அனுப்பி இறந்தச் செய்தியினை தெரிவிக்கச் சொல்லுவர். வேறு குடியில் வாழும் உறவினர்கள், நண்பர்கள் ஆகிய அனைவருக்கும் இச்செய்தியினை தெரிவிப்பர். அக்குடியில் உள்ளோர் அனைவரும் இறப்பு நிகழ்வில் பங்கெடுப்பர். அக்காலத்தில் இறந்தவரை படுக்க வைப்பதற்கு புல்லினால் வேயப்பட்ட பாயினை பயன்படுத்தினர். ஆற்றோரத்தில் பாய் வேய்வதற்கு புல் காணப்படும் அப்புல்லினை அறுத்த எடுத்து கொண்டு வந்து காயவைத்து அதில் பாய் பின்னுவர். மேலும் கேவிலி நார் என்ற நாரினை உரித்து மஞ்சள் தேய்த்து காய வைத்து பாய் பின்னிய பின்பு அப்பாயில் படுக்க வைப்பர்.

இறந்தவரை படுக்க வைப்பதற்கு முன்பாக தலையில் நல்லெண்ணெய் வைத்து அதன்பிறகு படுக்க வைப்பர். பின்பு தலையின் அருகில் விளக்கினை ஏற்றி வைப்பர். முன்பிருந்த காலத்தில் விளக்கினை ஏற்றி வைக்கவில்லை. ஆனால் இன்று ஏற்றி வைக்கின்றனர். தொலைவில் இறப்பவர்களை தண்டு கட்டி அதில் இறந்தவரை எடுத்துவருவர். உடலின் மூன்று பாகத்தை அத்தண்டினோடு சேர்த்து கட்டி இறந்தவரை தூக்கி எடுத்துக்கொண்டு வருவர். தலை, வயிறு, கால் ஆகிய பாகங்களோடு சேர்த்து கட்டுவர்.

நீராட்டுதல்

பின்பு இறந்தவரை குளிக்க வைப்பர். குளிக்க வைக்கும் போது அனைவரும் இதனை பார்ப்பதற்கு ஏற்ற வகையில் வெளியே வைத்து தான் குளிக்க வைப்பர். பெண்களை குளிக்க வைக்கும் போது வெள்ளைத் துணியை மரத்தில் கட்டி மறைத்து அதன்பிறகு குளிக்க வைப்பர். இறந்தவரை குறிக்க வைக்கும்போது இறந்தவரின் தலையில் அனைவரும் கட்டாயமாக தண்ணீர் ஊற்ற வேண்டும். சீயக்காய் தண்ணீர் ஒரு கலத்திலும் மற்றொரு கலத்தில் வெறும் தண்ணீரையும் வைத்திருப்பார். சீயக்காய் தண்ணீர் தலையில் ஊற்றுவதற்கு காரணம் தீட்டு நீங்கிவிடும் என்ற காரணத்தினால் தலையில் ஊற்ப்படுகிறது. சீயக்காய் தண்ணீர் ஊற்றிய பிறகு வெறும் தண்ணீரை தலையில் ஊற்றுகின்றனர். இறந்தவரின் ஆவி வெளியே சென்று விடும் என்ற காரணத்தினால் சீயக்காய் தண்ணீரில் குளிக்கச் செய்கின்றனர். குளிக்க வைத்தன்பிறகு நெற்றியில் சந்தனம் பூசுவர் வெற்றிலையை இறந்தவரின் அருகில் வைத்திருப்பர்.

இறந்தவரை குளிக்க வைத்த பிறகு அவர்களுக்கு புதிய ஆடைகளை அணிந்துவிடுவர். ஒல்லி என்ற முண்டினை வாங்கி இறந்தவருக்கு உடுத்துவர். 4½ மீட்டர் ஆண்களுக்கும், 3 ¾ மீட்டர் பெண்களுக்கும் உடுத்துவர். அம்முண்டின் கால் பாகத்தை மடக்கி காலோடு சேர்த்து கட்டுவர். கொலக்காரன் (தாய்மாமன்) முதலில் இச்சடங்கினைச் செய்வான்.

திருமண வயதடைந்தவர்கள் இறந்தால் அவர்களுக்கு திருமணத்தை செய்து வைத்தல் போல

சடங்கினை நடத்தி அடக்கம் செய்கின்றனர். இச்சடங்கினை தமிழர்களின் இறப்புச் சடங்கில் கன்னி கழித்தல் என்று அழைக்கப்படுகிறது. முள்ளுக்குறும்பர் சமுதாயத்திலும் திருமண வயதடைந்தவர்கள் இறந்தால் அவர்களுக்கும் இச்சடங்கு செய்யப்படுகிறது. ஆண்கள் இறந்தால் ஒரு மூங்கில் தண்டின் அலகினை வெட்டி அவரை புதைக்கும் குழியில் சேர்த்து போடுவர். அதனை மனைவி போன்று பெண்ணாக குறிப்பிட்டு அதனை போடுவர் அதேபோல் பெண்கள் இறந்தால் மூங்கிலின் தடியான அடிப்பாகத்தினை (தரி) வெட்டி பெண்ணை புதைக்கும் குழியில் போடுவர். கணவன் மனைவியாக கருதி இச்சடங்கு செய்யப்படுகிறது. இன்று வரையிலும் இச்சடங்கு செய்யப்படுகிறது.

திருமணமாகாதவர்கள் மனதில் இருக்கும் ஏக்கம் நீங்குவதற்காக இச்சடங்கு செய்யப்படுகிறது. இச்சடங்கு செய்வதனால் திருப்தி பெற்று பிறருக்கு தீமை செய்யமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை காணப்படுகிறது. இறந்தவரை புதைப்பதற்கு 5 ½ அடி குழி எடுத்து அதில் படுக்க வைத்த நிலையில் புதைப்பர். புதைக்க எடுத்த குழியில் இறந்தவரை படுக்க வைப்பர் தெற்கு பாகத்தில் தலையும் வடக்கு பாகத்தில் காலும் தெரியுமாறு படுக்க வைப்பர். ஆண்களை தெற்கு பாகத்தில் தலைபடுமாறு படுக்க வைப்பர் சிறிது குழி பறித்து முகத்தில் மண்படாதவாறு படுக்க வைப்பர். பெண்களை இடதுபுறமாக தலை படுமாறு படுக்க வைப்பர். இறந்தவர்களுக்கு நெல், அரிசி இரண்டையும் வறுத்து கறி, மீன், தேங்காய், வெற்றிலை, பாக்கு, வாழைக்காய் இவற்றையெல்லாம் ஒரு துணியில் கட்டுவார்கள். ஆண்களை புதைக்கும்போது துணியில் கட்டிய தீனியோடு வில் மற்றும் அம்பினை சேர்த்து புதைப்பர் பெண்களுக்கு இத்தீனியோடு கால்பகுதியில் அருவானை வைத்து புதைப்பர். இறந்தவரை புதைப்பதற்கு முன்பு ஒரு ரூபாயை அவருடைய நெற்றியில் வைப்பர். இறந்தவரின் உடலை பல வகைகளில் அடக்கம் செய்வர்.

“இறந்தவரின் உடலைத் தின்றல், மண்ணின் கீழ்ப்புதைத்தல், குகையிடுதல், நீரினுள் இடுதல், மட்க வைத்தல், வீட்டில் பாதுகாத்தல், எரியூட்டல் என்பன பல பகுதியிலும் காணக்கூடிய சுவ அடக்க முறைகளாகும்.” (மு தே. ஞா, ம.வா.ம.ச.ப.எ - 197).

குழியில் இறந்தவரை போட்டபிறகு மண்போட்டு மூடிவிடுவர். இறந்தவரை புதைப்பது என்பது தான் இன்றளவில் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. ஆனால் அன்றைய காலத்தில் இறந்தவரை எரிப்பது அதிகமாகக் காணப்பட்டது. ஆனால் இன்று அவ்வாறு இல்லை. இறந்தவரை புதைத்த இடத்தில் எந்தவொரு சடங்கும் கிடையாது. இறந்தவர் மண்ணோடு மண் கலந்து விட்டார்.

இறந்தவரை பெட்டியில் போட்டு புதைக்கும் பழக்கம் இவர்களிடம் இல்லை. ஆனால் ஒருசிலர் இன்று மற்ற சமூகத்தினரை பார்த்து பெட்டியில் போட்டு புதைக்கின்றனர். தையக்குன்னி பகுதியைச் சேர்ந்த மக்கள் இன்றுவரை பெட்டியில் போட்டு புதைப்பதில்லை.

குழந்தைகள் இறந்தால் வீட்டின் அருகில் உள்ள தோட்டத்தில் அக்குழந்தைகளை புதைப்பர். 10 வயதிற்கு உட்பட்ட குழந்தைகளை அங்கு புதைப்பர். பெரியவர்கள் இறந்தால் அவர்களுக்கு புதைப்பது சடங்குகள் செய்து புதைப்பது போல சிறிய குழந்தைகளுக்கு செய்வதில்லை. 1 மாதம் அல்லது 2 மாதம் ஆன குழந்தைகள் இறந்தால் தாயினுடைய பாலை எடுத்து சுண்டக்காய் செடியின் அருகே தாயின் பாலை பிழிந்துவிடுவர். தாய்ப்பால் முற்றிருக்கும் போது தாய்க்கு வலி ஏற்படும். அவ்வலி ஏற்படுவதை தவிர்ப்பதற்காக அச்செடியின் அடியில் பிழிந்து விடுவர்.

இறந்தவரை புதைத்துவிட்டு வருபவர்கள் வீட்டின் உள்ளே குளிக்காமல் வரக்கூடாது. குழந்தைகளை தொடவோ, வீட்டினுள் வைத்திருக்கும் பொருளைத் தொடவோ கூடாது. அணிந்திருந்த ஆடையை நீரில் நனைத்து பின்பு குளித்துவிட்டுத் தான் வீட்டின் உள்ளே வரவேண்டும்.

இறந்தவரை புதைத்த அன்று மாலை கோவில் வீட்டின் உள்ளே ஒரு பாயை போட்டு வைப்பர். பின்பு சொந்த பந்தங்கள் அனைவரையும் அழைப்பர். சொந்தபந்தங்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூடிய பிறகு இறந்தவரை பாயில் படுக்கச் சொல்வர். இரவு 8 மணிக்கு அவரை விழித்து பாயில் படுக்கச் சொல்லுவர். 'இனி வா ஆத்து கிடக்கான்' என்று அழைத்து இறந்தவரை படுக்க வைப்பர். இறந்தவர் ஆணாக இருந்தாலும் பெண்ணாக இருந்தாலும் அவரை கோவில் வீட்டின் உள்ளே அழைத்து படுக்க வைப்பர்.

புதங்குழி, கொல்குழி

இறந்தவருக்கு படையல் போடுவதற்கு 3, 5, 7 ஆகிய ஏதாவது ஒரு நாளில் இச்சடங்கு செய்யப்படும். அன்றைய நாளில் ஆண்கள் எல்லோரும் அக்குடியைச் சேர்ந்தவர்கள் முடி, தாடி ஆகியவற்றை எடுப்பர். முடி, தாடி எடுக்க விருப்பம் இல்லாதவர்கள் சிறிதளவு தலைமுடியை மட்டும் எடுத்துக் கொள்வர். ஆமணக்கு இலையில் (ஆம்ல இல) வெட்டிய முடியினை போடுவர். பின்பு அம்முடியினை குளிக்கச் செல்லும் போது ஆற்றில் கொண்டு போடுவர்.

புதங்குழி சடங்கிற்கு செல்வோர் காலையில் விரைவில் எழுந்து குளித்து விட்டுத்தான் செல்ல வேண்டும். தேநீர், காப்பி எது அருந்துவதாக இருந்தாலும் குளித்துவிட்டுத்தான் அருந்த வேண்டும். அரிசியினை வறுத்து எடுத்து வெல்லத்தோடு சேர்த்து பொடி செய்து இப்பொடியினை காப்பியோடு சேர்த்து குடிப்பர். இதனைகும்மேரி என்று சொல்வர். இப்பொடியினை சேர்த்து குடிப்பதற்கு காரணம் என்னவென்றால் இறந்தவருக்கு அன்றிலிருந்து உண்பதற்கு உணவில்லை என்பதாகும். அவருடைய அரிசியை வறுத்து பொடிசெய்து முடித்துவிடுவது ஆகும். முதலில் பெண்களுக்கு தலையில் எண்ணெய் ஊற்றி குளிக்கச் சொல்லுவர். அவர்கள் குளித்து முடித்த பிறகு சமைக்க ஆரம்பிப்பார்கள். பெண்கள் சமைப்பதற்கு முன்பு தாடி எடுக்க தண்ணீர் வைத்துக் கொடுப்பர்.

தலகத்தியை முடி, தாடி வடிக்க பயன்படுத்துவர். அக்கத்தியை முடி, தாடி வடிக்க மட்டும் பயன்படுத்துகின்றனர். அதன்பிறகு ஆண்களுக்கு தலையில் எண்ணெய் ஊற்றுவார்கள். அதன்பிறகு ஆற்றில் குளிக்கச் செல்வர். குளித்த பிறகு தான் உணவு உண்பர். கொலக்கறி சமைத்து உணவு கொடுப்பர். அதன்பிறகு பெண்கள் மீன் பிடிப்பதற்கு ஆற்றிற்கு செல்வர். முள்ளுக்குறும்பர்கள் வசிக்கும் பகுதியில் ஆறு இல்லாமல் இருக்காது. ஆறினை ஒட்டியுள்ள பகுதியில் தான் குடியிருப்பர். மீனை முதலில் பிடிப்பது கொலக்காரத்தி (தாய்மாமன் மனைவி) முதலில் பிடிப்பார். ஏதேனும் ஒரு உயிர் முதலில் பிடிக்கும் போது வரும் அதனை கரையில் கொட்டுவர். அது பூச்சியாக இருந்தாலும் கூட உயிராக கருதுகின்றனர்.

இறந்தவருடைய ஆவி தண்ணீரில் தான் இருக்கும். அதனை வெளியில் செல்ல விடுவதற்காக இச்சடங்கு செய்யப்படுகிறது. கொலக்காரத்தி இல்லையென்றால் இறந்தவருடைய அக்கா, தங்கை யாரேனும் ஒருவர் மீன் பிடிப்பர். மீன் பிடிக்கும் போது ஏதேனும் ஒரு உயிர் வரும் அதனை கரையில் போடுவர். இச்சடங்கினை இறந்தவருக்கு செய்ய முடியவில்லை என்றால் எந்தவொரு சடங்கும் செய்ய முடியாது. இவ்வாறு இறந்தவரின் ஆவி வெளியே சென்றுவிடும் என்ற நம்பிக்கை இவர்களிடம் உள்ளது. இன்று வரையிலும் இந்நம்பிக்கை காணப்படுகிறது.

இறந்தவருடைய ஆன்மா தண்ணீரில் தான் காணப்படும் என்ற நம்பிக்கை இவர்களிடம் இன்றுவரையிலும் உள்ளது. பின்பு பிடித்த மீனை இரவு புதங்குழி சடங்கின் போது சமைத்துக் கொடுப்பர். பச்சரிசி சோறும் மீன் குழம்பையும் அனைவருக்கும் கொடுப்பர்.

வீதிச்செரக்கல் சடங்கு

கணவன் இறந்த பிறகு மனைவிக்கு செய்யப்படும் சடங்கு விளிச் செரக்கல் சடங்காகும். கணவன் இறந்தபிறகு அப்பெண்ணின் தாலியை அறுப்பதில்லை. பெண்ணினுடைய அண்ணன் அல்லது தம்பி யாராக இருந்தாலும் தெய்வப்பிரையில் கோமரக்காரன் முன்னிலையில் குழந்தையை (மூத்த மகன்) அழைப்பர். அக்குழந்தையின் கையில் வில் மற்றும் அம்பினை கொடுப்பர். “வா இனி நம்ம நம்மா குடிக்கு போகா” என்று பெண்ணின் அண்ணன் கூப்பிடுவார். பெண்ணானவள் தன் கணவன் இறந்துவிட்டால் தன் கணவனின் வீட்டில் தங்கமாட்டாள். முதலில் குழந்தை வில் மற்றும் அம்பினை முதலில் எடுத்துச் செல்வான். அதனையடுத்து அப்பெண் செல்ல அதன்பின் உறவினர்கள் செல்வார்கள். கோமரக்காரன் கோவில் வீட்டின் விரண்டாவில் அமர்ந்திருப்பார். அப்பொழுது தெய்வம் வந்து கையை பிடித்து உள்ளே இழுத்தால் பெண்ணானவள் தன் கணவன் வீட்டிலேயே இருப்பாள். கையைப் பிடித்து வெளியே இழுத்தால் அப்பெண் தன்வீட்டிற்குச் செல்வாள். இதனைக் கையை பிடிச்சு காற்றல்’ என்று கூறுவர். இச்சடங்கு முடிந்தபிறகு தான் கூட்டத்து கூட்டல் சடங்கு நிகழும். பிடிச்சு இறக்கல், பிடிச்சு காற்றல் என்றன்கூறுவர்.

கூட்டத்தல் கூடல்

இறந்து போனவருக்கு 3, 5, 7 ஆகிய நாட்களில் ஏதாவது ஒரு நாள் செய்யப்படும் சடங்காகும். கூட்டத்தில் கூடல் என்பது முன்பு இறந்துபோன அனைவரோடும் சேர்த்து இறந்தவருக்கு படையல் போடுவது ஆகும். அன்று ஆண்கள் அனைவரும் வேட்டைக்குச் செல்வர். பெண்கள் மீன் பிடித்து வருவர். தங்கள் குடியில் இறந்துபோனவர்களுக்கும் சேர்த்து படையல் போடுவர். இறந்தவருடைய தட்டில் சோறு, கறி மற்றும் மீன் குழம்பை வைப்பர். அதனையடுத்து வெற்றிலை, தண்ணீர் ஆகிய இரண்டையும் வைத்துவிட்டு “வா இனி வந்து சோறு தின்னு அவுச்சால இனி கூடிக்கோ” என்று இறந்தவரை கூப்பிடுவர். கூப்பிட்ட பிறகு கதவினை சாற்றிவிட்டு வந்துவிடுவர். முதலில் கூட்டத்தில் கூடல் சடங்கிற்கு வந்த அனைவருக்கும் உணவு கொடுப்பர். அதன்பிறகு இரவு 8½ மணிக்கு இச்சடங்கினைச் செய்வர்.

இறந்தவருக்கு வருடம் வரும்போது படையல் போடுவதில்லை. ஆனால் உச்சாரு திருவிழா அன்று கண்டிப்பாக படையல் போட வேண்டும். அப்படி படையல் போடவில்லை என்றால் அச்சமுதாயம் அழிந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை அவர்களிடம் நிலவுகிறது. ஒரு சில குடும்பங்களில் படையல் போடுவதில்லை.

தன் கணவன் இறந்துவிட்டால் பெண் தன் அம்மா வீட்டிற்குச் செல்லலாம். பின்பு திருமணத்தின் போது கொடுக்கப்பட்ட 5½ ரூபாய் பணத்தில் 3 ரூபாய் பணத்தை மணமகன் வீட்டில் வைக்க வேண்டும். மீதமுள்ள பணத்தை தாய்மாமன் பெண்ணின் வீட்டிற்கு எடுத்துச் செல்வான்.

ஒரு பெண் திருமணம் ஆனதும் இறந்துவிட்டால் அவளை பிறந்த வீட்டிலும் புதைக்கலாம். புகுந்த வீட்டிலும் புதைக்கலாம். ஆனால் ஒரு ஆண் தன் மனைவியின் வீட்டில் இறந்தாலும் கூட அவனை அவனுடைய குடிக்கு எடுத்துச் சென்று அவனுடைய வீட்டில் தான் புதைப்பர்.

இறந்தவரை வைத்திருக்கும் கோயில் வீட்டினுள் ஆண், பெண் இருபாலரும் செல்லலாம். பெண்கள் ஒன்று சேர்ந்து அழுது புலம்பிக் கொண்டு இருப்பர். இறந்தவரின் அருமை, பெருமைகளைச் சொல்லி அழுவர்.

“இறப்பு நடந்த வீட்டார்கள், தமது வீட்டைச் சுத்தம் செய்து, உணவு சமைத்து, இறந்தவருக்குப் படைத்து வழிபாடு செய்வர். இதனால் தன் குடும்பத்திற்கும், உறவினர்களுக்கும் நன்மை

ஏற்படுமென்றும் நம்புகின்றனர். இவ்வாறாக உணவு படைத்து இறந்தவர்களை வழிபடுவது. ‘கருமாதி செய்தல்’ என அழைக்கப்படுகிறது. இதனைக் கருமாதி வைத்தல், ‘நீத்தார் நினைவு நாள்’, ‘ஈமக் கிரியைச் சடங்கு’ என்றெல்லாம் குறிப்பிடுவர்.” (மு.தே.ஞா,ம.ச.ச.ப.எ -202). முள்ளுக்குறும்பர்கள் மற்ற சமூகத்தில் செய்யப்படுகின்ற அதாவது தமிழர்கள் செய்வது போல் பிணத்தை புதைத்த பின்போ அல்லது எரியூட்டிய பிறகு மூன்றாம் நாள் பால் ஊத்துதல், காக்கைக்குச் சோறிடல் போன்ற சடங்குகளைச் செய்வதில்லை.

ஈமச்சடங்குகள்

மனிதனிடம் காணப்பட்ட உடற்கூறுகள் நம்பிக்கையில் விளைந்தவையே என்கின்றனர்.

1. பச்சைச் சடங்கு (Green funeral)

2. உலர்ந்த சடங்கு (Dry funeral)

இருவகையான ஈமச்சடங்குகளாகும்.

இறந்தவுடன் பச்சைச் சடங்கினையும் இறந்தவருடைய ஆவி இனிமேல் திரும்ப வரக்கூடாது என்பதற்காக உலர்ந்த சடங்கையும் செய்தனர். “பச்சைச் சடங்கானது உடல் ஆவி பிரிந்து இறப்புக்குள்ளான சதைப்பகுதிக்குச் செய்யப்பட்டது. உலர்ந்த சடங்கானது ஒருவருடைய ஆவி இறந்த பின்னும் சில காலம் வரை அவர்கள் பகுதியில் உலவும் என்றும் பின்னர் இறுதியாக ஓரிடத்தில் உறையும் என்றும் நம்பி அவ்வாறு உறைந்த பின் அவரது ஆவிக்குச் செய்த சடங்காகும்.” (ப.பா, ப.மா, ப.எ59).

தமிழர்களின் வாழ்வில் கூட இச்சடங்குகள் காணப்படுகிறது. இறந்தவரை புதைக்கிற பொழுதோ அல்லது எரிக்கும் பொழுதோ செய்வது பச்சைச் சடங்கு ஆகும். இச்சடங்கு செய்த பின்னர் கூட ஆவிகள் சில நாட்கள் வீட்டிற்கு வரும் என்ற காரணத்தினால் உலர்ந்த சடங்கை செய்கின்றனர்.

பழங்குடியினர் வாழ்வில் இறப்புச்சடங்கில் இச்சடங்கு செய்யப்படகிறது. முள்ளுக்குறும்பர்கள் பச்சைச் சடங்கினையும், உலர்ந்தசடங்கினையும் செய்கின்றனர். இறந்ததும் இறந்தவரின் உடலுக்கு சீயக்காய் நீரில் குளிக்க வைத்தல், நெற்றியில் சந்தனம் பூசுதல் போன்றவற்றை செய்கின்றனர். இறந்ததற்கு பிறகு 3, 5, 7 ஆகிய ஏதேனும் ஒரு நாளில் புதங்குழி, கூட்டத்தில் கூடல் ஆகிய சடங்குகளைச் செய்கின்றனர்.

தமிழர் வாழ்வியலும் கூட பச்சைச் சடங்கும், உலர்ந்த சடங்கும் காணப்படுகிறது. இறந்தவருக்கு முதல் செய்யப்படுவது புதைக்கும் போதும் அல்லது எரிக்கும் போது செய்வது ஆகும். உலர்ந்த சடங்கு என்பது பச்சைச் சடங்கு செய்த பின்னரும் கூட ஆவி சில நாட்கள் வரை வீட்டிற்கு வந்து செல்கிறது என்பதால் காரியம் செய்யும் வரை இறந்தவருடைய உடைகள் மற்றும் உடமைகளை வைத்து விளக்கேற்றுதல், ஒரு சிறிய பாத்திரத்தில் நீர் வைத்தல். உடைகள் எதிரில் மணல் பரப்பி வைப்பர். சில நாட்கள் செல்ல மண்ணின் மேற்பரப்பு கலைந்ததும், நீரின் அளவு குறைந்ததும் காணப்படும். இறந்தவர் வீட்டிற்கு வந்ததால் இது நிகழ்ந்தது என எண்ணுகின்றனர். இறுதியாகத்தான் 14 அல்லது 16 ஆம் நாள் கருமாதி செய்கின்றனர். கருமாதி செய்வது இறந்தவரின் ஆவி சாந்தியடையச் செய்கின்றனர். இதனை உலர்ந்த சடங்கு எனலாம்.

பழங்குடியின மக்களிடம் இறந்தவருடைய ஆவி குடும்ப நலத்தோடு தொடர்புடையது என்று எண்ணுவதால் குழந்தைகளுக்கு இறந்தவர்களின் பெயரினையே இடுகின்றனர். பலியிடுதல்(அஸ்தி கரைத்தல்)

முள்ளுக்குறும்பர்கள் ஆடி மாதத்தில் அமாவாசை அன்று அஸ்தி கரைத்தல் சடங்கினை செய்கின்றனர். இவர்கள் மொழியில் அஸ்தி கரைத்தல் என்கின்றனர். சோற்றில் மஞ்சள் உருண்டை, வெள்ளை உருண்டை, கருப்பு உருண்டை ஆகிய மூன்று உருண்டைகளை வாழை இலையில் வைக்கின்றனர். மேலும் நவ தானியங்களை இலையில் (எள், நெல், அரிசி) போன்றவற்றை ஆற்றில் போடுவர். பூசாரி கர்வப்புல்லினை கையில் கொடுப்பார். இவற்றையெல்லாம் தலைமேல் தூக்கிப் பிடித்து பின்னாடி விடுவர்.

ஆவி வழிபாடு (Animism)

ஆவி வழிபாடு என்ற சமய நம்பிக்கை தோன்றிய நிலையில் அதனுடைய படிமலர்ச்சி நிகழ்வில் கடவுள் வழிபாடு என்பது உச்ச நிலையினை அடைந்தது. இன்றுள்ள அனைத்துச் சமூகமும் ஆவியுலகச் சமயம் என்ற நிலையினைக் கடந்து வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. அவ்வளர்ச்சி ஆவியுலக நம்பிக்கை - பல கடவுள் வழிபாடு - ஒரு கடவுள் வழிபாடு - என்ற வரிசையில் உள்ளது. இன்று காணப்படும் பெருஞ்சமயங்கள் அனைத்தும் ஆவியுலக நம்பிக்கை என்பதை கடந்து வந்துள்ளன என்ற காரணத்தால் குறைந்த அளவு ஆவியுலக நம்பிக்கையாவது கொண்டு காணப்படும். எங்கெல்லாம் உயிர், ஆவி, பேய், பிசாசு, கடவுள் என்ற நம்பிக்கையுள்ளதோ அங்கெல்லாம் குறைந்த அளவு ஆவியுலக நம்பிக்கை காணப்படும் என்கின்றனர்.

“இறந்துபட்ட மனிதர்களின் ஆவிகளைத் தெய்வமாகக் கருதி வழிபடுவது ஆவி வழிபாடாகும். ஆவி பற்றிய நம்பிக்கை ஆவியுலகக் கோட்பாட்டின் (Animism) அடிப்படையாகும்.” (மு.தே.ஞா.கொ. நா.தெ.வ, ப.எ -14) மனிதன் இறந்த பிறகு என்னவாகிறான் என்று ஆதிசூழ்மக்கள் மனதில் தோன்றியது. அதன் பின் அவனுடைய பிறப்பையும் இறப்பையும் கண்டான். இறந்தவர்களின் ஆவி உரிய காலம் வரை வாழ்ந்த பின்பு வாழ்கிறவர்களுக்கு நன்மையும் தீமையும் செய்கின்றது என்று நம்பினர். இவ்வுலகில் பிறந்து நன்மை செய்வர்களாக வாழ்ந்து இயற்கையாக மரணமடைந்தவரின் ஆவி நன்மை செய்யும் எனவும் கொடிய தீமைகள் செய்து இறந்தவர்களின் ஆவி தீமை செய்யும் என்றும் நம்புகின்றனர். தற்கொலை, கொலை, விபத்து போன்றவற்றால் மரணமடைந்தவர்களின் ஆவிகள் மலை, மரம், பாறை, சுடுகாடு இவற்றில் உறைந்து வாழ்வதால் மனிதர்களுக்கு தீமை செய்யும் என்று நம்பினர். இவ் ஆவிகளுக்கு பேய், பிசாசு, காத்து, கருப்பு, முனி, பூதம் என்று பெயரிட்டனர். இவ் ஆவிகளில் இருந்து தீமை ஏற்பட்டாமல் இருக்க வழிபாடு செய்கின்றனர்.

தமிழர்களிடம் காணப்படும் ஆவி வழிபாடு பழங்குடி மக்களிடமும் காணப்படுகிறது. முள்ளுக்குறும்பர்களும் ஆவி வழிபாட்டில் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். தற்கொலை, கொலை, விபத்து போன்றவைகளால் இறப்பவர்களின் ஆவி சுற்றிக் கொண்டே இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை இன்று வரையிலும் காணப்படுகிறது. இவ்வாறு ஆவி துன்புறுத்தாமல் இருப்பதற்காக அவர்கள் கூட்டத்தில் கூடல் சடங்கு செய்துவிடுகின்றனர். வருடத்தில் ஒரு நாள் மட்டும் வழிபாடு செய்கின்றனர். கூட்டத்தில் கூடல் நிகழ்வு நடத்தினால் அவ் ஆவியின் தொல்லை காணப்படாது. இயற்கையாக இறந்தவருக்கு செய்யும் கூட்டத்தில் கூடல் சடங்கு செய்வது போல தற்கொலை, கொலை செய்து இறப்பவர்களுக்கும் செய்தால் தொல்லை இருக்காது என்று நம்புகின்றனர். ஆனால் ஒரு சிலர் தற்கொலை செய்து இறந்தவர்களுக்கு கூட்டத்தில் கூடல் சடங்கினை செய்ய அனுமதிப்பதில்லை. அதனால் அவ் ஆவி சுற்றிக் கொண்டே இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை காணப்படுகிறது. இறந்தவரின் ஆவி காற்று, விலங்கின் உருவம் போல காட்சியளிக்கும். இரவு நேரத்தில் பூனை, நாய் போன்றவை உலவினால் அது இறந்தவரின் ஆவி என்று நம்புகின்றனர். நடு இரவில் இறந்தவர் இடத்திற்கு நாய், பூனை போன்ற விலங்குகள் உலாவினால் அது இறந்தவருடைய ஆவி என்கின்றனர். தற்கொலை செய்து இறந்தவர்களின் ஆவியானது இவ்வாறு உலாவும் பேய், பிசாசு போன்றவை அச்சுறுத்தும்

போது தெய்வத்திடம் சென்று வேண்டி 1 ரூபாய் காணிக்கை தெய்வத்திற்கு கொடுப்பர். இனிமேல் பேய், பிசாசு வரக்கூடாது என்று வேண்டுவர். தனியாக இருக்கும் போது பயப்படாமல் இருப்பதற்கு சரடு, தாயத்து இரண்டையும் கட்டுகின்றனர். மேலும் பேய், பிசாசு போன்றவை அச்சுறுத்தும் என்பதற்காக கழுத்தில் சரடு கட்டுகின்றனர்.

முன்னோர் வழிபாடு

“இறந்துபட்ட மனிதனின் ஆவியைச் சடங்குகளினால் தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்துவதாகவே இறப்புச் சடங்குகள் அமைகின்றன. இன்று இறந்தவருக்காகச் செய்யப்படும் நீத்தார் நினைவு நாள் வழிபாடு கூட முன்னோர் வழிபாட்டின் ஒருவகையினதே ஆகும்; (மு.தே.ஞா, கொ.நா. தெ.வ.ப.எ - 16). முன்னோர் வழிபாடு கொங்கு நாட்டில் நாட்டுப்புற வழிபாட்டில் இறந்தவர்களின் முன்னோர் வழிபாடு காணப்படுகிறது. முன்னோர் வழிபாடு அன்பின் அடிப்படையிலும் அச்சத்தின் அடிப்படையிலும் வழிப்பட படுகிறது.

இறந்தவரின் ஆற்றலானது வாழ்வோரின் நலனில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது என்ற கருத்தாக்கத்தினால் முன்னோர் வழிபாடு ஏற்பட்டது (ancestor worship). இவ்வழிபாடு வேறு சில கூறுகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. இம்மை, மறுமை பல பிறப்புகளைக் கொண்டுள்ளது. நாம் ஒரு பிறவியில் செய்வதே மறுபிறவிக்கு காரணமாக அமைகிறது. முன்னோர் வழிபாட்டிற்கு காரணமாக அமைவது என்னவென்றால் ஒரு பிறவியில் ஒருவர் பெறும் ஆற்றலானது அவர் இறந்த பின்பு கூட அவருடைய இனத்தோடு தொடர்பு பெறுகின்றது.

பழங்குடியினரிடமும் முன்னோர் வழிபாடு காணப்படுகின்றது. முள்ளுக்குறும்பரின மக்களிடமும் முன்னோர் வழிபாடு காணப்படுகின்றது. மகர மாதம் 30 ஆம் தேதி உச்சாரு திருவிழாவின் போது முன்னோருக்கு படையலிட்டு வழிபடுகின்றனர். அவ்வாறு படையலிடுவதற்கு காரணம் முன்னோரின் அருள் அப்போது தான் கிடைக்கும் எனவும் வழிபடவில்லை என்றால் அவர்களுடைய அருள் கிடைக்காது என்கின்றனர். அருள் என்பது கிடைத்தால் மட்டுமே நிம்மதி என்பது கிடைக்கும் என்று இன்று வரையிலும் நம்புகின்றனர்.

முன்னோருக்கு பிடித்ததை செய்து வழிபடுவதில்லை. இவர்களுக்கு கிடைக்கும் பொருளினை வைத்துத்தான் படையலிடுகின்றனர். இவர்கள் படைக்கிற உணவு முன்னோருக்கு பிடித்ததாக அமைகிறது. வேட்டைக்குச் சென்று கிடைத்த கறியினை சமைத்து பச்சரிசி சோறு வடித்து கோயில் வீட்டினுள் இறந்தவருடைய தட்டு காணப்படும். அத்தட்டில் சமைத்த உணவினை படைப்பர்.

மேலும் வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்பு, பொயிலை போன்றவற்றை வைப்பர். வெற்றிலை மூன்றும் பாக்கும் இரண்டும் வைப்பர். முன்னோர்கள் எத்தனை பேர் இறந்திருக்கிறார்களோ அத்தனை பேருடைய தட்டிலும் சோறும் கறியும் வைப்பர். விளக்கு பற்ற வைப்பர். பின்னர் ஆண்கள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு சிறு குவளையில் சாராயம் ஊற்றி வைப்பர். இதையெல்லாம் வைத்து வழிபடுவர். இவ்வாறு வழிபாட்டால் இவர்களுடைய சமுதாயத்தில் வாழ்க்கை நல்ல முறையில் அமையும் என்ற நம்பிக்கை இவர்களிடம் காணப்படுகிறது. இல்லையென்றால் நோய் வந்து தாக்கும் என்கின்றனர். உருவ வழிபாடு இல்லையென்றாலும் கூட காளிமல தெய்வத்தை வழிபடும் போது அன்றைய உச்சாரு திருவிழாவில் பணம், மோதிரம் போன்றவற்றை வைத்து வழிபட்டனர். உச்சாரு அன்று மட்டும் எல்லா முன்னோர்களையும் வழிபடுவர். முன்னோர்கள் எனப்படுவது ஒரு குடும்பத்தின் மூத்தவர் ஆவார்.

இறந்தவரின் உருவ படத்தை வைத்து வழிபடுவதில்லை. கூட்டத்தில் கூடல் நிகழ்வில் வைக்கப்படும் தட்டினை வைத்துத்தான் வழிபடுகின்றனர். மேலும், மண்சட்டி அதனை

வைத்தும் அடையாளப்படுத்துகின்றனர். தெய்வத்திற்கும் முன்னோர்க்கும் சேர்த்து இவ்வழிபாடு செய்யப்படுகிறது. கூட்டத்தில் கூடலில் சேர்த்து விட்டதற்கு பிறகு உச்சாரு அன்று வழிபாடு செய்யப்படுகிறது.

முள்ளுக்குறும்பர்கள் குழியன் என்ற கல்லினை வைத்து முதலில் வழிபாடு செய்கின்றனர். பனியர், காட்டுநாயக்கர் போன்றோர் வழிபட்டு வந்ததினை பார்த்து இவர்கள் வழிபடுகின்றனர். கோவில் உள்ளே இக்கல்லினை வைத்து வழிபடுவதில்லை. ஆனால் வீட்டின் முற்றத்தில் வைத்து வழிபடுகின்றனர். மரத்தின் அடியில் அக்கல்லினை வைத்து வழிபடுகின்றனர். வருடத்திற்கு ஒரு முறை விஷி பண்டிகையின் போது தேங்காய், பழம் இதனை வைத்து வழிபாடு செய்கின்றனர். மாமரம், பலா மரம், அத்திமரம் போன்ற ஏதாவது ஒரு மரத்தின் அடியில் கல்லினை வைத்து வழிபாடு செய்கின்றனர். பால் அதிகமாக வரும் மரத்தின் அடியில் தான் வழிபாடு செய்கின்றனர். பாக்கள்ளி(மு.மொழி) மரத்தினை வைத்து வழிபடுகின்றனர். மலையாள மொழியில் கள்ளிப்பாலா என்கின்றனர்.

“இந்து சமயத்திலும் முன்னோர் வழிபாடு காணப்படுகிறது. இந்துக்கள் இறந்த மூதாதையருக்கு ஆண்டு தோறும் திவசம் (திதி) கொடுப்பதன் மூலமும் ஒவ்வொரு அமாவாசையின் போதும் நோன்பிருந்து முன்னோரை நினைவு கொள்ளுதல் மூலம் முன்னோர் வழிபாடு சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது.” (ப.பா, ப.மா, ப.எ -619). தமிழர் பண்பாட்டில் முன்னோர் வழிபாட்டில் பிடித்த உணவினையும் பொருள்களையும் வைத்து படையலிடுவர். ஆனால் முள்ளுக்குறும்பர்களிடையே முன்னோர்களுக்கு படையலிடும் போது அவர்களுக்கு பிடித்த உணவினை படையலிடுவதில்லை.

“இறந்தவரைப் புதைக்கும் சடங்கு முறை வேளாண் நாகரிகத்தோடு உருவானதாகும். புதைத்தல் என்பது விதைகளை ‘மண்ணுக்குள் புதைத்தல்’ என்பதற்கு இணையானதாகும். விதை முளைப்பது போன்று இறந்தவரும் மறுஉயிர் பெறுகிறார்.” (ப.பா,த.மா, ப.எ -211) பேரனுக்கு பாட்டன் பெயர் சூட்டுவது இறந்தவர் மீண்டும் தன் குடும்பத்தில் குழந்தையாக உருவெடுத்துள்ளது என்பதால் தான். இறப்பு, வளமை இவ்விரண்டோடும் முன்னோர்கள் தொடர்பு கொண்டவர்கள். அதனால் தான் முன்னோர் வழிபாட்டை மங்களமானது என்றும் கூறுகின்றனர். இறந்தாலும் கூட தன் சந்ததியினரோடு தொடர்பு கொண்டுள்ளனர்.

ஆன் வழிபாட்டுச் சடங்குகள்

ஆதிக்குடி மக்கள் இயற்கை ஆற்றலுக்கு ஆவி (உயிர்ப்பு) உண்டென்று நம்பினர். அந்த ஆவிகள் ஏதேனும் ஒரு சில காரணத்தினால் சினம் கொண்டு சீறுகிறது. அந்த ஆவியை திருப்திபடுத்துவதற்காகவும் அவை தரும் துன்பத்திலிருந்து காத்துக்கொள்ள வழிபாடுகள் செய்தனர். மேலும் இறந்துபோன மனிதனுடைய ஆவியானது நன்மையும் தீமையும் செய்து வரும் என்று கருதியதால் நன்மை செய்யும் ஆவியை போற்றவும், தீமை செய்யும் ஆவியை அமைதிபடுத்தவும் ஆவி வழிபாடுகளை மேற்கொண்டனர். முள்ளுக்குறும்பரின மக்களிடமும் ஆவி வழிபாடுகளை இன்றளவிலும் மேற்கொண்டு வருகின்றனர். ஆவி பற்றிய நம்பிக்கைகளும், பேய் பிடித்தவருக்கு மந்திரவாதிகளை அழைத்து பேய் விரட்டுதல், முன்னோர் வழிபாடு போன்றவற்றில் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர்.

ஆவிகள் பற்றிய நம்பிக்கை

“இயற்கைக்கு மாறுபட்ட முறையில் கொலை, தற்கொலை, விபத்து போன்றவற்றால் இறந்தோரது ஆவி, அதற்கென்று விதிக்கப்பட்ட காலம் வரையில் உலகில் உலவும் என்று இன்றளவும் மக்கள் நம்புகின்றனர். (மு.தே.ஞா, ம.வா.ம.ச, ப - 40). உலவிக் கொண்டிருக்கும்

இந்த ஆவிகளுக்கு காற்று (காத்து), கருப்பு, பேய், பிசாசு, மோகினி, முனி என்ற பெயரினை இட்டு மக்கள் அழைக்கின்றனர்.

அவ்ஆவிகளை நல்லன, தீயன என்றும் இயற்கையாக நன்மை செய்து இறந்தவர்களை நல்ல ஆவி என்றும், அவர் உயிரோடு இருந்த காலத்தில் நன்மை செய்தது போல, அவருடைய ஆவி இறந்த பின்பும் நன்மை செய்யும் என்று கருதினர்.

முள்ளுக்குறும்பரின மக்களிடமும் இறந்தோர் பற்றிய நம்பிக்கை காணப்படுகிறது. நன்மை செய்து இறந்த வயதானவர்கள் மற்ற அனைவரும் உயிரோடு இருந்த காலத்தில் நன்மை செய்தது போலவே இறந்த பின்பும் நன்மை செய்வர் என்று இவர்கள் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். அவ்வாறு நன்மை செய்து வாழ்ந்து இறந்தவர் அக்குடும்பத்தின் அனைத்து நல்ல நிகழ்வையும் முன்னின்று நடத்திக் கொடுப்பார் என்ற நம்பிக்கை இவர்களிடம் காணப்படுகிறது.

மனிதர்களும் உறையும் ஆவிகள்

ஆவிகள் உறைந்துள்ள இடத்திற்கு அந்திப்பொழுதிலோ, நடுப்பகலிலோ தூய்மையின்றி செல்லும் ஆண்களையும் பெண்களையும் ஆவிகள் பிடித்துக் கொள்ளும் என்ற நம்பிக்கை பெரும்பாலோரிடம் காணப்படுகிறது. முள்ளுக்குறும்பரின மக்களிடமும் இந்நம்பிக்கை காணப்படுகிறது. பூப்படைந்த பெண்களும், கர்ப்பமாக இருக்கும் பெண்களும் நடு இரவில் வெளியில் செல்வதை தவிர்க்கின்றனர். அதை மீறி அவர்கள் வெளியில் சென்றால் பேய் பிடித்துக் கொள்ளும் என்று இன்றளவிலும் நம்புகின்றனர்.

பேயின் ஓயல்புகள்

“பேய் எனும் சொல் அச்சுறுத்துவது என்றும், அஞ்சுவது என்றும் பொருள்படுவதாகத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும். பேயின் நிறங்குறப்பாதலால் கருப்பு என்பதே பேயைக் குறிக்கும் பண்பாகு பெயராயிற்று என்பர்.” (மு.தே.ஞா, ம.ச, ப.எ- 50). தற்கொலை, கொலை, விபத்து போன்றவற்றால் இறந்தவர்களின் ஆவியானது இன்னொருவர் உடலில் புகுந்துள்ளது என்கின்றனர். இப்பேயினை விரட்டுவதற்கு மந்திரவாதிகள் உள்ளனர். ஒரு களத்தினை போட்டு அதில் பேய் பிடித்தவரை அமர வைத்து மந்திரங்கள் சொல்லி அப்பேயினை பேச வைப்பார்கள். ஆப்பேயானது பெயர், எந்த காரியத்திற்காக வந்துள்ளது என்பதை கூறும். அப்பேயை விரட்டுவதற்கு பாடல் ஏதும் பாடுவதில்லை. ஆனால் பனியர், பெட்டக்குறும்பர்களிடம் பேய் விரட்ட பாடல் பாடுவதுண்டு. அப்பேய் கேட்கும் பொருள்கள் அனைத்தையும் கொடுத்து விரட்டுவர். கோவில் பூசாரியும் பேயினை விரட்டுவார்.

பேய் விரட்டுவதற்கு தனியே மந்திரவாதிகள் இருக்கின்றனர். அவர்களை அழைத்து பேய் விரட்டுவர். ஆனால் முள்ளுக்குறும்பர் சமூகத்தினரிடையே இன்று மந்திரம் தெரிந்தவர்கள் இல்லை என்ற காரணத்தினால் இந்து சமயத்தில் உள்ள மந்திரவாதிகளை அழைத்து பேயை விரட்டுகின்றனர். இரவு நேரத்தில் 12 மணிக்குமேல் பேயினை விரட்டுகின்றனர்.

பேய் பிடித்ததற்கான அறிகுறிகள்

பேய் பிடித்தவர் முன் இருப்பவர் முகத்தினை பார்க்காமல் பேசுவதை கேட்டு பதில் பேசாமல் இருத்தல் கேட்ட கேள்விக்கு பதில் கூறாமல் மாறி பதில் கூறுதல், தூக்கமின்மை, அடிக்கடி காய்ச்சல் வருதல் போன்றவை முள்ளுக்குறும்பர்களிடம் பேய் பிடித்தலுக்கான அறிகுறிகளாக காணப்படுகின்றன.

ஆவிகள் பற்றிய நம்பிக்கை

முள்ளுக்குறும்பரின மக்களிடத்தில் வயதான ஒருவர் இறந்தால் கூட ஆவியாக துன்புறுத்துவார் என்ற நம்பிக்கை காணப்படுகிறது. செயற்கை மரணத்தினால் இறந்தவர்கள் கூட கனவில் வந்து தொல்லை செய்வார்கள். இவ்வாறு இவர்கள் கனவில் வந்து தொல்லை செய்வதற்கு அவர்கள் விருப்பப்பட்ட ஒரு காரியம் நடக்கவில்லையென்றால் துன்புறுத்துவதாக நம்புகின்றனர்.

பேய் பிடித்தவருக்கு மருந்து கொடுத்தல்

பேய் பிடித்தவருக்கு முள்ளுக்குறும்பர்கள் மருந்து கொடுத்து சரி செய்கின்றனர். மூலிகை மருந்தினை மூன்று வேளை குடிக்கக் கொடுப்பர். அதனை குடித்ததும் உடல் முழுவதும் அம்மருந்தினை பூசுவர். அப்பொழுது சரியாகிவிடும் என்ற நம்பிக்கை இவர்களிடம் காணப்படுகிறது.

இறப்பு நிகழ்வதன் அறிகுறிகள்

நடு இரவில் ஆந்தை (நத்து) கத்தும். எல்லா சமயத்திலும் கத்துவதில்லை. இரவு நேரத்தில் கத்துவதால் இறப்பு கட்டாயம் நடக்கும் என்ற நம்பிக்கை இன்றுவரை காணப்படுகிறது.

இறப்பு நிகழ்கூடாது என்பதற்காக கிருஷ்ணனுடைய ஹரிநாம கீர்த்தனையை பாடுகின்றனர். மூன்று முறை பாடும் போது கத்தும் சத்தம் நிற்கும் என்ற நம்பிக்கை இவர்களிடம் உள்ளது.

“ஓங்காரமாய போது மூணாய் பிரிஞ்நுடனே

ஆங்காரமாய போது மூணாய் பிரிஞ்நுடனே

போதம்பரித்துவது நாலாய் நின்னவரம்

ஆஜாரருபஹரி நாராய நாயணவே

ஓங்காரமாய போது மூணாய் பிரிஞ்நுடனே

ஆங்காரமாய போது மூணாய் பிரிஞ்நுடனே

போதம்பரித்துவது நாலாய் நின்னவரம்

ஆஜாரருபஹரி நாராய நாயநம்”

கெட்டது நடக்கும் போதும் இந்த ஹரிநாம கீர்த்தனையை பாடுவர். இறந்த பிறகு இராமாயணம் வாசிக்கும் பழக்கம் இவர்களிடம் உண்டு. இராமாயணம் தெரிந்தவர்கள் மட்டும் இதனை வாசிப்பர்.

இன்றுவரையிலும் இவர்களிடம் ஆவி வழிபாடு, முன்னோர் வழிபாடு, ஆவிகள் பற்றிய நம்பிக்கைகள் காணப்படுகின்றது. இறந்தவருடைய ஆவியைப் பார்த்து பயந்தால் உழிஞ்சு மாற்றல் என்ற சடங்கினை செய்கின்றனர். மஞ்சள், கருப்பு, வெள்ளை ஆகிய மூன்று சோற்று உருண்டைகளை பாதிக்கப்பட்டவர் தலையை சுற்றி குடியின் முச்சந்தியின் நடுவில் வைப்பர். இரவு நேரத்தில் இதனை செய்கின்றனர். தூக்கத்தில் நடப்பவர்கள் தூக்கத்தில் பயந்து உட்காருபவர்கள் தானாக பேசுபவர்கள் இவர்களுக்கு செய்யப்படுகிறது.

மந்திர்த்தல்

“உடலில் ஏற்படும் கட்டிகள் பருக்கள் போன்ற நோய்களுக்கும் பாம்பு தேள் எலி நாய் ஆகியன கடிப்பதனால் ஏற்படும் விஷத்தை நீக்குவதற்கும் ‘மந்திரித்தல்’ எனும் முறையை கையாளுகின்றனர். வேப்ப இலையை விசிறிக்கொண்டு மந்திரங்களை முணு முணுத்தலையே ‘மந்திரித்தல்’ என்கின்றனர்.” (மு.தே.ஞா, ம.ச, ப.எ -31). முள்ளுக்குறும்பர்களும் பச்சை மூலிகைகள்

கொடுக்கின்றனர். சரியாகவில்லை என்றால் நூல் மந்திரித்து கட்டுகின்றனர். அதன் பிறகு சாம்பலை விபூதியாக பூசுகின்றனர். நெற்றி அடிபாதம் உள்ளங்கையில் பொட்டு வைப்பதனை போன்று வைக்கின்றனர்.

பலதெய்வ வழிபாடு (polytheism)

“ஒரு கடவுளை மட்டும் வழிபடாமல் எல்லாம் தெய்வங்களையும் வழிபடுவது பல தெய்வ வழிபாடு என்கின்றனர். இந்து சமயத்திலும் பல தெய்வ வழிபாடுகள் காணப்பட்டாலும் ஒரு தெய்வத்தினையே வழிபடுகின்றனர்”. (மு.தே.ஞா.கொ.நா.தெ.வ.ப.எ16). முள்ளுக்குறும்பர்களிடமும் இவ்வகையான வழிபாடுகள் காணப்படுகின்றன. தம்புராட்டி அம்மன் குல தெய்வமாகக் வழிப்பட்டாலும் சிவன், காளியம்மன், மாரியம்மன், கண்டம்பில்லி, ஊராளங்கெலியாளி, பழையங்கெலியாளி போன்ற தெய்வங்களை வழிபடுகின்றனர்.

முடிவுரை

தமிழ் மரபில் வருகின்ற மக்களின் மரண சடங்குகள் நாட்டுக்கு நாடு, காலத்திற்கு காலம், இடத்திற்கு இடம், பண வசதி பொருத்தும் மாறுபடுகிறது. மனிதன் தன்னுடைய வாழ்க்கை வசதிக்கேற்ப சுருக்கியும் விரித்தும் மரணச் சடங்குகளை செய்கிறான். அக்காலத்தில் ஒரு வீட்டில் மரணம் ஏற்பட்டால் சடங்கு முடியும் வரை ஊரில் உள்ள ஒருவருமே வேலைகளுக்குச் செல்ல மாட்டார்கள், உணவு அருந்த மாட்டார்கள். அவ் வீட்டில் இருந்து ஆக வேண்டிய காரியங்கள் அனைத்தையும் முடித்து உடலை தகனம் செய்து வீடு கழுவி தலைமுழுகி உறவினர்கள் சமைத்து வரும் உணவையே எல்லாரும் ஒன்றுகூடி அருந்துவார்கள். இதனைப் போல் முள்ளுக்குறும்பர்கள் பின்பற்றும் சடங்கு முறைகளில் சிறிது வேறுபாடும் காணப் படுகிறது. பிணத்தினை புதைத்த பின்பும் அல்லது எரியூட்டிய பின்பும் மூன்றாம் நாள் பாலூட்டுதல், காக்கைக்குச் சோறிடுதல் போன்ற சடங்குகளைச் செய்வதில்லை. ஆடி மாதத்தில் அமாவாசை என்று அஸ்தி கரைத்தல் சடங்கினை செய்கின்றனர். ஆவி வழிபாடு, முன்னோர் வழிபாடு போன்றவற்றினை நம்புகின்றனர். இறப்பு நிகழ்வதற்கான அறிகுறிகள் குறித்த நம்பிக்கை இவர்களிடத்தில் உண்டு. தமிழ் மரபில் இடம்பெறும் இறப்பு சடங்குகளை போலவே இவர்களும் சடங்கு முறைகளை பின்பற்றுகின்றனர்.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. கொங்குநாட்டு நாட்டுப்புற தெய்வவழிபாடு, ஞானசேகரன். தே, 2002, நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி லிட்41 – பி, ஆசிரியர் குடியிருப்பு, பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், கோவை – 641 046.
2. மக்கள் வாழ்வில் மந்திரச் சடங்குகள், ஞானசேகரன். தே, 2009, நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி லிட்41 – பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை – 600 098.
3. மந்திரவாதமும் போலித்தனங்களும், ஞானசேகரன். தே, 2018, நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி லிட்41 – பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை – 600 098,
4. பண்பாட்டு மானுடவியல், பக்தவத்சல பாரதி, அடையாள பதிப்பகம், 2018, 1205/1, கருப்பூர் சாலை, புத்தாந்தம், திருச்சி – 10,
5. தமிழகப் பழங்குடிகள், பக்தவத்சல பாரதி, அடையாள பதிப்பகம், 2017, 1205/1, கருப்பூர் சாலை, புத்தாந்தம், திருச்சி – 10,

References

1. Kongunaatu Naatupura Deivavazhipaadu.Gnasekaran.T,2002,New Senchury Book House.Pvt 41-P, Aasiriyar Kudiyirupu, Bharathiar University, Covai-641046.
2. Makkal Vaalvil Manthirach Sadangugal, Gnasekaran.T, 2009, New Senchury Book House.Pvt 41-P, Citko Industrial Estate, Ambathur, Chennai – 600098.
3. Manthiravathamum Polithanangalum Gnasekaran.T, 2018, New Senchury Book House.Pvt 41-P, Citko Industrial Estate, Ambathur, Chennai – 600098.
4. Panpaatu Maanudaviyal, Bakthavachala Barathi,Adayala Pathipa-gam, 2018, 1205/1, Karupur Saalai, Puthaantham, Trichy – 10
5. Tamilaga Palangudigal, Bakthavachala Barathi, Adayala Pathipa-gam, 2018, 1205/1, Karupur Saalai, Puthaantham, Trichy – 10

Cite this Article in English

Prashila.S, Prem Kumar.R “Mullukurumbas Tribes Funeral Rituals” MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.2 Issue 2, July 2025, pp. 59-72

Depictions of Contemporary Indian Society and Culture in the Novels of Vi-kas Swarup and Aravind Adiga

10

Suchithra.R, Department of English, PPG College of Arts and Science, Coimbatore.

DOI: [10.5281/zenodo.16789864](https://doi.org/10.5281/zenodo.16789864)

Abstract

The writings of Vikas Swarup and Aravind Adiga are compared and contrasted in this study, with a focus on how both authors tackle a range of contemporary societal issues in India. It examines how, via their distinct narrative voices, both authors represent the universality of the human experience while producing nuanced portrayals of modern Indian culture. The study highlights the authors' different but complimentary perspectives on societal reality while examining how people respond to today's concerns. Their books, which eloquently depict societal struggles, interpersonal conflicts, and pressing sociocultural challenges, provide significant in-sight into India's rapidly shifting social scene. Adiga and Swarup have received literary acclaim and international acclaim for their socially realistic portrayal of the complexities of Indian life. Their works, which comprise both novels and short stories, are powerful indictments of India's shifting socioeconomic order.

Keywords: *Changing Indian civilization, customs, traditions, advancements, and difficulties*

This essay offers a comprehensive examination of Indian English literature, tracing the evolution of English-language fiction writing and highlighting prominent Indian novelists and their notable works. Important fictional works are compared and contrasted in order to analyze both well-known and lesser-known works by certain authors. In particular, the study looks at how Aravind Adiga and Vikas Swarup's stories tackle contemporary socioeconomic issues. It draws attention to how their portrayals of modern Indian culture capture both the similarities and divergences in perspectives.

This essay aims to identify and contrast recurrent and opposing themes in Aravind Adiga's "The White Tiger" and "Last Man in Tower," as well as Vikas Swarup's "Q & A" and "Six Suspects." India is portrayed in these novels as a country dealing with a number of important issues, such as overpopulation, poverty, crime, illiteracy, identity disputes, inequality, and corruption. Both authors explore comparable topics in their works that offer insight into contemporary Indian society.

At the heart of the story is a fierce competition for a promising plot of Mumbai real estate. The protagonist, Masterji, a retired schoolteacher named Yogesh A. Murthy, is the sole one preventing a lucrative buyout deal. The offer of a prominent developer to buy the entire apartment complex is accepted by all tenants except Masterji. Because of his rejection, there is tension and

friction between him and his other residents. The narrative brilliantly illustrates the sharp disparities present in modern-day India by concentrating on the varied inhabitants of Vishram Society, which comprise both elderly and remarkably young people.

Vikas Swarup's first book, *Q & A*, incorporates themes of friendship, love, and fate while delving into topics like exploitation, poverty, and slum life. In addition to highlighting issues like murder, corruption, and greed, the novel offers a gripping depiction of India's deeply rooted social evils and quickly evolving society. Through the eyes of Ram, the protagonist, Swarup provides an objective viewpoint on the growing economic disparity in the country.

The novel tells the tale of an orphan living in a slum who, despite never having attended school, wins a sizable sum on a reality quiz show. With this distinctive story structure, Swarup offers a powerful portrayal of India in the twenty-first century, emphasizing the stark contrast between wealth and poverty. Each chapter focuses on a different occurrence in the protagonist's life in order to examine significant socioeconomic themes such as resource scarcity, bribery, elite privilege, urban poverty, and the exploitation of women and children.

Q&A sends a powerful message that intelligence and logic are not just for the educated elite and that even the impoverished can transcend their circumstances. The book highlights the importance of perseverance, hard work, and resilience in achieving success. Through its compelling narrative, Swarup captures the spirit of Indian society and demonstrates how people can overcome adversity by having confidence in fate and willpower.

Vikas Swarup's second novel, *Six Suspects* (2008), examines issues like identity issues, political influence, murder, corruption, and the more sinister sides of power. This compelling crime thriller, which has been translated into more than 30 languages, is an immediate hit and provides a realistic depiction of modern, multiethnic India. A murder inquiry into the life of Vicky Rai, a wealthy young man with a well-known criminal past, is at the center of the story. Six suspects are introduced in the plot: a civil servant, a young criminal, a dishonest MLA, a Bollywood celebrity, an American tourist, and an indigenous man from the Andaman Islands. Through its intricate yet well-organized plot, the book exposes the inherent conflicts and socio-political complexities of modern Indian culture. It critiques the widespread corruption in the political system while looking at the likelihood of dissension among the disenfranchised and suggesting a possible threat to the nation's constitutional framework.

Every nation possesses its own unique cultural identity, and India, in particular, has preserved multiple cultural traditions since ancient times. The country represents a rich tapestry of diversity across religion, language, geography, and customs. Cultural interactions often challenge the idea of cultural uniformity and dispel the myth that traditions and societies are un-changing. These encounters naturally give rise to deep and complex questions about identity.

The *White Tiger*'s author portrays an Indian society that is undergoing fast change as a result of Western ideas. In contrast, rural communities struggle to adjust to these changes, which often leads to acts of resistance and makes many people feel isolated, stifled, and disregarded. Balram, the book's ostracized protagonist, not only survives this cultural transformation but also

defies India's long-standing social and economic systems by starting his own business. The intricate cross-cultural exchanges depicted in The White Tiger are critically as-sessed in this essay.

Adiga's Last Man in Tower offers a nuanced and multi-layered depiction of contempo-rary urban India, challenging readers to acknowledge the harsh realities that are usually ignored in the quest for an idealized vision of national wealth. The novel is applicable to everyone. In Indian tradition, the banyan tree is a potent symbol of resilience, freedom, growth, compassion, and the wisdom that comes from selfless giving. Adiga reflects on this and concludes, "Nothing can stop a live thing that wants to be free,"

Although there are countless living things on Earth that were created by nature or a higher power, prejudice is something that only humans have incorporated into their daily lives. As opposed to other animals that live in harmony with the rules of nature, humans have divided themselves along caste, color, gender, race, and socioeconomic status. While socioeconomic disparity is a global issue, racism is still a major concern in many European nations. Literature has long been a mirror of society, shedding light on its stratification, divisions, and the intrica-cies of social relationships.

Aravind Adiga is a well-known writer in contemporary Indian literature who is especial-ly renowned for his contributions to postmodern fiction. He solidified his literary status with The White Tiger, the 2008 Man Booker Prize winner for Fiction. Adiga's works address a mul-titude of urgent issues, such as urbanization, globalization, the widening economic divide, so-cial injustice, corruption, technological advancement, and the deterioration of morals and in-terpersonal relationships.

Adiga skillfully employs postmodern literary devices such as meta fiction, black humor, paro-dy, pastiche, and several narrative perspectives to engage readers with themes of materialism, commercialization, and ethical decay. His keen awareness of shifting socioeconomic realities enables him to write in a way that is in tune with the global zeitgeist. As the author explains in the lines that follow, The White Tiger offers a striking portrayal of existential and class con-flicts, demonstrating how India's pro-capitalist, neoliberal policies increase economic inequali-ty by favoring a small elite and marginalizing the majority:

Go to Old Delhi, and look at the way they keep chickens there in the market. Hundred of pale hens and brightly colored roosters, stuffed tightly into wire-mesh cages. They see the organs of their brothers lying around them. They know they are next, yet they cannot rebel. They do not try to get out of the coop. The very same thing is done with humans in this country. (TWT 147)

Indian literature, with its rich legacy across numerous regional languages, has also seen significant growth in the English language. The 19th and 20th centuries marked a dynamic pe-riod of development in Indian English literature, with contributions from literary giants like Rabindranath Tagore to contemporary voices such as Mahesh Dattani and Vikas Swarup. These authors have consistently sought to reflect India's complex socio-cultural landscape through their works. Among them, Vikas Swarup stands out for his focus on socio-economic inequality. His novel Q & A

offers a compelling portrayal of such disparities. This study seeks to examine Q & A in depth, particularly its representation of socio-economic discrimination in modern India.

Last Man in Tower (2011) captures the relentless struggle of an individual caught in the tide of changing times. Set in the dynamic city of Mumbai where powerful real estate developers shape the future and progress is symbolized by ever-rising skyscrapers the novel revolves around Yogesh A. Murthy, affectionately called “Masterji.” A retired schoolteacher guided by unwavering idealism, Masterji finds himself increasingly alienated in a society dominated by materialism and pragmatic ambition. The novel also delves into the survival tactics of ordinary men and women as they navigate the emotional voids, contradictions, and complexities of contemporary Indian life, making this tension a central theme of the narrative.

In Q & A, Vikas Swarup examines the enduring theme of an orphan's resilience in the face of adversity. The story follows Ram, a young boy raised in the slums of Mumbai, who experiences profound hardship and powerlessness. The city is depicted as a grim, overcrowded space where over a million people live in unsanitary, impoverished conditions, struggling daily for the most basic necessities of life,

I wonder what it feels like to have no desires left because you have satisfied them all, smothered them with money even before they are born. Is an existence without desire very desirable? And is the poverty of desire better than rank poverty itself.? (Q & A 258)

The above lines reveal Ram's mindset and his unwavering determination to rise above his circumstances, as he sets ambitious goals and envisions a better future. Swarup skillfully develops Ram's psychological depth through his interactions with the world around him, illustrating how he navigates life with keen intelligence despite lacking formal education. His sharp instincts and resilience ultimately enable him to escape the clutches of Sethiji alongside his friend Salim. A true optimist, Ram refuses to be confined by religious identity, instead choosing to help others and remain loyal to his moral values. His compassion and perseverance play a crucial role in shaping his destiny, culminating in an unexpected and uplifting turn of events.

In Six Suspects, Vikas Swarup presents yet another compelling, high-concept narrative, using a murder investigation as a framework to examine the complexities and contradictions of modern India. The novel explores the internal conflicts of its main characters, revealing how they adjust their survival strategies in response to shifting circumstances and moral challenges.

At the heart of the narrative is Vikas (Vicky) Rai, the infamous son of Uttar Pradesh's Home Minister, Jagannath Rai. Following Vicky's murder, the Delhi police identify six compelling suspects: Mohan Kumar, a corrupt and promiscuous former bureaucrat; Shabnam Saxena, a glamorous Bollywood actress; Rick Myers, a Hollywood adult film producer; Munna Mobile, a small-time pickpocket known for stealing cell phones; Eketi Onge, a tribal man from a vanishing community in the Bay of Bengal; and Jagannath Rai himself. By intertwining the lives of these characters, Swarup crafts a compelling story of crime, authority, and the struggle for survival. Both Aravind Adiga and Vikas Swarup portray the individual's moral and existential dilemmas within

the framework of contemporary Indian society, offering sharp insights into its social, political, and economic complexities.

Novelists Aravind Adiga and Vikas Swarup have skillfully illuminated critical issues within Indian society, examining the universal dimensions of human behavior and how individuals navigate their personal and social realities. Although India has made remarkable progress in various sectors over time, it still faces persistent socio-cultural challenges that require urgent attention. Among these, the safety and protection of vulnerable groups especially women, children, and the elderly remain some of the most pressing concerns in contemporary India.

References

1. Adiga, Arvind. *Last Man in Tower*. New Delhi: Harper Collins Publishers. 2011. Print.
2. Adiga, Arvind. *The White Tiger*. Harper Collins Publishers. 2008. Print
3. Agustin, Sheila. *Analysis of Theme Through The Protagonist in Aravind Adiga's 'The White Tiger' and Vikas Swarup's 'Slumdog Millionaire.'* Ph.D. Thesis. University of Kristen Marana-tha. 2011.
4. Aldamen, Qusay Ahmad. *Names Referentiality and State Hegemony in Arvind Adiga's The White Tiger and Vikas Swarup's Q&A*. Ph.D. Thesis. Yarmouk University, Saudi Arebiya.
5. Korte, Barbara. "Can the indigent speak? Poverty studies, the postcolonial and the global appeal of Q& A and The White Tiger." *Connotations: A Journal for Critical debate*, 20.2/3, 2010. Print.
6. Singh, Prabhat K. ed. *The Indian English Novel of the New Millennium*. Cambridge Scholars. 2013. Print.
7. Snell, Heather. "Uses and Abuses of the Child Figure in *Slumdog Millionaire* and Vikus Swarup's Q& A."
8. Swarup, Vikas. *Six Suspects*. Black Swan edition, Transworld Publisher. 2009. Print.
9. Swarup, Vikas. *Q&A*. Black Swan edition, Transworld Publisher. 2006. Print.
10. Valiyamattam, Rositta. "Vikas Swarup's Accidental Apprentice: From Bollywood and Break-ing News to Feminist-Humanist National Narrative." *The Quest -A Peer-Reviewed International Literary Journal*, Volume 29. 2015.

Cite this Article in English

Suchithra.R "Depictions of Contemporary Indian Society and Culture in the Novels of Vi-kas Swarup and Aravind Adiga" MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.2 Issue 2, July 2025, pp. 73-75

Can Art Undo Real-Life Damage? A Study of Ian McEwan's "Atonement"**Sharmila.S**, Department of English, PPG College of Arts and Science, Coimbatore-35DOI: [10.5281/zenodo.16789884](https://doi.org/10.5281/zenodo.16789884)**11****Abstract**

Art is a powerful means of processing trauma, preserving memories and offering symbolic chances for healing. This paper explores the question of Can art undo real-life damage? It investigates that creative expression can repair emotional, psychological or social harm by examining literary fiction and visual art practices. While real life consequences may remain unchanged it cannot be changed just by confronting but this paper argues that art creates a reflective space where understanding, mourning and even moral transformation can happen. Art's power comes from its ability to express things that are hard to put into words into feelings and experiences that are too complicated, too hurtful or too abstract for simple language. By turning pain into something that can be shared both the artist and the audience go through a process of recognizing and processing these emotions together. Whether it's a book that retells a heartbreaking story or a painting that shows the shared sorrow of a group, art becomes a way to connect and find peace within oneself. Through examples like Ian McEwan's Atonement, Picasso's Guernica and modern trauma therapy, this journal illustrates how art can offer recognition and restoration but not reversal.

Keywords: art and healing, atonement, trauma, literature, Guernica, artistic redemption, emotional repair.

Introduction

Art and literature have always functioned as more than mere entertainment. They are vessels of human truth from the earliest cave paintings to modern-day novels. This enables individuals to articulate feelings that cannot be verbally expressed, transform suffering into significance and stand as a testament to wrongs that could otherwise be forgotten. Particularly literature serves as a moral tool and it also offering creators and readers a space to confront guilt, grief and human error. Additionally, art frequently brings up topics that society tends to ignore and challenging norms and helping to build understanding and responsibility among people. In this way, art serves not just as a reflection of pain but also as a gentle form of opposition. This paper is rooted in the belief that while art cannot undo the tangible consequences of real-life damage but it plays a vital role in how we respond to that damage. Through imaginative retelling, symbolic representations and community memorials, art becomes a bridge between past harm and present understanding. Using Ian McEwan's Atonement as a literary reference, the journal examines the different ways and boundaries of artistic atonement.

Fiction as Redemption: Briony's Story

*Art has depicted the deepest scars of human experience throughout history. Whether by brushstrokes, written words or staged events, it has always provided a means for people and civilizations to make meaning of suffering, loss, shame and regret. Yet, the question revolves around whether art can achieve more than simply conveying pain. Can it actually repair the wounds that life causes? Art serves as a link for communication, a pathway for healing and at times, a space for transformation. When someone experience emotional damages and it makes a mistake they can't take back but the consequences often go beyond what actions alone can resolve. In such moments, art doesn't pretend to fix the past but it opens up a space for introspection and maybe for redemption Ian McEwan's *Atonement* offers a profound example of this idea. The novel tells the story of Briony Tallis, a young girl whose false accusation destroys the lives of her sister Cecilia and Cecilia's lover, Robbie. As she grows older, Briony becomes a writer and using fiction to give them the justice and future that they were denied in real life. Through her writing she attempts to make peace with the consequences of her actions. However, McEwan intentionally adds complexity to this act and leaving readers questioning whether Briony's creative act is genuinely redemptive or simply ease her enduring guilt.*

Atonement shows us both the power and the limitations of art. While Briony may find emotional resolution through storytelling but it doesn't undo the harm she caused to her sister and Robbie. Her novel might inspire empathy and even offer meaning but it cannot change the past or restore what were they lost.

Historical Memory Through Art

*Art may not be able to revisit the past but its ability to serve as a testament is unmatched. For additional reference the powerful impact of Pablo Picasso's *Guernica* painted during the Spanish Civil War that captures the bombing of the Basque town of Guernica. The mural does not bring back the dead or rebuild the destroyed homes, but it brings international attention to the brutality of war and gives a visual expression to an act of unspeakable violence. *Guernica* did not reverse the bombing but it ensured that the world would remember that cruelty. In that act of remembrance, it created a form of resistance and remembrance.*

Art has played a significant role in personal healing. Art therapy, now widely utilized in psychology and mental health services it shows how drawing, painting, music or writing can help individuals in process trauma. Survivors of abuse, veterans with PTSD and even children dealing with loss often find a way to express what words cannot contain. The creative things become a crucial step toward healing and recovery from the any kind of sorrows. Here, art does not literally 'repair' the damage and harm but it helps individuals to reclaim control over their stories and considered as a powerful kind of restoration.

Moreover, public art and memorials serve as silent reminders of historical injustices. The Vietnam Veterans Memorial in Washington, D.C., highlights the lengthy black granite wall engraved with names but it does not alter the results of the war but it gives grievance to the lost families and nation. Similarly, the Memorial to the Murdered Jews of Europe in Berlin serves as a piece

of art that confronts us with a stark history. These instances indicate that art may not restore the material damage or bring the dead back to life but it often remains an expressing truth, mourning and finding significance. It acknowledges pain, space for contemplation and sometimes motivates society to evolve.

Art as Moral Witness in Atonement

Art has always acted as a silent witness for every tragic event. In instances where facts are denied or histories altered, art often remains the sole testament of truth and emotions. In this way, it becomes more than an aesthetic object it transforms into a moral repository, a channel through which muted voices find gain recognition and forgotten lives are remembered. Ian McEwan's *Atonement* the protagonist, Briony Tallis transitions from an imaginative young girl into a writer haunted by guilt. What begins as a source of pure creativity in her youth becomes the tool of a dreadful fabrication an allegation that changes the lives of Cecilia and Robbie for all time. As an adult, finds herself revisiting that pivotal moment repeatedly, not to make excuses but with the painful realization that no apology or action can erase the damage done. In response, she turns to writing not to defend herself, but to honour the narrative of those she harmed. Her final version explains the truth and she asking forgiveness through her work and also, she wanted to remember her mistake by this to keep her memory alive. She cannot bring Cecilia and Robbie back or change the prison term but she can tell their story and explain why it happened. This fictional ending, which history never recorded, becomes a way to remember their lives together. Yet this act is not without its uncertainties. Author published this art after the death of the two rotted character Cecilia and Robbie. This raises a moral question that is her storytelling a genuine attempt to heal or simply a way to ease her own guilt?

McEwan deliberately leaves the reader unsettled. Briony says, "The attempt was all". This statement shows both humility and uncertainty. It suggests that telling the truth through stories doesn't change the past but it does make the truth known to others. It may not cure real pain but it stops silence from being a way to ignore one mistake. In this way, *Atonement* becomes a memory of the past and a reflection of the present. It cannot make the pain go away but it can say, "This happened and these matters." Sometimes, that recognition is all we have.

Fiction as Accountability and Confession

Art acts as a means not only to recall memories but also to convey inner sentiments and emotions through self-expression. Unlike legal confessions which might have real consequences, artistic confession allows people to express guilt in a more symbolic and emotional way. In *Atonement*, Briony's final manuscript is more than just a recounting of a lost story and it is her way of confessing the truth. What makes this powerful is that she doesn't hide behind fiction instead, she uses it to honestly face her past. This honesty doesn't come from a need for forgiveness but from a strong moral need to be truthful about her actions.

Unlike many characters in redemption stories who try to fix what they've broken. Briony can't undo her mistakes. Robbie was wrongly imprisoned and later died in war and Cecilia was separated from her lover and eventually passed away. Time has sealed both their fates. All that

remains is Briony's story. Through her final manuscript, she does not ask for forgiveness but she sincerely reveals her role in the tragedy without embellishment. The manuscript becomes her personal confession. This act reminds us that although fiction is imaginary but it can carry serious truths and consequences.

Briony's writing represents an emotional and ethical self-examination. She is not excusing herself or is she rewriting the past for comfort. This can be seen as an act of accountability but not before a court but before herself and history. Fiction becomes her form of bearing witness. It's not the act of a coward avoiding punishment but of someone who accepts that the only justice she can offer is the truth.

This use of fiction as a mode of self-accountability is echoed across literature and real-life memoirs. Writers and survivors often take to the page not for praise or closure but because silence feels like complicity. In telling painful stories, especially when they were once the source of harm, the act of writing becomes a way to stand before one's conscience. While Briony can't speak directly to Robbie or Cecilia anymore but her narrative is her voice trembling through time.

Briony's Role and the Burden of Memory

The exploration of memory as a form of justice becomes increasingly intricate when considering Briony's deliberate alteration of the narrative conclusion of Cecilia and Robbie's tragic tale. This action raises fundamental questions not only about the reliability of memory, but also its moral implications. By fabricating a more satisfactory outcome for the doomed lovers in fictional form, Briony seeks to rectify her transgressions through an imaginative process of restitution. However, Ian McEwan leaves the reader uncertain as to whether this creative endeavour provides her with a measure of atonement or merely serves to conceal her remorse. The internal turmoil that Briony endures that her awareness of the actual outcome versus the fabricated, redemptive narrative but underscores the inherent paradox of her attempt at redemption. Although her memory remains vivid, her account of events remains obscured by the fact that it is a product of fiction. The dichotomy between historical truth and the therapeutic nature of fiction underscores the unrelenting power of memory which stubbornly persists despite the passage of time or the creation of alternative accounts. In this manner, Briony's enduring burden assumes the form of a profound commentary on the limitations of art in rectifying real-world injustices. Despite the persistence of her memory, Briony's fictional narrative is ultimately incapable of reviving the deceased or undoing the past and it can only serve as a testament to the events that transpired. Through a masterful manipulation of the boundaries between confession, creation, remembrance and responsibility, McEwan skillfully transforms memory into an omnipresent, all-encompassing authority that assumes the roles of both witness and judge.

The Reader's Moral Dilemma and the Ethics of Representation

The novel's exploration of atonement extends to the realm of representation, posing a pivotal question through Briony's fictionalization of a non-existent reunion "is it morally justifiable to manufacture a 'happy ending' that contravenes factual reality, even if motivated by guilt?". This creative licence raises concerns regarding the respect for those deceased and the artist's

potential appropriation of their truth for personal redemption. This existential predicament is further complicated by the question of whether artist's priorities lie in centring the victim or their own creative agenda therefore foregrounding the concept of ethical responsibility. Ultimately, McEwan's narrative serves as a critical self-reflection for all artists, underscoring the notion that even imaginative storytelling is imbued with moral gravitas when rooted in real suffering. Art provides a platform for collective reflection in the form of a meeting ground where pain and redemption intersect. It serves as a means of recalling past experiences, as embodied in Briony Tallis's act of seeking remembrance rather than forgiveness. Ultimately, art's primary offering is an exercise in remembrance, rather than seeking redemption or reversing past events. By confronting vulnerability, acknowledging past failures, and selecting honesty over convenience, Briony acts as a channel for atonement, underscoring the significance of preserving memories despite the impossibility of mending them. In contrast to the prevalence of silence, art dares to voice its sentiments, with the sometimes imperfect and guilt-ridden tone of this expression often proving to be sufficient.

Conclusion:

Art cannot bring back lost lives or undo past wrongs but it holds moral significance and emotional depth. Through novels, paintings, films, music and performances we are given a chance not just to look back but to understand the past with depth and compassion. Unlike a legal system, which imposes judgment and punishment, art provides what courts cannot: emotional truth, opportunities for self-reflection and the possibility of healing. Ian McEwan's *Atonement* is a powerful example of art's complex role. While Briony Tallis cannot restore the lives of Cecilia and Robbie, she can confront her past with honesty. By telling her story and showing her flaws, she engages in a form of justice that is both personal and profound. Her fictional attempt at making amends resonates with the universal human desire for recognition, understanding and forgiveness. This mirrors how many artists and writers have historically responded to trauma. Through post-war literature, postcolonial narratives, survival memoirs and protest art, creators have used their medium not to escape reality but to face it, often with greater clarity than factual accounts. When justice is not possible in real life, art offers an alternative path, not as a replacement but as a meaningful reminder. It tells us that "This pain existed, this hurt was real, it left a mark. We remember."

However, ethical questions remain. Can art truly be redemptive if it only serves the creator's interests rather than those of the victim? Is it just an expression of guilt or does it carry a responsibility to those who have suffered? These issues are difficult to resolve. *Atonement* highlights the value of art in reminding us of the past and having the courage to express what was never spoken. It provides space for regret and shows the way to avoid repeating the past.

In the end, art's greatest power lies not in changing the past but in encouraging us to change ourselves. It promotes empathy, demands thought and expand the voices of those who have been overlooked. While it may not heal every wound, it keeps memories alive and sometimes, that is the first step towards true atonement.

References

1. McEwan, Ian. *Atonement*. Anchor Books, 2003.
2. Picasso, Pablo. *Guernica*. 1937, Museo Reina Sofia, Madrid.
3. Rubin, David. "Art Therapy: An Introduction." *Psychology Today*, 15 Mar. 2020, www.psychologytoday.com/us/blog/the-art-therapy-sourcebook/202003/art-therapy-introduction.
4. Young, James E. *The Texture of Memory: Holocaust Memorials and Meaning*. Yale University Press, 1993.
5. "Fiction." *Stanford Encyclopedia of Philosophy*, edited by Edward N. Zalta, Stanford University, 12 Nov. 2019, plato.stanford.edu/entries/fiction/. Accessed 25 June 2025. <https://plato.stanford.edu/entries/fiction/>
6. Buonaiuto, Amanda. "From Stolen Heritage to Restitution: The Story Behind Looted Art." *Center for Art Law*, 6 May 2024, itsartlaw.org/2024/05/06/from-stolen-heritage-to-restitution-the-story-behind-looted-art/. Accessed 25 June 2025.
7. <https://itsartlaw.org/2024/05/06/from-stolen-heritage-to-restitution-the-story-behind-looted-art/>
8. Karnaze, Melissa M., et al. "Compassion as a Tool for Allyship and Anti Racism." *Frontiers in Psychology*, vol. 14, Apr. 2023,
9. <https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC10127679/>

Cite this Article in English

Sharmila.S "Can Art Undo Real-Life Damage? A Study of Ian McEwan's *"Atonement"*" *MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES*, ISSN: 3048-7854, Vol.2 Issue 2, July 2025, pp. 78-83